24

ΜΑΗΣ 2006

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

BABYΛΩNIA

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

φάκελος: σελ. 7-16

εργασία: τέλος εποχής...

της σύνταξης...

Πυρ κατά βούλησιν

Αυτά τα πεινασμένα για κέρδος γεράκια που κατευθύνουν τα νήματα σ' όλο τον κόσμο, γερασμένα και πανικόβλητα πριν απ' το θάνατό τους, θέλουν να συμπαρασύρουν όλη την κοινωνία στο μνήμα. "Ό,τι φάμε κι ό,τι αρπάξουμε σήμερα" είναι η σταθερά τους, καταστρέφοντας το αύριο, αφού δεν είναι δικό τους! Όλη η ανθρωπότητα ένα κοπάδι σκλάβων προς ποικιλότροπη χρήση, μαζί με τη γη και το διάστημα.

Αμέτρητοι οι θάνατοι απ' τον καρκίνο (δώρο της δικής τους ανάπτυξης και των "μικρών" λαθών τους), απ' τα φυτοφάρμακα, απ' τις τοξικές μολύνσεις και την καταστροφή του νερού και του αέρα, πιο πολλοί κι απ' τις μαζικές δολοφονίες-πειράματα των φαρμακευτικών τους.

Σήμερα δολοφονούν,κερδοσκοπούν, τρομοκρατούν και καταστρέφουν με αφορμή το πετρέλαιο, χτές και αύριο με τα συμβατικά και τα πυρηνικά (επικίνδυνα παιχνίδια στα χέρια σχιζοφρενών). Δηλητηριασμένη κι εξαρτημένη όλη η γη από τη βιοτεχνολογία τους, αφού πρώτα δηλητηριάστηκε από την "ηθική" τους και τους κανόνες τους. Ελεγχόμενες και απαγορευμένες επι ποινή θανάτου οι αντιστάσεις μας "διότι ζούμε σε καιρούς ειρήνης" και βίαιης "νομιμότητας" κι οι κοινωνίες πρέπει να συναινούν στην προσχεδιασμένη δολοφονία τους!

Σταθερές και κινητές φυλακές, πλωτές, εναέριες, χερσαίες, υποθαλάσσιες και, προφανώς πολύ σύντομα, και διαστημικές. Φανεροί και μυστικοί κρατούμενοι, χωρίς χρονοβόρες "τυπικές" διαδικασίες και συνήγορους και ακροατήρια και αποδείξεις. Απάγουν, βασανίζουν και δολοφονούν στα γρήγορα. Μάθαν το μάθημά τους και δεν αφήνουν στοιχεία για τις μελλοντική "δίκες της Νυρεμβέργης".

Το παραμύθι της "παγκόσμιας κρίσης" που όλοι μαζί πρέπει να "κάνουμε υπομονή" και να "βοηθήσουμε αγόγγυστα να ξεπεραστεί", καλά κρατεί ακόμα. Μας τάισαν χρόνια καταναλωτικό όνειρο, τώρα μας ταΐζουν φόβο και άγχος, πετώντας μας κατάμουτρα (αλλά και προσωρινά γιατί στο εγγύς μέλλον κι αυτό θα θεωρείται πολύ) τον μισθό που ισοδυναμεί μ' ένα πιάτο σκουπιδοφαγητό. Η μισθωτή δουλεία παχίζει να μεταβληθεί σε άμισθη, για όσο διάστημα είναι κανείς παραγωγικός, ύστερα οι "χρηστικοί" άνθρωποι πετιούνται στα απορρίματα.

Αρνείται η κοινωνία του δυτικού κόσμου ν' ανοίξει τα μάτια, είναι λιγότερο επώδυνο -νομίζει- να ζει στη γυάλα, δεν θέλει να δει την πραγματικότητα που θα της ταράξει τον ύπνο. Όμως ο εφιάλτης είναι εδώ και το παρόν τόσο σκοτεινό που μόνο η απελπισία κυκλοφορεί. Μέχρι να βρει το δρόμο της εξέγερσης ενάντια στα παράσιτα της κοινωνίας.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 3ος, φύλλο 24
Μάιος 2006

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938.332.603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Αράτου 49 - Κέντρο - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr • www.babylonia.gr

Για πληροφορίες συνδρομών: 6942.935.628

Να ραγίσει η βιτρίνα

Τίποτα δεν τέλειωσε...

Εκατόν είκοσι χρόνια μετά από την εργατική εξέγερση της 1ης Μάη του 1886, στο Σικάγο, οι αγώνες της εργατικής τάξης δεν δικαιώθηκαν, η καραμέλα του «κοινωνικού συμβολαίου» καταρρέει και ο σύγχρονος εργασιακός μεσαίωνας επιστρέφει.

Τη σημερινή κοινωνική διάρθρωση τη χαρακτηρίζει-όπως και τότε- η αρπαγή του κοινωνικού πλούτου από μια χούφτα καπιταλιστές, η μετατροπή της εργαζόμενης πλειοψηφίας σε δούλους, η μετατροπή της μισθωτής εργασίας σε «ζυγό δούλου», η εμφάνιση της νέας καθεστηκυίας τάξης των διαπλεκόμενων αξιωματούχων «που καταβροχθίζουν τη συγκομιδή σαν ακρίδες», η δημιουργία μιας ισχυρής κρατικής μηχανής, που απαιτεί «μόνιμο λάδωμα από ανθρώπινο αίμα, πόνο και δάκρυα», η δουλική ξεπεσμένη διανόηση, που είτε συναινεί είτε χειροκροτεί τις κυβερνητικές μεταρρυθμίσεις του αγοραίου κρατισμού.

Κάτω από την «κρούστα» μιας επιφάνειας, που θέλει να εμφανίζεται «δημοκρατική», στην ισχυρή Ελλάδα των αφεντικών και των υποκλοπών, η εκμετάλλευση, η ανεργία, η αθλιότητα, η εξαθλίωση μεγάλων πληθυσμιακών ομάδων, η εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία, βασιλεύουν. Ο βασικότερος ίσως παράγοντας για την ύπαρξη αυτής της «κρούστας» είναι η απόκρυψη της πραγματικότητας με κάθε μέσο, η διαστρέβλωση της αλήθειας και η χυδαία παραποίηση των γεγονότων. Αυτό τον ρόλο ακριβώς έχει αναλάβει στο σύνολό της η νέα καθεστηκυία τάξη των αφεντικών και τα κάθε είδους μέσα επικοινωνίας και πληροφόρησης, που ελέγχονται στη μεγάλη πλειοψηφία τους από τα οικονομικά συμφέροντα και τις πολιτικές τους εκφράσεις (κόμματα, κυβέρνηση, κράτος κλπ).

Όμως, πίσω από τα επιβλητικά φουγάρα των εργοστασίων, τα συρματοπλέγματα των εργοταξίων, τις φανταχτερές βιτρίνες των χάι τεκ γραφείων και των καταστημάτων, βρίσκονται οι σύγχρονοι μισθωτοί δούλοι-κωπηλάτες της γαλέρας. Ο κόσμος της απόγνωσης, της νέας φτώχειας και της ανασφάλιστης εργασίας, που περιλαμβάνει νέους εργαζόμενους, γυναίκες, μετανάστες, με άθλιες συνθήκες εργασίας, με χαμηλά μεροκάματα και διευρυμένα ελαστικά ωράρια.

Με την ασκούμενη κυβερνητική πολιτική των τελευταίων χρόνων, που είναι έμπνευσης αλά Ντε Βιλπέν και οδηγεί προς την ισοπέδωση της κοινωνικής πρόνοιας και φροντίδας, εντείνεται τόσο το καθεστώς των αναιτιολόγητων απολύσεων, αφού τα αφεντικά κάνοντας χρήση του διευθυντικού δικαιώματος απολύουν εργαζόμενους κατά το δοκούν, όσο και ο διαχωρισμός των εργαζομένων σε «παλαιούς» και «νέους» (βλ. νόμο 3429/05 για τις ΔΕΚΟ).

Με τις αθρόες απολύσεις, τα λουκέτα των εργοστασίων και την αύξηση της ανεργίας (550.000 άνεργοι), οι εργαζόμενοι εκβιάζονται για «μαύρη-ανασφάλιστη» εργασία, ενώ η κυβερνητική τρομοκρατία από το «άνοιγμα-κλείσιμο» του ασφαλιστικού, σπρώχνει το 50% των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα να βγει στη σύνταξη με λιγότερα από 20 χρόνια εργασίας, προκειμένου να διασφαλίσει κεκτημένα δικαιώματα, και με μειωμένες απολαβές κατά 55%. Παράλληλα η κυβέρνηση ως γνήσια εκπρόσωπος των βιομηχάνων, των εμπόρων, των τραπεζιτών, των επενδυτών, καμαρώνει για την προκλητική κερδοφορία των ελληνικών τραπεζών, που κατατάσσονται στην τέταρτη σειρά στα κέρδη, μεταξύ των ευρωπαϊκών τραπεζών των «15» και επεξεργάζεται τον ανασχεδιασμό του διακανονισμού της εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας και τον επανακαθορισμό των Συλλογικών Συμβάσεων. Στη παρούσα φάση επιδιώκει να κλείσει τα ανοιχτά μέτωπα με τους ΟΤΑ, την Ολυμπιακή, τα Λιπάσματα, ώστε να επανέλθει η εργασιακή και κοινωνική ειρήνη και να

βαρβαρισμοί

Ψωροκώσταινα RAMBO

Έχετε δει κάτι μικρόσωμα σκυλάκια, κάτι πεκινουά που γαβγίζουν εκνευριστικά για να κάνουν αισθητή την παρουσία τους και κουνούν δουλικά την ουρά τους στα αφεντικά τους; Ε, έτσι είναι κι η Ελλάδα. Ο υπουργός Άμυνας Β. Μεϊμαράκης στις 25/4 τονώνει το ηθικό των ελλήνων μισθοφόρων στο Κοσσυφοπέδιο, που «σηκώνουν περήφανα την ελληνική σημαία την εποχή της παγκοσμιοποίησης». Η Ντ. Μπακογιάννη παρελαύνει περήφανα δίπλα στην ομόλογή της αμερικανίδα Υπ. Εξ. Στα κυρίαρχα ΜΜΕ «η Ελλάδα έχει σημαντικό ρόλο στο Συμβούλιο Ασφαλείας στον ΟΗΕ». Τα εθνικά αφεντικά να προσπαθούν να περιμαζέψουν όσα περισσότερα αποφάγια μπορούν από τα πλανητικά αφεντικά. Παραχωρούνται στην ψωροκώσταινα κουρέλια για να κρύψει τη φτώχεια της κι αυτή βιάζεται να τα επιδεικνύει και παινεύεται κι όλας. Ο μόνος τρόπος να φύγει αυτή η ντροπή κι η δουλικότητα, ήταν και παραμένει η εξεγερμένη αξιοπρέπεια...

Α.Φ.

του συστήματος

προετοιμάσει τις σαρωτικές αλλαγές σε βάρος των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ, μετά το Πάσχα..

Αντίβαρο στην εξουσία τους...

Η εργαζόμενη πλειοψηφία γνωρίζει πολύ καλά πως αυτή η καθεστωτική πολιτική στηρίζεται από τη Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ και αποτελεί προϊόν συμφερόντων και διαπλοκής ανάμεσα σε αργυρώνητους πολιτικούς και μεγαλοαπατεώνες καπιταλιστές. Όπως γνωρίζει ότι με τη δόμηση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων κάνουν «ευέλικτους» τους «ανθρώπινους» παράγοντες της παραγωγής, δηλαδή την εργατική δύναμη και αναπροσαρμόζουν τη σύγκρουση, ώστε να αποφύγουν την ταξική συνειδητοποίηση. Κι αυτό θα το πετύχουν δια μέσου των ατομικών συμβάσεων εργασίας και της κατάργησης των Συλλογικών συμβάσεων. Η ευελιξία, ενώ προβάλλεται ως μέθοδος συρρίκνωσης της ανεργίας, στην ουσία γενικεύει την επισφαλή εργασία και αυξάνει τις ανεξέλεγκτες αυθαιρεσίες των αφεντικών.

Αλλά η «κυβερνώσα δημοκρατία» λειτουργεί με πολιτικό σχέδιο, εκβιαστικά διλήμματα και εξαναγκαστικές επιλογές, για τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων, ώστε οι τελευταίοι να πάψουν να διεκδικούν καλύτερη κοινωνική ασφάλιση, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, σταθερά ωράρια, αξιοπρεπή σύνταξη και μισθό.

Η διείσδυση της αγοράς στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας, της πρόνοιας, δίνει μια συγκεκριμένη οικονομική βάση σε αυτό το πολιτικό σχέδιο εξοπλισμού του συστήματος, όπως κάνει και η μεταμόρφωση των κρατικών συνδικάτων σε λέσχες μελών, που στην ουσία παρέχουν «υπηρεσίες», χωρίς να παίζουν πλέον το ρόλο του οργανωτή της σύγκρουσης με το κεφάλαιο και την εξουσία.

Είναι ενδεικτικό ότι η ΓΣΕΕ ουδέποτε ύψωσε την φωνή της απέναντι στους εκβιασμούς των βιομηχάνων και των τραπεζιτών, απέναντι στον εργασιακό μεσαίωνα, στις απολύσεις των εργαζομένων, στο διαχωρισμό των εργαζομένων σε «νέους» και «παλαιούς». Αναγκάστηκε πρόσφατα να το κάνει υπό την άμεση πίεση των εργαζομένων και στην πρώτη ευκαιρία που βρήκε τους ξεπούλησε με την υπογραφή της επαίσχυντης ΕΓΣΣΕ. Τα 0,77 ευρώ αύξησης για το 2006 και η διαμόρφωση του μεροκάματου στα 26,9 ευρώ είναι πραγματική πρόκληση για τους εργαζόμενους. Τη στιγμή που 120 επιχειρήσεις για το 2005 παρουσιάζουν αυξημένα κέρδη κατά 46% (6 δις. ευρώ) και η ετήσια εισφοροδιαφυγή των επιχειρήσεων κυμαίνεται στο 1,8 δις ευρώ.

Εξίσου μεγάλες ευθύνες, για την κατάσταση της εργατικής τάξης, φέρνει και η προσκολλημένη στο κράτος καθεστωτική αριστερά -σε όλες τις αποχρώσεις της-, που πασχίζει να βρει νέα μπαλώματα για τα παλιά κουρέλια της και συνεχίζει να συκοφαντεί την αυτοοργάνωση, την αμεσοδημοκρατική διαδικασία των Εργατικών Συνελεύσεων της βάσης και το συντονισμό τους, τη μόνη δυνατή διέξοδο απελευθέρωσης και χειραφέτησης των εργαζομένων.

Μήνυμα αντίστασης και ανατροπής

Το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι δεν συγκροτούν και δεν αναδεικνύουν την πραγματική δύναμη της Τάξης, που είναι η αυτόνομη ταξική δράση, δεν σημαίνει ότι αποδέχονται τους όρους στυγνής εκμετάλλευσης της εργατικής τους δύναμης. Απεναντίας στις σημερινές συνθήκες της καπιταλιστικής επέλασης, στο σύνολο των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, ευτυχώς αναδεικνύονται και ελπιδοφόρες προσπάθειες που μπορούν να αναδειχθούν σταθμός για την κινητοποίηση του εργαζόμενου λαού, που θα μπορεί να αντισταθεί και να απαιτήσει τα δικά του συμφέροντα.. Έναν γενικευμένο λαϊκό ξεσηκωμό σαν αυτόν της Γαλλίας, που θα απειλήσει άμεσα όλα τα συμφέροντά τους, είναι που τρέμουν πραγματικά τα αφεντικά. Αλλά και αυτοοργανωμένες προσπάθειες που οικοδομούν εργατικούς και κοινωνικούς χώρους αντίστασης, αλληλοβοήθειας, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας, επιδιώκοντας την χειραφέτηση και τη νίκη των εργαζομένων «εδώ και τώρα».

Γεγονός είναι ότι η τακτική της πολυεπίπεδης άμεσης δράσης των εργαζομένων, εκεί που πραγματοποιείται, δεν είναι τίποτε άλλο από αποτέλεσμα της ανάγκης τους να αντισταθούν στους τραπεζίτες, στην κυβέρνηση και στους εργοδότες, που τους αρνούνται το δικαίωμα στη ζωή. Για την αναζήτησή της αρκεί να σκεφτόμαστε δημιουργικά, μαζί με τους εργαζόμενους που αντιστέκονται, που μπορούν να την επεξεργάζονται προσωρινά, σύμφωνα με ένα ανοιχτό μοντέλο συλλογικής δράσης, και όχι σύμφωνα με ένα μονολιθικό μοντέλο που μπορεί να αναπαραχθεί σε κόπιες.

Σίγουρα όταν το νέο ξεπροβάλλει οι οπισθοφύλακες του παλιού πάλι για πρωτόλειους πειραματισμούς θα μιλήσουν. Μην τσιμπάμε.! «**Εμείς, φέρνουμ' εδώ, μέσα στις καρδιές μας, έναν καινούριο κόσμο. Εκείνο τον κόσμο που αναπτύσσεται τούτη τη στιγμή**» τόσο για την ανάπτυξη της αυτοοργανωμένης εργατικής και κοινωνικής άμυνας και αντεπίθεσης και για το ρίζωμα της ανατρεπτικής λαϊκής δράσης, όσο και για την ανατροπή των βασικών σχέσεων κεφαλαίου/εργασίας και κράτους/κοινωνίας.

Ο αγώνας, για μια ζωή που να την ορίζουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, συνεχίζεται...

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

V for Vendetta

Βασισμένο στο γνωστό με τον ίδιο τίτλο αγγλικό κόμικ των Άλαν Μουρ και Ντέιβιντ Λόιντ, τη δεκαετία του '80. Με αναφορά στο Γκάι Φωκς και με ήρωα ένα μασκοφόρο εκδικητή που ξεκινάει σαν ζορό και καταλήγει απίστευτα ανατρεπτικά. Που εξεγείρεται ενάντια στη δικτατορία μιας υποτιθέμενα μελλοντικής Αγγλίας και στηρίζει με την προσωπική στάση και θυσία του μια κοινωνική εξέγερση. Ενάντια στα ΜΜΕ, στα βιοτεχνολογικά πειράματα, στην καταστολή, στον έλεγχο, στην κοινωνική χειραγώγηση, στο φόβο και τη φοβική κοινωνία. Από τους παραγωγούς του Μάτριξ, με αντίστοιχη προσέγγιση του οργανωμένου ψέμματος της εξουσίας αλλά με καμμιά σχέση περιεχομένου και μηνυμάτων. Με τα ίδια εξαιρετικά εφφέ που αυτή τη φορά ανατινάζουν τον Μπιγκ Μπεν και το βρετανικό κοινοβούλιο!

Για όσους νομίζουν πως ο εφιάλτης είναι ακόμα επιστημονική φαντασία!

Α.Κ.

Φόρα παρτίδα...

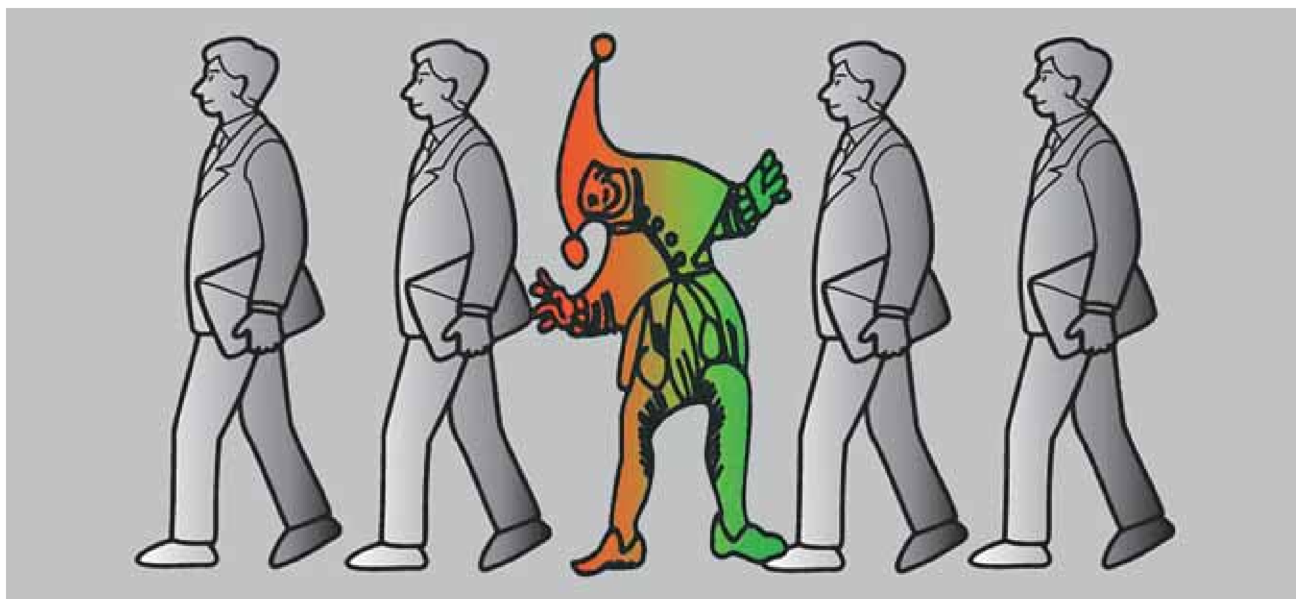
Ρεφορμιστικό, σεχταριστικό, «καπελωτικό», συμβιβασμένο, κρατικοδίαιτο, χειραγωγούμενο και χειραγωγός το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ που διοργανώνει στην Αθήνα το 4ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ. Ωστόσο, κι εντελώς τυχαία τις ίδιες μέρες –εντός, εκτός κι επί τα αυτά- σχεδόν όλοι οι πολιτικοί χώροι, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι, κομμουνιστές, αριστεροί, ομάδες, κόμματα, οργανώσεις που κατακρίνουν ή επιτίθενται στο ΕΛΚΦ πραγματοποιούν αντίστοιχα φόρα ή αντι-φόρα με θεματικές παραπλήσιες. Κι αν στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνη του 2003 γίνανε Αντισύνοδοι κατά των αφεντικών της ΕΕ, εδώ ποιά η αξία κι ο στόχος των αντιφόρουμ; Τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται! Και μια ερώτηση. Ποιοί και γιατί θα είναι οι 800 της περιφρούρησης που ανακοίνωσε το Ελ.Κ.Φ. και ποια η αποστολή τους;

Σ.Κ.

Ο γκρίζος κόσμος του εφικτού

Στις αρχές Μαΐου η Αθήνα φιλοξενεί τις εργασίες του Ευρωπαϊκού Φόρουμ. Νόθο παιδί του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και στην ανάγκη του σοσιαλδημοκρατικού λόγου για ανανέωση, περιφέρεται από χώρα σε χώρα αναζητώντας φωνή και ερείσματα, με έντονη τη μυρωδιά συγκρότησης μηχανισμού-κόμματος. Μπορεί και λειτουργεί, παρόλο που το κίνημα έχει απολέσει την δυναμική του, ως ο εφικτός δρόμος μετατροπής ενός κινήματος σε πρόταση εξουσίας. Η κριτική μας δεν θα στηριχθεί στο ότι οι περισσότερες συνιστώσες που το αποτελούν χρηματοδοτούνται από κρατικές δομές, γιατί το φόρουμ δεν διακήρυξε και δεν θέλησε να κόψει τον ομφάλιο λώρο με το κράτος στην διαχείριση του οποίου, άλλωστε, προσβλέπει. Μέλη του κατέχουν κυβερνητικές θέσεις ή άλλα καίρια πόστα, επίσημοι συνδικαλιστικοί φορείς αποτελούν ακρογωνιαίους λίθους της δομής του (βλέπε ΓΣΣΕ). Στην ουσία θα αντιμετωπίσουμε το φόρουμ ως μέρος του διαλόγου της Αριστεράς για τη συντριπτική ήττα που έχει υποστεί ο λόγος της σε όλες του τις εκφάνσεις.

Βρισκόμαστε ακόμα στον απόηχο δύο πολύ σημαντικών πολιτικών γεγονότων. Του κινήματος της Γαλλικής νεολαίας ενάντια στο νομοσχέδιο πρώτης απασχόλησης, γνωστό και ως CPE, και των εκλογών στην Ιταλία. Κοινή τους συνισταμένη ότι βρίσκονται και τα δύο στον πυρήνα της καπιταλιστικής επίθεσης καταδεικνύοντας διαφορετικές προοπτικές. Είχαμε γράψει στο προηγούμενο τεύχος ότι αυτό που διακυβεύεται στη Γαλλία είναι η δυνατότητα ο δρόμος να γίνει νόμος, να

Ο ανθρωπισμός, ο ειρηνισμός, οι φόροι Τόμπιν είναι κατάλληλοι μόνο για συνθήκες ειρήνευσης, αλλά αδυνατούν να διαβούν το κατώφλι των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Η προσπάθεια από μηχανισμούς που ονειρεύονται νέες εξουσιαστικές προτάσεις (Φόρουμ) να δημιουργήσουν τύπους ιδιωτικοποιημένης αντίστασης με όχημα το αντιπαγκοσμιοποιητικό και τις Μ.Κ.Ο. δεν έχει θέση σε αυτό το ζοφερό τοπίο.

παράγει πολιτική, ταυτότητα και να επανατοποθετήσει τον άνθρωπο πέρα από τον οικονομικό μεγαμηχανισμό. Σε συνδυασμό με άλλα γεγονότα όπως το όχι στο Ευρωσύνταγμα, την εξέγερση των προαστίων, καταδεικνύεται η κρίση που περνούν όλοι οι μηχανισμοί αφομοίωσης και όλοι οι διαπραγματευτές. Η εξουσία της πραγματικής υπαγωγής δεν ενδιαφέρεται πια για τη μεσολάβηση αλλά για τον διαχωρισμό, λειτουργεί με βάση την εξαίρεση. Έτσι οι θεσμοί της λεγόμενης κοινωνίας των πολιτών χάνουν τη σημασία τους. Η προσπάθεια από μηχανισμούς που ονειρεύονται νέες εξουσιαστικές προτάσεις (Φόρουμ) να δημιουργήσουν τύπους ιδιωτικοποιημένης αντίστασης με όχημα το αντιπαγκοσμιοποιητικό και τις Μ.Κ.Ο. δεν έχει θέση σε αυτό το ζοφερό τοπίο όπως έδειξε και το αποτέλεσμα των ιταλικών εκλογών ή αλλιώς το οριστικό τέλος της σοσιαλδημοκρατικής πρότασης.

Ο Μιχαήλ Μπαχτίν, ο μεγαλύτερος θεωρητικός της λογοτεχνίας, στο έργο του «Προβλήματα λογοτεχνίας και αισθητικής» καθώς ανέλυε τις μορφές και την υφολογία της μυθιστορηματικής δομής βρέθηκε αντιμέτωπος με ένα ιδεολογικό φράγμα. Την υιοθέτηση Μιας γλώσσας ως τη μόνη μορφή επικοινωνίας. Η γλώσσα δεν είναι απλώς ένα σύστημα αφηρημένων γραμματικών κατηγοριών, αλλά μια θεώρηση του κόσμου που όμως μετατρέπεται σε γνώμη που ενοποιεί τα όρια, επιβάλλοντας τον κανόνα του εφικτού. Το φράγμα αυτό βρίσκουν διαρκώς μπροστά τους και τα κινήματα ανατροπής, και είναι το άγος που πρέπει να λύσει το σύνολο της Αριστεράς. Η ιδεολογία της προόδου, η ηθική της αποτελεσματικότητας, ο μεσσιανισμός, οι φασιστικές δομές, το δόγμα της αξιωματικής αλήθειας των ιδεολογικών συμφραζόμενων, η μετατροπή του ανθρώπου σε αντικείμενο της ιστορικής πορείας, η λογική της εκπροσώπησης είναι ο στυλοβάτης της εμφάνισης της εξουσίας ως αυθεντίας. Σήμερα όπου η κυριαρχία κτίζει την νέα συναίνεση πάνω στην αναδόμηση της ταυτότητας του Δυτικού ανθρώπου, όπου ο πόλεμος καθίσταται ένας συνεκτικός μηχανισμός επιβολής μιας ομοιογενοποιητικής πολιτικής, στην ουσία αστυνομικού τύπου, που οι κοινωνίες στρατικοποιούνται, η αξία της ζωής επαναορίζεται όχι μόνο από τους τρομονόμους και τα κάθε λογής Γκουαντανάμο, τον συνεχώς διευρυνόμενο αποκλεισμό, τον μετανάστη φορέα "ασθενειών", αλλά και από την διαρκώς επαναλαμβανόμενη απειλή χρήσης της υπέρτατης κρατικής βίας, αυτής των πυρηνικών όπλων. (Τόσο ο Μπους όσο και ο Σιράκ επαναδιατύπωσαν τα αμυντικά τους δόγματα για να συμπεριλάβουν τη χρήση τέτοιων όπλων, ενώ η Αγγλία ανανεώνει το πυρηνικό της οπλοστάσιο). Εν μέσω αυτής της ακραίας πόλωσης είναι καθοριστικό να υπερβούμε τους ορισμούς της εξουσίας και να κινηθούμε εναντίον της ίδιας της οντολογίας της. Ο ανθρωπισμός, ο ειρηνισμός, οι φόροι Τόμπιν είναι μόνο για συνθήκες ειρήνευσης, αλλά αδυνατούν να διαβούν το κατώφλι των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Άλλωστε είναι ο πόλεμος στο Ιράκ που απονεύρωσε πλήρως το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα. Μπροστά στην απειλή πολέμου στο Ιράν το αντιπολεμικό κίνημα πρέπει να λειτουργήσει πέρα από τον ειρηνισμό, μακριά από την εκμετάλλευση του αντιαμερικανισμού, στην αμφισβήτηση του συνόλου της κυριαρχίας.

Απέναντι στη διάλυση του κράτους πρόνοιας και δικαίου, τη μείωση της πολιτικής δύναμης της εργασίας, την απαξίωση κάθε μηχανισμού ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης τα μαζικά κόμματα διαγνώνουν την αποδόμηση του ρόλου τους ακόμα και ως φορείς ενός ευρύτερου διαλόγου εξουσίας-κοινωνίας. Το σύνολο της κοινωνίας μετατοπιζόμενο προς έναν μεσαίο χώρο δεν προσφέρει χώρο στα αριστερά, δημιουργούνται νέοι όροι ρευστότητας του κοινωνικού ιστού που οι ιδεολογίες δεν μπορούν πλέον να εκφράσουν. Όσοι λοιπόν υποστηρίζουν ότι αυτή η γενικευμένη επίθεση πάνω σε κάθε δικαίωμα στηρίζεται σε ιδεολογικές πτυχές του συστήματος, στον νεοφιλελευθερισμό, απλώς ξορκίζουν την αναγκαία ριζοσπαστικοποίηση που συνεπάγεται η διαπίστωση ότι όλο αυτό είναι κεντρική επιλογή του συστήματος. Η διάλυση του διαφωτιστικού παραδείγματος, ήδη οριστική από την πτώση της βόμβας στην Χιροσίμα, φέρνει τα κινήματα μπροστά στην ανάγκη πλήρους αναμόρφωση του λόγου τους. Η δημοκρατία κρατώντας την επίφαση της συναίνεσης γνωστοποιεί ότι δεν υπάρχει "έξω", και επιτυγχάνει μέσω των ιδεολογικών της μηχανισμών να εδραιώσει την πε-

Όσοι υποστηρίζουν ότι η γενικευμένη επίθεση σε κάθε δικαίωμα στηρίζεται σε ιδεολογικές πτυχές του συστήματος, στον νεοφιλελευθερισμό, απλώς ξορκίζουν την αναγκαία ριζοσπαστικοποίηση που συνεπάγεται η διαπίστωση ότι όλο αυτό είναι κεντρική επιλογή του συστήματος.

ποίηση του τέλους των συγκρούσεων. Ο κοινωνικός κατακερματισμός ενισχύει την ενότητα του κράτους που εμφανίζεται ως η μεταφυσική εγγύηση της ίδιας της ύπαρξης. Είτε η κοινωνία υποτάσσει το άτομο είτε το άτομο υφίσταται την αδιαφορία της κοινωνίας δημιουργείται ένας ολοκληρωτικός ορίζοντας που δεν παίρνει βελτιώσεις.

Η οργή της μη εκπλήρωσης, η οργή της έλλειψης ελπίδας, ο συνεχώς διευρυνόμενος αποκλεισμός, η στρατικοποίηση, οι προληπτικοί πόλεμοι, δεν σηκώνουν εναλλακτικές μεθόδους διακυβέρνησης. Ο πολιτισμός του όχι μπορεί να βρει την έκφρασή του στη συνολική αμφισβήτηση του καπιταλισμού, στις κοινωνικές μάχες όπου οι κοινωνικές πολώσεις βρίσκουν αδιαμεσολάβητα τις διαστάσεις τους. Στόχος είναι η συγκρότηση χώρων ρήξης, η δημιουργία μιας γλώσσας ξένης προς την οικονομία, τη διαχείριση, την αποτελεσματικότητα, ο πολυγλωσσισμός του Μπαχτιν. Πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι δεν συναινούμε. Η θεσμοθέτηση της παθητικότητας θα σπάσει μόνο αν η αποστοίχιση πάρει διαστάσεις κοινωνικής μάχης. Τα κάθε λογής φόρουμ είναι μακριά από αυτή την λογική, η συγκρότηση μιας κοινωνικής αντιπολίτευσης είναι δουλειά των κινημάτων.

Φιλήμονας Πατσάκης

1 Νέα φασιστική πρόκληση σημειώθηκε στις 13 Απρίλη, στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Ο Παπαγιάννης Γεράσιμος, πρωτοετής φοιτητής, μέλος της νεοναζιστικής Πατριωτικής Συμμαχίας (Χρυσής Αυγής) γι αρκετό καιρό παρακολουθούσε τις δραστηριότητες αναρχικών του αντιεξουσιαστικού στεκιού της Παντείου καθώς και αριστερές ομάδες κι ενημέρωνε τους ομοϊδεάτες του προκειμένου να γνωρίζουν το χρόνο και τον τόπο της κάθε φορά επίθεσής τους στο Πανεπιστήμιο. Έγινε αντιληπτός όμως κι όταν συγκρατήθηκε από αντιεξουσιαστές κι αριστερούς φοιτητές επιχείρησε να βγάλει από το σακίδιό του όπλο κρότου-λάμψης. Αφοπλίστηκε κι οδηγήθηκε στο γραφείο του πρύτανη Παπαστάμου. Περίπου 30-40 Χρυσαυγίτες προσπάθησαν επιτιθέμενοι με ρόπαλα, μαχαίρια κλπ να φυγαδεύσουν τον φασίστα φοιτητή αλλά απωθήθηκαν από τους φοιτητές. Στην επίθεσή τους όμως τραυμάτισαν 3 μέλη του φοιτητικού σχήματος «Αντί της Σιωπής». Σε έρευνα που έγινε στο σακίδιο του Παπαγιάννη βρέθηκε ένα ακόμη όπλο ρίψης φωτοβολίδων και έγγραφα με φασιστικά σύμβολα. Η Σύγκλητος παρέδωσε τα δύο όπλα στην αστυνομία, που στο μεταξύ περικύκλωσε το Πάντειο με 6 διμοιρίες των ΜΑΤ. Υπήρξε πετροπόλεμος και φωτιές σε κάδους, ωστόσο, δεν απειλήθηκε το πανεπιστημιακό άσυλο. Οι 3 φοιτητές μεταφέρθηκαν για τις πρώτες βοήθειες ενώ μετά από ώρα αφέθηκε κι ο Παπαγιάννης για να μεταφερθεί στο 401 Στρατιωτικό Νοσοκομείο ως γιος απόστρατου κι υψηλόβαθμου αξιωματικού της Αστυνομίας!

2 Δυναμική ήταν η αντίδραση χιλιάδων διαδηλωτών ενάντια στην επίσκεψη της υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Κοντολίζα Ράις στην Αθήνα, την Τρίτη 25 Απρίλη. Πολυάριθμη πορεία διοργάνωσε το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ αφού την προηγούμενη άπλωσε πανό κατά της επίσκεψης στο Μέγαρο Μουσικής έναντι της πρεσβείας των ΗΠΑ. Συνελήφθησαν 17 μέλη του τα οποία αφέθηκαν μετά από λίγες ώρες. Το μεσημέρι της Τρίτης πάντως το ΚΚΕ επέλεξε να μην επαναλάβει υποδοχή «τύπου Κλίντον» στρίβοντας την τελευταία στιγμή πριν τις αλυσίδες των ΜΑΤ που τους χώριζαν από την Ράις.

Την αδυναμία αυτή ήρθε να καλύψει η πορεία του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ και δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που αμέσως μετά το ΚΚΕ προσπάθησε συμβολικά να περάσει τον κλοιό των ΜΑΤ. Ακολούθησε συμπλοκή κι εκτεταμένη χρήση δακρυγόνων και χημικών ενώ οι διαδηλωτές απάντησαν με κάθε τι πρόχειρο.

Παράλληλα διαδηλωτές συγκρούσθηκαν με μολότοφ και πέτρες με διμοιρίες των ΜΑΤ, ωστόσο, απωθήθηκαν προς την Ομόνοια. Στόχος των διαδηλωτών έγιναν κυβερνητικά ΙΧ, αυτοκίνητο εταιρείας χρηματαποστολών, τράπεζες αλλά και προθήκες καταστημάτων. Η επίσκεψη Ράις επισπεύθηκε κατά δύο μέρες με το φόβο μεγαλύτερων και ακόμη πιο μαχητικών διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας μετά και τις διακοπές του Πάσχα. Σε ανακοίνωσή της η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας μεταξύ άλλων αναφέρει: «…Αν και γνωρίζουν πόσο ανεπιθύμητοι είναι, παρόλα αυτά συνεχίζουν να επιβάλλουν τις επισκέψεις τους, έχοντας σύμμαχο στην προκειμένη περίπτωση το Ελληνικό κράτος και την αστυνομία. Σήμερα εκφράστηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ένα μέρος της οργής του λαού & της κοινωνικής αγανάκτησης ενάντια στα σχέδια τους. Οι συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας, ήταν αποτέλεσμα των γενικευμένων απαγορεύσεων που επέβαλε η Αμερικανική κυριαρχία.

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση αναλαμβάνει τις ευθύνες που τις αντιστοιχούν, αμυνόμενη μαζί με το λαό, στην απρόκλητη επίθεση της αστυνομίας. Την στιγμή που ο εκβιασμός του πολέμου παρουσιάζεται ως λύση, η αντίσταση είναι το αναπόφευκτο καθήκον…».

3 Με μικρή συμμετοχή εργαζομένων πραγματοποιήθηκαν οι συγκεντρώσεις για την Εργατική Πρωτομαγιά σχεδόν σε όλη την Ελλάδα. Στην Αθήνα μεγάλη ήταν η συγκέντρωση των δυνάμεων του ΚΚΕ που κατευθύνθηκε προς την πρεσβεία των ΗΠΑ. Με βασικό κορμό το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ και συνδικαλιστές της ΑΔΕΔΥ πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση της ΓΣΣΕ και του Εργατικού Κέντρου Αθήνας. Τρίτη και μικρότερη αυτή των δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Με αφορμή και τα πολεμικά σενάρια κατά του Ιράν το κλίμα κι ο παλμός των συνθημάτων ήταν έντονα αντιπολεμικός αλλά και κατά του ρόλου των ΗΠΑ. Στη Θεσσαλονίκη υπήρξαν επίσης 3 συγκεντρώσεις-πορείες. Αυτή του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ αριθμώντας 2500-3000. Η του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Θεσσαλονίκης όπου σε σύνολο 300 ατόμων, εκτός από τις συνιστώσες του Ελ. Κοιν. Φόρουμ, μπορούσε κανείς να δει όλους τους βουλευτές ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΝ, τον Ψωμιάδη αλλά και την συνδικαλιστική παράταξη του ΛΑ.Ο.Σ. Ε.Λ.ΔΗ.Σ.Κ (Ελεύθερη Λαϊκή Δημοκρατική Συνδικαλιστική Κίνηση), και η τρίτη των αριστεριστών η οποία ξεκίνησε από κει που τέλειωσαν οι άλλες δύο: το άγαλμα Καπνεργάτη '36. Την καλούσε η Πρωτοβουλία για τον Ταξική Πρωτομαγιά και μεταξύ άλλων συμμετείχε το ΝΑΡ, το ΚΚΕμλ, η Ε.Σ.Ε κα. Οι περίπου 300 διαδηλωτές κατευθύνθηκαν προς την πλατεία Μοριχόβου όπου και τα γραφεία του Συνδέσμου Βιομηχάνων Βορείου Ελλάδος. Αναρτήθηκε πανό, ρίχτηκαν μπογιές σε ΑΤΜ τράπεζας ενώ μια πέτρα έσπασε την τζαμαρία της εισόδου της πολυκατοικίας του ΣΒΒΕ. Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας συμμετείχε για δεύτερη χρονιά σε πορεία με ταξικές δυνάμεις της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης στο Πέραμα, αυτή την φορά μηχανοκίνητη. Περίπου 100 ΙΧ και μηχανές κατέληξαν από τον Πειραιά στο Πέραμα όπου ακολούθησε συναυλία των Σπυριδούλα.

4 Περισσότεροι από 1000 άτομα παρακολούθησαν την συναυλία αλληλεγγύης-ενημέρωσης που διοργάνωσαν στις 12 Απρίλη το Σωματείο Εργαζομένων της ΒΦΛ κι η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης. Κατά τη διάρκεια της συναυλίας –μεσούσης της απεργίας στους ΟΤΑ- απηύθυνε χαιρετισμό συνδικαλίστρια εργαζόμενη στην Τοπική Αυτοδιοίκηση αλλά κι εργαζόμενοι σε άλλους κλάδους που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις. Συγκεντρώθηκαν περίπου 4500 ευρώ προς ενίσχυση στο ταμείο του Σωματείου. Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης ευχαριστεί όλους όσους στήριξαν την συναυλία, αλλά και όλους τους καλλιτέχνες που συμμετείχαν.

Κάτω όλοι οι μαστροποί, κρατικοί και ιδιωτικοί!

Σύμφωνα με άρθρο της Ελευθεροτυπίας, στις 12/04/06, θύμα μαστροπείας και στην συνέχεια βιασμού από αστυνομικούς, έπεσε μετανάστρια από την Βουλγαρία. Η 29χρονη δούλευε σε μπαρ της Ιαλυσού όπου ο ιδιοκτήτης την εξέδιδε έναντι αδράς αμοιβής, αφού της κρατούσε το διαβατήριο της. Το οποίο της παραδόθηκε αφού είχε λήξει και κατόπιν έρευνας στο μπαρ για τον εντοπισμό της… Η ίδια εμφανίστηκε αυθόρμητα στο αστυνομικό τμήμα της Ιαλυσού. οι αστυνομικοί αποφάσισαν να την κρατήσουν και να κινήσουν την διαδικασία απέλασης της. Ενώ η 29χρονη ζήτησε να κάνει μπάνιο, ένας 35χρονος αστυνομικός προθυμοποιήθηκε να την εξυπηρετήσει πηγαίνοντας την στο σπίτι του όπου και την βίασε. Τις επόμενες ημέρες το ίδιο έπραξε και ο 48χρονος ανθυπαστυνόμος σε δωμάτιο του αστυνομικού τμήματος, αυτή την φορά, ενώ αρχιφύλακας της πρότεινε να κάνουν έρωτα έναντι αμοιβής. Πέντε μέρες αργότερα, η 29χρονη που παρέμεινε κρατούμενη στο αστυνομικό τμήμα κατήγγειλε στον διοικητή του τμήματος τον βιασμό της από τους αστυνομικούς.

Το φεμινιστικό κέντρο καθώς και άλλες γυναικείες ομάδες, οργάνωσαν συγκέντρωση στις 12/4 έξω από το κτίριο της Γενικής Ασφαλείας Αθηνών. Αίτημα των γυναικείων οργανώσεων ήταν, η άμεση και παραδειγματική τιμωρία όλων των εμπλεκομένων. Οι περίπου 300 διαδηλώτριες φώναζαν συνθήματα όπως «Μπάτσοι, δικαστές πολιτικοί – όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί», «Κάτω όλοι οι μαστροποί κρατικοί και ιδιωτικοί», «αλληλεγγύη στις μετανάστριες», «Προσοχή – προσοχή, βιαστές με στολή», και η «σιωπή είναι συνενοχή». Κατήγγειλαν την διαδικασία απέλασης της από τα όργανα της αστυνομίας, αφού σύμφωνα με νόμο του 2002, θύματα που καταγγέλλουν μαστροπούς, πρέπει αμέσως να τους δίνεται άδεια παραμονής μέχρι την διεξαγωγή της δίκης.

Μάγδα Μάντζιου

Το μακρύ χέρι των ΗΠΑ

Φαίνεται πως όσο περνάει ο καιρός οι «μυστικές» υπηρεσίες των ΗΠΑ αυξάνουν το ενδιαφέρον τους για τα ελληνικά πολιτικά δρώμενα. Κι όχι τόσο λόγο της έλευσης της Κοντολίζας που ήρθε κι έφυγε τρέχοντας, αλλά περισσότερο ενδιαφέρονται για την ανάπτυξη των επιχειρήσεων τους στην Ελλάδα και φυσικά για τον έλεγχο της οικονομικής και πολιτικής ζωής του τόπου.

Αυτός είναι άλλωστε και ο σκοπός του OSAC, δηλαδή Υπερατλαντικό Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Ασφάλειας που είναι υπηρεσία του State Departmen, και το τοπικό του παράρτημα εδρεύει στην Πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα. Σε αντίθεση με τους Βρετανούς εταίρους τους που ξέρουν πώς να ελίσσονται χωρίς να τραβάνε πολύ προσοχή, λόγω της μεγάλης εμπειρίας που αποκόμισαν σκοτώνοντας Ιρλανδούς για έναν ολόκληρο αιώνα, η αλαζονεία της Αμερικάνικης αυτοκρατορίας είναι τέτοια που γράφουν τους σκοπούς και τις προθέσεις τους δημόσια χωρίς να κρατούν τα προσχήματα:

«Το Υπερατλαντικό Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Ασφάλειας του State Department των ΗΠΑ έχει στηθεί για να προάγει τη συνεργασία ασφαλείας μεταξύ Αμερικάνικων επιχειρήσεων και των συμφερόντων του ιδιωτικού τομέα παγκοσμίως, και του State Department των ΗΠΑ.

ΣΤΟΧΟΙ

- *Η εγκατάσταση συνεχόμενης διασύνδεσης και η παροχή της διεπιχειρησιακής ασφαλής συνεργασίας μεταξύ των μηχανισμών ασφαλείας του State Department των ΗΠΑ*
- *Να παρέχει συχνή και άμεση συνδιαλλαγή πληροφοριών μεταξύ του Ιδιωτικού Τομέα και του State Department όσον αφορά τις εξελίξεις στο περιβάλλον ασφαλείας εκτός των ΗΠΑ.*
- *Να συμβουλεύει για μεθόδους και να παρέχει υλικό για τον συντονισμό του σχεδιασμού ασφαλείας και της διεκπεραίωσης προγραμμάτων ασφαλείας.*
- *Να συμβουλεύει για μεθόδους προστασίας της ανταγωνιστικότητας των Αμερικάνικων Επιχειρήσεων που ενεργούν στο εξωτερικό».*

Όπως είχε τονίσει η ΑΚ σε συνέντευξη τύπου το Φεβρουάριο μετά την εμφάνιση της λίστας *«κανείς δεν έχει την ψευδαίσθηση ότι όλος αυτός ο μηχανισμός αφορούσε 100 τηλέφωνα. Εδώ και δεκαετίες η N.S.A. αποτελεί το παγκόσμιο αυτί και το παγκόσμιο μάτι (που παράρτημά της είναι η OSAC που βρίσκεται εγκατεστημένη στην Αμερικάνικη Πρεσβεία), η εφαρμογή του προγράμματος Echelon, η συνθήκη Shegen, οι τρομονόμοι και η πρόσφατη ευρωπαϊκή συμφωνία για την μόνιμη και σταθερή παρακολούθηση όλων των μέσων επικοινωνίας εκατομμυρίων πολιτών, αποτελούν το αδηφάγο τέρας του καθεστωτικού ελέγχου».*

Από τότε η ιστοσελίδα του OSAC ξαφνικά σταμάτησε να ανανεώνεται. Τα ως τότε «νέα» μπορείτε να τα δείτε πηγαίνοντας εδώ: http://athens.ds-osac.org/

Όχι πως σταμάτησαν τις δραστηριότητές τους μιας και πρόσφατα εκδώσαν αναφορά με τον τίτλο «Ελλάδα 2006: Έγκλημα και Ασφάλεια». Εκεί θα βρει κανείς μια παράγραφο με τίτλο «Πολιτική Βία» όπου περιγράφουν τη ζημιά που γίνεται στα συμφέροντά τους λόγο των καθημερινών, όπως ισχυρίζονται, κινητοποιήσεων. Μιλάνε για το Πανεπιστημιακό Άσυλο και προτρέπουν τους δικούς τους να αποφεύγουν τους πανεπιστημιακούς χώρους όταν ακούνε πως γίνονται πορείες. Ασχολούνται και με την εξέλιξη της δίκης των πολιτικών κρατούμενων της 17Ν. Αλλά κυρίως πιάνονται με το αγαπημένο θέμα τους, όπως μπορεί να δει κανείς από τις παλιότερες δημοσιεύσεις στην ιστοσελίδα τους… τις αναρχικές ομάδες και πόσο κακό κάνουν στην εικόνα και τα συμφέροντά των ΗΠΑ. Σε κάποια σημεία η φαντασία τους πλανάται σε Χολιγουντιανές περιπέτειες αναφερόμενοι σε δράσεις της ELF στην Ελλάδα, μέχρι που φτάνουν να γράψουν για επιθέσεις με ρουκέτες!

Καταλήγουν πως «οι επιθέσεις που πραγματοποιούνται ενάντια στην Ελληνική αστυνομία εμφανίζουν αύξηση και οι αναρχικές δράσεις γίνονται όλο και πιο παράτολμες», και συγχρόνως εκφράζουν παράπονα για την οργάνωση της αστυνομίας γράφοντας πως «παρόλα αυτά, η αστυνομική κατάρτιση, οι τακτικές δεξιότητες, οι πόροι και οι ικανότητες για ανταπόκριση σε έκτακτα περιστατικά ακόμη είναι πολύ χαμηλές σε σχέση με το πώς πραγματοποιείται η Αμερικάνικη επιβολή του νόμου».

Δ. Πατμανίδης

οι πότες της ...ελεεινής Τραπέζης

Εκτός από τους ρουφιάνους και τους μπάτσους τις τελευταίες δεκαετίες ο λαός βρήκε ένα νέο εχθρό, ένα νέο μίασμα, ένα νέο απόλυτο Κακό στο πρόσωπο των τοκογλύφων. Περιουσίες, κινητά κι ακίνητα, ακόμη κι άτομα άλλαξαν χέρια για χρέη από δανεικά με υπέρογκους τόκους που ποτέ δεν έγινε δυνατό να αποπληρωθούν. Κι αν στο πρόσωπο του «τοκά» μπορούμε να φανταστούμε κάποιον μαφιόζο ή σπαγκοραμένο των ελληνικών ταινιών του χθες, δεν συμβαίνει το ίδιο και στο σήμερα όπου πια ο τοκογλύφος έχει όνομα, είναι «νόμιμος» και περισσότερο αδίστακτος από ποτέ. Είναι η Τράπεζα. Βρίσκεται παντού, λειτουργεί όλη μέρα, σε δανείζει για ό,τι μπορείς να αγοράσεις ή ό,τι φανταστείς να κάνεις. Ρούχα, συσκευές, ταξίδια, σπίτι, αυτοκίνητο, φαγητό, ΔΕΗ, ΟΤΕ, κινητό…Αλλά βασικά για να πληρώσεις το δάνειο που πήρες, για να ξεπληρώσεις την πιστωτική κάρτα που πήρες για να ξεχρεώσεις τα δανεικά που ζήτησες για να καλύψεις την προκαταβολή που σου δωσαν από το μηνιάτικο που…Αυτός ο σύγχρονος, «νόμιμος» και παντοδύναμος τοκογλύφος, η Τράπεζα, αποφασίζει αν θα καταστραφείς ή όχι αυθημερόν. Είναι η Τράπεζα που θα βγάλει σε πλειστηριασμό το σπίτι, που θα κατάσχει το αυτοκίνητο, που θα υποθηκεύσει το χωράφι. Είναι η Τράπεζα που κλείνει επιχειρήσεις που έως τώρα δάνειζε, ώσπου να περάσουν στην ιδιοκτησία της και να τις ρευστοποιήσει. Είναι η Τράπεζα που θα δανείσει σε αυτόν που απέλυσε. Είναι η Τράπεζα που θα ανεβάσει το επιτόκιο. Είναι η Τράπεζα που θα ρίξει τους τόκους. Είναι η Τράπεζα που θα παραβιάσει τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας. Είναι η Τράπεζα που θα αδιαφορήσει ακόμα και για κυβερνητικές επιταγές. Είναι η Τράπεζα που θα σύρει σε δικαστήρια για χρέη μερικών ευρώ. Είναι η Τράπεζα πίσω από όλα και μπροστά από όλους! Την ίδια ώρα η Τράπεζα πουλάει στα στελέχη της, στον εαυτό της, «κοψοχρονιάς», ως κλεπταποδόχος, περιουσίες που τοκογλυφικά έκλεψε. Την ίδια ώρα η Τράπεζα μπλοκάρει λογαριασμούς εράνων και προσφορών που θα βοηθούσαν άρρωστα παιδιά και μη. Την ίδια ώρα η Τράπεζα διεισδύει στα Βαλκάνια, αγοράζει επιχειρήσεις, υποστηρίζει προτεκτοράτα, ξεπλένει χρήματα από ναρκεμπόριο, διακίνηση όπλων και γυναικών μ' εταιρείες βιτρίνες. Την ίδια ώρα η Τράπεζα αγοράζει τον πλούτο των Βαλκανίων σ' έδαφος κι υπέδαφος, αγοράζει τον ιδρώτα εργαζομένων από Τράπεζες-μεταπράτες. Η Τράπεζα είναι το νέο Κράτος. Η Τράπεζα είναι ο Καπιταλισμός. Η Τράπεζα είναι ο Ιμπεριαλισμός. Η Τράπεζα είναι η Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Για την Ιστορία. Με αυξημένα κέρδη κατά 118,1% οι Τράπεζες αναδείχθηκαν πρωταθλητές κερδοφορίας το 2005 μεταξύ των άλλων κλάδων των εισηγμένων στο Χρηματιστήριο εταιρειών. Επτά τράπεζες, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και δύο ελληνικών συμφερόντων, κάλυψαν το 80% των καταναλωτικών δανείων, που διατέθηκαν στην πιστωτική αγορά της Βουλγαρίας κατά το 9μηνο Ιανουαρίου- Σεπτεμβρίου 2005. Συγκεκριμένα, η "μερίδα του λέοντος" των καταναλωτικών χορηγήσεων αντιστοιχούσε κατά το εν λόγω διάστημα στις DSK Bank, United Bulgarian Bank-UBB (του ομίλου της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος), HVB Bank, Biochim, Postbank (της Eurobank), Raiffeisenbank Bulgaria και Hebros Bank. Η Εθνική Τράπεζα εξαγόρασε τον Απρίλη την τουρκική Finansbank ενώ σε ανάλογες εξαγορές κινείται κι η Alpha Bank. Η Novabank εξαγόρασε την τουρκική Sitebank κι η EFG Eurobank-Ergasias μια χρηματιστηριακή εταιρεία. Η Πειραιώς πιστωτικά ιδρύματα στην Αίγυπτο ενώ η Εθνική θα εξαγοράσει 2 σερβικές κι μία ρουμανική, η Alpha Bank μια σερβική κι η EFG Eurobank την ρουμανική CEC. Στα ύψη των 136,9 δισ. ευρώ έφθασε ο δανεισμός ιδιωτών και επιχειρήσεων το 2005, με τα νοικοκυριά να καλούνται να εξοφλήσουν 67 δισ. ευρώ. Αν υπολογισθούν και τα στεγαστικά-καταναλωτικά δάνεια που έχουν τιτλοποιηθεί, το σύνολο του δανεισμού ξεπερνά τα 140 δισ. ευρώ. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο συνολικός δανεισμός των νοικοκυριών (67 δισ. ευρώ) αντιστοιχούν σε κάτι περισσότερο από το 37% του ελληνικού ΑΕΠ.

Σ. Κ.

Κάνοντας πράξη την αλληλεγγύη

Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων & Μεταναστών (κίνηση Βόλου)

Πρόσφατα το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών άρχισε να δραστηριοποιείται και στο Βόλο, έχοντας βρει στέγη στο στέκι της οδού Γκλαβάνη 82. Η παρέμβαση του Δικτύου ήταν συνεχής τους τελευταίους μήνες του 2005, όταν δύο φορές, μία τον Σεπτέμβριο και μία το Νοέμβριο, 47 και 50 αντίστοιχα πρόσφυγες από το Ιράκ, το Κασμίρ και το Μπαγκλαντές κρατούνταν -φρουρούμενοι από αστυνομικές δυνάμεις- σε σιδερένιο κλωβό στο «Κέντρο Υποδοχής Μεταναστών», στη βιομηχανική περιοχή του Βόλου. Τα αποτελέσματα αυτής της επίμονης προσπάθειας ήταν πολύ θετικά, αφού σχεδόν όλοι οι πρόσφυγες αφέθηκαν τελικά ελεύθεροι.

Όμως η δραστηριότητα του Δικτύου δεν περιορίστηκε μόνο σε θέματα προσφύγων. Έγιναν επαφές με κοινότητες μεταναστών με ζητούμενο να εντοπιστούν τα θέματα εκείνα στα οποία οι μετανάστες χρειάζονταν υποστήριξη και τα μέλη του Δικτύου θα μπορούσαν να τους την παρέχουν. Άμεσα έγινε αντιληπτό ότι η εκπαίδευση είναι ένας τέτοιος βασικός τομέας. Μαθήματα ελληνικής γλώσσας είναι απαραίτητα για μετανάστες που έχουν έρθει στην Ελλάδα και δεν μιλούν καθόλου ή ελάχιστα ελληνικά. Ποιοι και ποιες θα μπορούσαν να στηρίξουν το εκπαιδευτικό εγχείρημα; Η ευχάριστη έκπληξη ήταν ότι βρέθηκαν και εθελοντές και εθελόντριες, που μέχρι τότε δεν είχαν κάποια σχέση με το Δίκτυο. ‘Έτσι συγκροτήθηκε μια ομάδα που ανέλαβε να υλοποιήσει το πρόγραμμα και πολύ γρήγορα το κτιρίου της οδού Γκλαβάνη 82 λειτούργησε και σαν αίθουσα διδασκαλίας.

Επίσης, μέλη του Δικτύου που είναι καθηγητές Πληροφορικής προθυμοποιήθηκαν να κάνουν μαθήματα χρήσης υπολογιστών σε μετανάστες. Το βασικό εμπόδιο ήταν η εξεύρεση χώρου με τον απαραίτητο κατάλληλο εξοπλισμό. Η λύση βρέθηκε χάρη στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστήμιου Θεσσαλίας το οποίο ανταποκρίθηκε θετικά σε σχετικό αίτημα που υποβλήθηκε από μέλος ΔΕΠ του Τμήματος που είναι και μέλος του Δικτύου, και παραχώρησε αίθουσα Πληροφορικής για τη διεξαγωγή των μαθημάτων. Η ανταπόκριση και από την πλευρά των μεταναστών ήταν άμεση. Αμέσως το πρώτο τμήμα εκπαίδευσης μεταναστών για υπολογιστές θα αρχίσει να λειτουργεί. Η ζήτησε ήταν τόσο μεγάλη που αμέσως δημιουργήθηκε και δεύτερο τμήμα.

Τέλος Απριλίου και τα μαθήματα ελληνικής γλώσσας που οργάνωσε και υλοποιεί το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών στο Βόλο, παρακολουθούν γύρω στους 60 μετανάστες και μετανάστριες από 12 χώρες, ενώ άλλοι 40 περίπου παρακολουθούν τα μαθήματα χρήσης υπολογιστών. Ο ενθουσιασμός και η ικανοποίηση διδασκόντων και διδασκομένων είναι κάτι παραπάνω από έκδηλος. Σχέσεις εμπιστοσύνης, αλληλεγγύης και αλληλοκατανόησης έχουν αναπτυχθεί. Τα τμήματα θα είναι ανοικτά από το επόμενο σχολικό έτος για όποιον μετανάστη και όποια μετανάστρια ενδιαφέρεται, αλλά και για όποιον/α εκπαιδευτικό θα ήθελε να συνεισφέρει. Τηλέφωνα επικοινωνίας: 6932617198 (Α.Σπυροπούλου, γλώσσα), 6946686972 (Λ. Γιαννέλος, υπολογιστές). Επικοινωνία: Γκλαβάνη 82, Βόλος, Τ.Κ. 38221, email: metanaston@diktio.org

Τάκης Πολίτης

το σύνδρομο της Κίνας

Η Κίνα δεν είναι τόσο μακριά όσο φαίνεται, αλλά τα βαλκάνια είναι ακόμα πιο κοντά! Ο μισθός στα Σκόπια είναι τριακόσια ευρώ μαζί με τα ένσημα, και αποτελούν παράδειγμα προς μίμηση μια που είναι και πιο κοντά από τη Βουλγαρία. Μεγάλος αριθμός επιχειρήσεων της βόρειας Ελλάδας ανοίγει υποκαταστήματα στα Σκόπια (η μεγάλη ελληνική «επιχειρηματική διείσδυση» και οι «μεγάλες ελληνικές επενδύσεις») απλά και μόνο για να χρησιμοποιεί υπαλλήλους στο λιγότερο από το ένα τρίτο της τιμής ενός φτωχού έλληνα εργαζόμενου με βασικό μισθό πείνας! Η διαδικασία αυτή ξεκίνησε εδώ και χρόνια και μάλιστα κατά μεγάλο μέρος στηρίχτηκε σε κρατικές επιδοτήσεις, δηλ. σε χρήματα κλεμμένα από μας που όχι απλά χρησιμοποιούνται από τους κεφαλαιοκράτες αλλά χρησιμοποιούνται και εναντίον μας. Δημιούργησε τον όρο «βαλκανική εργασία» (πριν αποδειχθεί «παγκόσμια»), δηλ. χαμηλοί μισθοί, απλήρωτες υπερωρίες, ανασφάλιστη εργασία, αυταρχική συμπεριφορά και παρουσίαση της τρελλής εκμετάλλευσης ως «ευεργεσίας».

Η μέθοδος είναι γνωστή: αφού οι δίπλα έχουν φτηνότερα μεροκάματα, πάμε δίπλα, ανεβάζουμε στα ύψη την τοπική ανεργία κλείνοντας τις επιχειρήσεις, κλαιγόμαστε πως το κόστος των εργαζομένων έγινε πια αβάσταχτο και δεν βγαίνουμε, ενώ τα κέρδη μας ανεβαίνουν κατακόρυφα, κατρακυλάμε τους τοπικούς μισθούς και τα εργασιακά κεκτημένα για να «αντέξουμε τον ανταγωνισμό», προωθούμε οδηγίες τύπου Μπολκενστάιν για να μηδενίσουμε, ει δυνατόν, το εργασιακό κόστος. Δημιουργούμε «ζώνες ελεύθερου εμπορίου» σε περιοχές που συνορεύουν χώρες με μεγάλες διαφορές στο βιοτικό και οικονομικό επίπεδο και η διαδικασία αυτή συντομεύεται, ενώ οι εξουσίες των φτωχότερων χωρών μας δίνουν γη και ύδωρ προκειμένου να κονομήσουν κι αυτές ένα μικρό κομμάτι της πίτας.

Φυσικά οι στόχοι είναι ακόμα μεγαλύτεροι. Αμέσως μετά οι «βαλκανικοί» μισθοί φαντάζουν πανάκριβοι σε σχέση μ' αυτούς της Κίνας που φυσικά υπόσχονται ακόμα πιο τρελά κέρδη αφού πρόκειται απλά για ένα πιάτο ρύζι, που κι αυτό στο άμεσο μέλλον θα μοιάζει ακριβό αφού στην Αφρική ή αλλού δεν χρειάζεται ούτε αυτό! Η δουλεία και οι σκλάβοι είναι πάντα εδώ. Οι άνθρωποι φαίνονται τόσοι πολλοί πια, που ούτε ως αναλώσιμα δεν έχουν αξία!

Καμιά εξουσία δε φαίνεται να φοβάται ή να δίνει σημασία στην κοινωνική διάλυση και δυστυχία που επιφέρουν αυτές οι ανατροπές. Το ραγδαία αυξανόμενο κέρδος αποτελεί τη μόνη κινητήρια δύναμη των αφεντικών, παρά τις ασύλληπτες και μη αναστρέψιμες καταστροφές που επιφέρει. Η μόνη φιλοσοφία του κεφαλαίου είναι ο παραλογισμός κι ο αυταρχισμός: όλα για μας σήμερα, για το αύριο σας ετοιμάζουμε μια εφιαλτική κοινωνία πλήρους ελέγχου και καταστολής, μόνο να προλάβουμε γρήγορα.

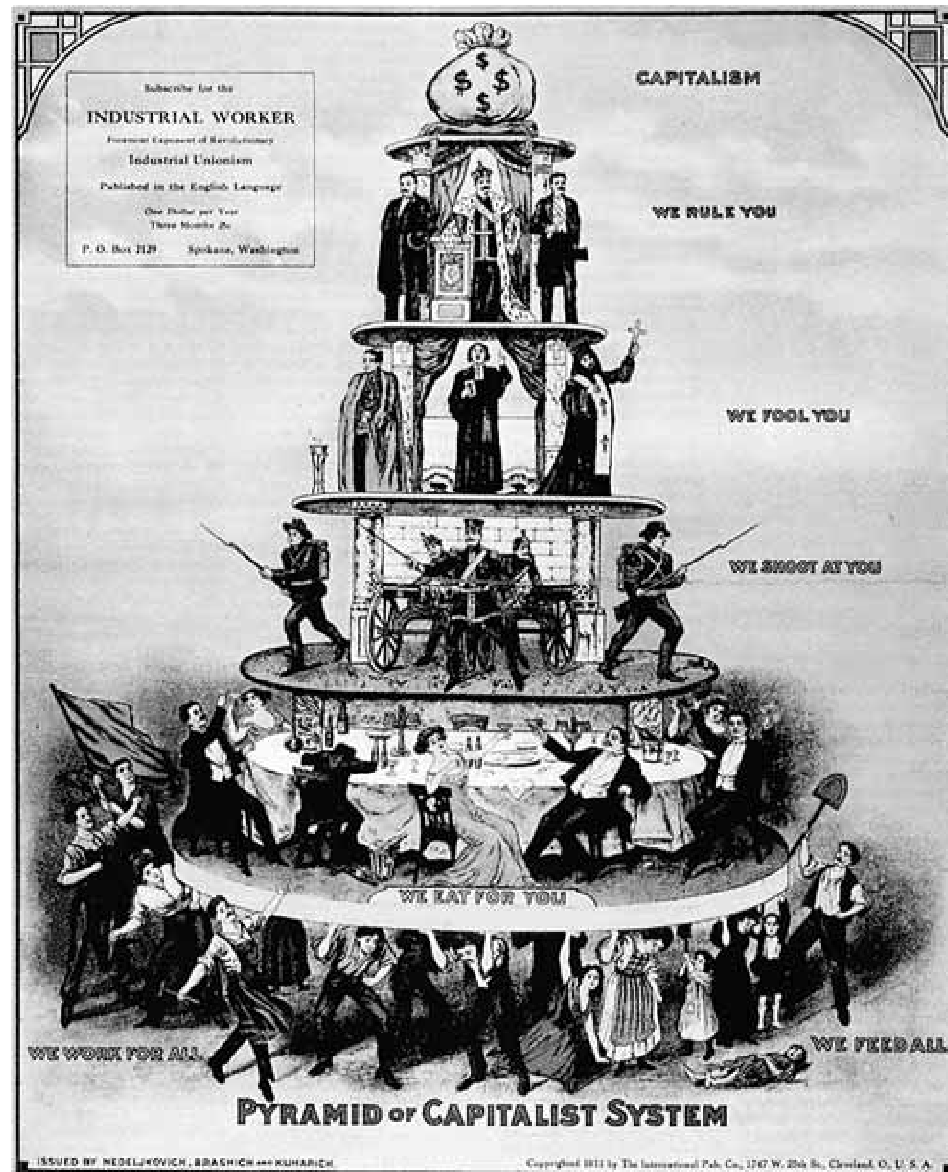
Ο εφιάλτης που μας ετοιμάζουν δεν είναι ένας μελλοντικός κίνδυνος, είναι εδώ, αύριο, σήμερα. Ο χρόνος κυλά ξαφνικά πολύ γρήγορα και η ωραία κοινωνική κοιμωμένη ξυπνά πολύ αργά από το μακροχρόνιο λήθαργο. Πρέπει ξαφνικά ν' αναιρέσει όλους της τους μύθους. Η απομυθοποίηση έχει κόστος. Η αντίσταση ακόμα περισσότερο. Όμως είναι μονόδρομος. Εδώ και τώρα!

φάκελος / εργασία: τέλος εποχής

Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας

Αντικατοπτρισμοί!

Στην χρονική στιγμή την οποία διανύουμε, πραγματοποιείται από τα αφεντικά μια ανελέητη επίθεση προς τους εργαζομένους με στόχο την πλήρη κοινωνική και οικονομική ερημοποίηση. Με το θερμόμετρο της ανεργίας να ανεβαίνει στα ύψη και με τις υψηλές θερμοκρασίες των ανατιμήσεων και του δυσβάστακτου κόστους ζωής, ο κρατικός συνδικαλισμός παρουσιάστηκε ως μια άλλη όαση προστασίας των εργασιακών κεκτημένων.
Φυσικά δεν πρόκειται για τίποτε περισσότερο από ένα φτηνό αντικατοπτρισμό. Και όπως όλοι οι αντικατοπτρισμοί, δεν αποτελεί παρά μια ψευδή εικόνα της πραγματικότητας.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Όσοι ασχολούνται με την οικονομία ή την στατιστική, γνωρίζουν καλά πως οι αριθμοί μπορούν να ερμηνευτούν ποικιλοτρόπως ανάλογα με το τι θέλει κανείς να υποστηρίξει. Η πολυσυζητημένη αύξηση του ΑΕΠ που παρουσιάστηκε ως απόδειξη ότι τα πάντα «βαίνουν καλώς» αποτελεί μια τέτοια χαρακτηριστική περίπτωση.

Όποιος εξετάσει σε βάθος που οφείλεται αυτή η ανάπτυξη του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος θα διαπιστώσει, ότι αυτή δεν οφείλεται στην αύξηση της παραγωγικότητας, ούτε σε αύξηση των μισθών ή των θέσεων εργασίας. Προέρχεται αποκλειστικά, από την μεριά της κατανάλωσης, μέσω του υπερδανεισμού και των υπεραναλήψεων των νοικοκυριών, με τις τράπεζες να είναι ο κλάδος με την μεγαλύτερη ανάπτυξη.

Σίγουρα αυτός ο λόγος δεν εκπλήσσει κανέναν μισθωτό ή συνταξιούχο που βλέπουν το εισόδημα τους να μειώνεται και να συρρικνώνεται η αγοραστική τους δύναμη. Την τελευταία πενταετία οι μισθοί αυξήθηκαν κατά 20%, ενώ το κόστος ζωής αυξήθηκε κατά 96%, διαμέσου ανατιμήσεων φόρων κ.λ.π. Το πραγματικό ύψος του πληθωρισμού κυμαίνεται όχι στα μονοψήφια επίπεδα που μας ανακοινώνουν αλλά στην ουσία είναι 4 φορές πολλαπλάσιο της ονομαστικής του αξίας φτάνοντας το 10 -12%. Όσο δηλαδή και το ύψος της ανεργίας σήμερα. Φυσικά τέτοια νούμερα είναι αδιανόητα για την Ευρωζώνη η οποία θα πρέπει να αποδείξει ότι κινείται σε χαμηλούς πληθωρισμούς και χαμηλή ανεργία ώστε να δικαιολογήσει την ψευδαίσθηση της οικονομικής ανάπτυξης.

Στον τομέα του πληθωρισμού το ευρώ έπαιξε καθοριστικό ρόλο διότι λειτούργησε με τρόπο «αποπληθωριστικό» αφού υπερτίμησε τα εθνικά νομίσματα -στην περίπτωσή μας τη δραχμή- δημιουργώντας με ένα μαγικό τρόπο μια τεχνητή μείωση του πληθωρισμού ως τιμή, αποκρύπτοντας την πραγματική επίπτωση στο κόστος ζωής δημιουργώντας έναν νομισματικό πληθωρισμό πρωτόγνωρο για τα οικονομικά δεδομένα. Εφόσον ο πληθωρισμός «έπεσε φαινομενικά» σε μονοψήφιο νούμερο, με κάποιο τεχνητό τρόπο θα έπρεπε να «πέσει» και η ανεργία. Εφόσον η πλήρης απασχόληση, αν και δυνατή, δεν θεωρείται αναγκαία διότι δεν μεγιστοποιεί τα κέρδη των αφεντικών, θα έπρεπε να εφευρεθούν νέοι τρόποι ώστε να εξαφανιστούν οι πλεονάζουσες στρατιές των ανέργων. Τα διάφορα προγράμματα stage, η μερική απασχόληση στο δημόσιο, τα επιδοτούμενα προγράμματα εκπαίδευσης μέσω δημόσιων και ιδιωτικών ΚΕΚ, καθώς και η διαγραφή των μακροχρόνιων ανέργων από τις καταστάσεις του ΟΑΕΔ, λειτούργησαν θετικά προς αυτή την κατεύθυνση.

ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΟΛΟΙ

Σε ένα καθεστώς όπου ο προστατευτισμός είναι πάντα με το μέρος των ισχυρών, είναι απόλυτα λογικό ότι η ανισότητα θα διογκώνεται ως αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής. Ως εκ τούτου, στρατηγικές τύπου WIN – WIN (κερδίζω – κερδίζεις) αποτελούν ένα φτηνό ιδεολόγημα ώστε να βαφτίζεται η ανισότητα διάλογος, με στόχο την συναίνεση των κοινωνικών εταίρων. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατόν και δεν μπορεί να υπάρξει στον ταξικό αγώνα, διότι **τα αφεντικά και οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα το κοινό!**

Όπως και αν τον βαφτίζουν (νεοφιλελευθερισμό, παγκοσμιοποίηση, κλπ) η ουσία του καπιταλισμού παραμένει η ίδια: στηρίζεται στην εκμετάλλευση των εργαζομένων και στην άνιση κατανομή του κοινωνικού πλούτου. Κατ'αυτόν τον τρόπο δεν υπάρχουν διάλογοι και συνδιαλλαγές, ούτε διλλήματα, όπως μας προβάλουν. Ο διάλογος τους είναι από την φύση του εκβιασμός, ποτέ δεν μπορεί να υπάρχει ισότιμος διάλογος ανάμεσα στον ισχυρό και στον αδύνατο, στον θύτη και το θύμα, τον θηρευτή και το θήραμα. **Πάντα σε ένα σύστημα ανισότητας κάποιος κερδίζει και κάποιος χάνει.**

Στην περίπτωση μας, από τον κοινωνικό ανταγωνισμό τον τελευταίο καιρό τα αφεντικά κέρδισαν 1.000.000.000 ευρώ, από την μείωση των υπερωριών και το ελαστικό ωράριο. Αύξησαν κατά 1 δισ. ευρώ τα κέρδη τους μέσω φορολογικών ρυθμίσεων και αναπτυξιακών νόμων. Μείωσαν κατά 35% το μηνιαίο κόστος εργασίας σε σχέση με την Ε.Ε., ενώ πέτυχαν την μείωση του φορολογικού συντελεστή κατά 6 φορές.

Την ίδια περίοδο οι εργαζόμενοι έχασαν θέσεις εργασίας, μειώθηκε το πραγματικό τους εισόδημα λόγω ανατιμήσεων, ενώ συμβάλουν 83% στον κρατικό προϋπολογισμό μέσω άμεσων και έμμεσων φόρων. Το φαιδρό επιχείρημα περί ανταγωνιστικότητας καταρρέει αν αναλογισθούμε ότι το πραγματικό εισόδημα του εργαζόμενου στην Ελλάδα είναι κατά 17% χαμηλότερο σε σχέση με την Ευρώπη. Επιπλέον οι Έλληνες εργαζόμενοι είναι κατά 715 ευρώ «φθηνότεροι» από την υπόλοιπη Ευρωζώνη. Αν αναλογισθούμε επίσης ότι ένα 1.800.000 έχουν μισθό κάτω από 1000 ευρώ, τότε μπορούμε να καταλάβουμε την διόγκωση της ανισότητας τα τελευταία χρόνια.

Ο ΙΟΥΔΑΣ ΦΙΛΟΥΣΕ ΥΠΕΡΟΧΑ

Ο παραδοσιακός αντανακλαστικός κρατικός συνδικαλισμός, της καρέκλας, του κόμματος ή του δημοσίου, τον τελευταίο καιρό κλήθηκε να διαχειριστεί την επίθεση στα κεκτημένα των εργαζομένων. Φυσικά οι λαϊκίστικες εργατικές κορώνες του ΠΑΜΕ, και του κάθε Πολυζωγόπουλου, φαντάζουν ως ο επιθανάτιος ρόγχος του πάλαι ποτέ δυνατού συνδικαλιστικού κινήματος.

Αυτό είναι απόλυτα φυσικό, διότι όταν ο συνδικαλισμός (ΠΑΜΕ -ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ) αποτελεί το προπύργιο για την ανέλιξη στο κόμμα ή την βουλευτική έδρα, τότε όλα μπορούν να εκπέσουν στο επίπεδο ενός ακίνδυνου συναινετικού διαλόγου και μέσα σε μια τεταμένη αλλά «πολιτικά κόσμια» ατμόσφαιρα. Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι οι άνθρωποι αυτοί αλληθωρίζουν ταξικά, διότι είναι άξιοι του μισθού τους. Γνωρίζουν ότι αποτελούν τον δούρειο ίππο για την εργοδοσία και ως άλλοι Ιούδες έρχονται να μας φιλήσουν και να μας ανακοινώσουν την προδοσία ως έναν έντιμο συμβιβασμό.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΝΟΗΤΟ

Έντιμοι συμβιβασμοί στον καπιταλισμό δεν υπάρχουν. Πολύ απλά γιατί το σύστημα αυτό στηρίζεται στην ανηθικότητα, την εκμετάλλευση και την ανεντιμότητα. Σε μια εποχή που όλα φαντάζουν ψεύτικα, τελειωμένα ή χαμένα, η διεκδίκηση του αυτονόητου φαντάζει ως ακατάληπτη. Είναι πιο εύκολο να πείσεις για το μεγαλύτερο ψέμα παρά να τον κάνεις να πιστέψει την μικρότερη αλήθεια.

Πολλοί θεωρούν ότι οι αντιεξουσιαστές – αναρχικοί, επειδή αδυνατούν να προτάξουν μια «νέα αλήθεια» εγκλωβίζονται στην αλληλεγγύη. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν είναι αληθινό. Υπάρχουν βασικά προτάγματα, τα οποία όμως δεν τα περικλείουμε με τον μανδύα της ιδεολογίας ή της μεσσιανικής λύσης. Επιζητούμε την επιστροφή στο απλό το οργανικό και το συμβιωτικό. Ενισχύουμε την αλληλεγγύη γιατί πιστεύουμε ότι αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής συμβίωσης.

Όσον αφορά στην επίλυση των προβλημάτων της οικονομικής οργάνωσης που επηρεάζουν τον εργαζόμενο άνθρωπό, οι αναρχικοί στηρίζονται στη

φάκελος / εργασία: τέλος εποχής

επίτευξή τους με βάση την κοινωνία και όχι την αγορά ή το κέρδος. Επιδιώκουμε την πλήρη απασχόληση, ως αποτέλεσμα της κοινωνικοποίησης της εργασίας από την ίδια την κοινωνία που θα επιλέξει πώς θα παράγει αγαθά και υπηρεσίες, εξασφαλίζοντας το βιοτικό επίπεδο και την απασχόληση των μελών της. Ζητούμε η οργάνωση της παραγωγής στα εργοστάσια να γίνεται από τους ίδιους τους εργαζόμενους που είναι και οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Γι αυτό και συνεχώς φωνάζουμε για την αναγκαιότητα της αυτοοργάνωσης των εργαζομένων. Μόνο τότε θα απεγκλωβιστούμε από επιλογές οι οποίες φαινομενικά είναι τρανταχτές αλλά περιορίζουν τα όρια της διανομής του τελικού πλούτου σε μια μεσοβέζικη λύση. Η διανομή του κοινωνικού πλούτου, ή θα είναι πλήρης και οριζόντια προς όλους, ή θα αποτελέσει ένα ρεφορμιστικό αίτημα, κενό περιεχομένου, για τον κοινωνικό μετασχηματισμό, εφόσον θα αναλώνεται στην λογική ενός δοτού κατώτατου ορίου αποδοχών. Η κοινωνία είναι η μόνη που θα προσδιορίσει και θα επιλέξει τον τρόπο χρησιμοποίησης των παραγωγικών της πόρων σύμφωνα με τις ανάγκες τις και το περιβάλλον, ώστε να εξασφαλισθεί η αρμονική συνύπαρξη. Φυσικά όλα αυτά είναι ενάντια στον εξουσιαστικό καταμερισμό, την κερδοφορία και τον πλουτισμό ως αυτοσκοπό. Είναι δε τόσο εφικτά που φαντάζουν ουτοπία μιας και δεν βρίσκονται στην σφαίρα της αποστειρωμένης οικονομικής θεωρίας ή πολιτικής ορθοδοξίας, ούτε και εξοπλίζονται με την σφραγίδα του επιστημονικού ή του ορθολογισμού. Είναι απλά, βατά, κοινωνικά και ανθρώπινα, όπως η αταξική κοινωνία που ονειρευόμαστε.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΑΥΡΙΟ

Κανείς δεν είναι τόσο αφελής να πιστεύει ότι τα πράγματα θα έρθουν από μόνα τους. Άλλωστε και ο μύθος της οικονομικής ανάπτυξης, με τον χρήσιμο εργάτη, που τόσο η αριστερά όσο κι ο συνδικαλισμός της ανέπτυξαν, κατέληξε σε έναν τραγικό εφιάλτη για τους εργαζόμενους. Την ανύπαρκτη «κρίση των αγορών» κλήθηκαν να πληρώσουν μονομερώς οι εργαζόμενοι, οι οποίοι θα πρέπει να γίνουν ευέλικτοι και να προσαρμόζονται σύμφωνα με τις επιταγές των αφεντικών. Επειδή η δίψα για κέρδη στον καπιταλισμό είναι ακόρεστη χρειάζεται η συνεχής επαγρύπνηση και αντίσταση.

Συνεχώς προσπαθούν αφεντικά, κόμματα και συνδικαλιστές, να μας πείσουν ότι οι αγώνες χάθηκαν και ότι πρέπει να συμβιβαστούμε στο ζοφερό παρόν. Η αλήθεια είναι ότι τίποτα δεν τελείωσε. Σε αυτό συνηγορούν οι μικρές αλλά καθοριστικές νίκες των εργαζομένων του Metro της Νέας Υόρκης, οι λιμενεργάτες ενάντια στην κοινοτική οδηγία, με πιο πρόσφατη την Γαλλία όπου αποσύρθηκε το νομοσχέδιο πρώτης εργασίας. Οι μικρές αυτές νίκες ήταν αποτέλεσμα του ότι οι εργαζόμενοι πήραν την υπόθεση στα χέρια τους και αρνήθηκαν τον συναινετικό διάλογο ή τον έντιμο συμβιβασμό με το καθεστώς. Εφόσον το μέλλον αποδεικνύεται ένας εκβιαστικός μονόδρομος τότε η επιλογή είναι ξεκάθαρη: **Αυτοοργανωμένοι ταξικοί αγώνες σήμερα, για μια αταξική κοινωνία αύριο!**

Αργύρης Αργυριάδης

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

Ιλλουστρασιόν αφεντικά!

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου, Αττικής, ανακοινώνει την απεργία που έχει εξαγγείλει για τις 18 του Μάη.

Ο σύλλογος τα τελευταία χρόνια έχει προβεί σε δεκάδες κινητοποιήσεις που αφορούν συνδικαλιστικά ζητήματα του κλάδου αλλά και γενικότερα των εργαζομένων, έχει υποστηρίξει πολλούς εργαζόμενους και απολυμένους που δέχτηκαν το κερδοσκοπικό ξεσάλωμα των αφεντικών (και) στο χώρο των εκδόσεων και του βιβλίου, ενώ τελευταία βρέθηκε ξανά στην επικαιρότητα με αφορμή τη ρήξη του με την αλυσσίδα βιβλιοπωλείων «Ιανός» λόγω της στάσης της εργοδοσίας της αλυσσίδας προς το υπαλληλικό προσωπικό. Ο Σύλλογος μέσω της απεργίας ζητά μεταξύ άλλων τριανταπεντάωρη πενθήμερη εργασία (επτάωρο), κατώτερο μισθό 1.300,00 ευρώ (καθαρά), χρονοεπίδομα σε ποσοστό 5% για κάθε διετία, επίδομα πτυχίου ΑΕΙ και ΤΕΙ ή ΚΑΤΕΕ (ή άλλων ισότιμων ιδρυμάτων με αυτά) σε ποσοστό 18% ανεξαρτήτου ειδικότητας κ.α.

Παραθέτουμε απόσπασμα της ανακοίνωσης:

Στις 18 Μαΐου ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ

οι εργαζόμενοι στα βιβλιοπωλεία, τους εκδοτικούς οίκους,τα πρακτορεία διακίνησης βιβλίων, τις χαρτοποθήκες.

Εδώ και δύο χρόνια έχουμε κατακτήσει την υπογραφή ξεχωριστής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) στον κλάδο του ΒΙΒΛΙΟΥ. Σε λίγο καιρό θα ξεκινήσει η διαπραγμάτευση της νέας σύμβασης για τον επόμενο χρόνο. Η σύμβαση αυτή δεν μπορεί να είναι απλά το αποτέλεσμα των συζητήσεων των εκπροσώπων των εργοδοτών και του συλλόγου. Θα πρέπει να δώσουμε το παρόν όλοι μας, να πιέσουμε τους εργοδότες στο χώρο του βιβλίου και ο καλύτερος τρόπος είναι η ΠΡΩΤΗ ΚΛΑΔΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.

ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΜΙΑΣ ΚΛΑΔΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ;

Με τις Συλλογικές Συμβάσεις (εθνική, κλαδικές, επιχειρησιακές) το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα επιβάλλουν κάποιους ελάχιστους όρους αγοραπωλησίας της εργατικής δύναμης, τόσο στο μισθολογικό επίπεδο (κατώτεροι μισθοί), όσο και στο επίπεδο των θεσμικών διασφαλίσεων και κεκτημένων (αργίες, άδειες, παροχές σε είδος, περιορισμός της εργοδοτικής «εξουσίας» κ.λπ.).

Η προσπάθεια των εργοδοτών και της κυβέρνησης είναι να καταργήσουν τις ΣΣΕ έτσι ώστε να διαπραγματεύονται ατομικά με τον κάθε εργαζόμενο, που είναι πιο αδύναμος από την οργανωμένη συλλογικότητα. Στόχος τους είναι η επιβολή ενός μοντέλου που θα μοιάζει με το αμερικανικό και το βρετανικό, όπου δε θα υπάρχει κανένα κατώτερο όριο για τους εργαζόμενους ούτε στις αμοιβές ούτε στο χρόνο εργασίας, τα δικαιώματα για τις αποζημιώσεις, τις άδειες και την ασφάλιση.

Η πρόσφατη υπογραφή της εθνικής ΣΣΕ από τη ΓΣΕΕ και τον ΣΕΒ δεν καλύπτει τις ανάγκες μας, αντίθετα θέλει να διαφυλάξει την μεγάλη κερδοφορία των επιχειρήσεων, γι' αυτό και κρατάει σε εξευτελιστικά επίπεδα τους μισθούς. Η αύξηση των μισθών είναι 17,13 ευρώ μεικτά το μήνα, δηλαδή ούτε μισό ευρώ την ημέρα. Αν όμως οι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ μπορούν εύκολα να υποταχτούν στα επιχειρήματα της κερδοφορίας του κεφαλαίου, της «κοινωνικής ειρήνης», της «ανταγωνιστικότητας» της ελληνικής οικονομίας, της παραγωγικότητας δεν μπορούμε και δεν πρέπει να το κάνουμε εμείς. Γιατί τα κέρδη του κεφαλαίου προέρχονται από τη δική μας απλήρωτη δουλειά, από την εκμετάλλευση του χρόνου εργασίας και των ικανοτήτων μας. Γιατί ενώ η κερδοφορία αυξάνεται με απίστευτους ρυθμούς, οι μισθοί μας καθηλώνονται σε επίπεδα κάτω του πληθωρισμού. Γιατί ενώ η ακρίβεια γύρω μας βασιλεύει και μάλιστα ο τιμάριθμος κινείται με ρυθμούς μεγαλύτερους από το μέσο όρο της Ε.Ε. οι μισθοί, αρκετά πια χρόνια μετά την είσοδο του ευρώ, παραμένουν στο 60% του μέσου όρου της Ε.Ε. Γι' αυτό μόνο ως ειρωνεία και πρόκληση μπορούμε να αντιμετωπίζουμε τις δηλώσεις των εργοδοτών περί «γενναιόδωρων αυξήσεων» και ένα μόνο τρόπο έχουμε να τους απαντήσουμε: την αντίσταση, την απεργία. Όσο αφήνουμε αναπάντητες αυτές τις προκλήσεις τόσο θα μεγαλώνει η όρεξη της κυβέρνησης και της εργοδοσίας. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα των τραπεζών που ενώ από τη μία η κερδοφορία τους παραμένει σε εξωφρενικά επίπεδα (ρυθμοί αύξησης πάνω από 100% κάθε χρόνο) από την άλλη προσπαθούν να καταργήσουν την κλαδική ΣΣΕ, να καταργήσουν βασικά δικαιώματα. Αυτό δείχνει και το παράδειγμα της Γαλλίας με την προσπάθεια επιβολής δουλοκτητικού καθεστώτος για τους νέους εργαζόμενους. Μόνο που εκεί η πρόκληση του «πρώτου συμβολαίου εργασίας» δεν έμεινε αναπάντητη αλλά συνάντησε την καθολική αντίδραση των φοιτητών και των εργαζομένων.

Στο χώρο του βιβλίου είμαστε σε μια περίοδο μεγάλων αλλαγών. Τον τόνο δίνει η διαμόρφωση μεγάλων αλυσίδων λιανικής πώλησης, που μετατρέπουν το βιβλίο σε απλό καταναλωτικό προϊόν, που προσπαθούν να επιβάλουν μονοπωλιακούς όρους στη διακίνησή του και, βέβαια, προσπαθούν να διαμορφώσουν τους χειρότερους όρους εργασίας και αμοιβής για τους εργαζόμενους. Οι μεγάλες αλυσίδες (Ελευθερουδάκης, Ιανός, Παπασωτηρίου, FNAC, Public, κ.ά.) επιβάλλουν την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, τις χαμηλές αμοιβές, τις απλήρωτες υπερωρίες, τη μερική απασχόληση. Την ίδια βάση έχει και η γιγάντωση μιας χούφτας εκδοτικών οίκων που παράγουν πια το μεγαλύτερο μέρος της εκδοτικής παραγωγής.

ΤΙ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΜΕ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ;

Η απεργία είναι το πιο ισχυρό όπλο των εργαζομένων και είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα, γι' αυτό δεν πρέπει να υπάρξει κανένας φόβος για τη συμμετοχή μας σ' αυτήν. Καμιά προσπάθεια τρομοκράτησης των εργαζομένων δε θα περάσει. Άλλωστε υπάρχει ένας ασφαλής δρόμος γι' αυτό: η μαζική συμμετοχή στην απεργία. Κανένας μας να μην αφήσει εκτεθειμένο το διπλανό του, τον κάθε συνάδελφο σ' αυτή τη μάχη. Κι ας μη χρησιμοποιήσουμε ως άλλοθι αυτή τη λογική: «τι θα κάνουν οι άλλοι;».

Σ' αυτή την περίοδο κατά την οποία οι εργοδότες και η κυβέρνηση της ΝΔ λυσσομανούν ενάντια στα εργατικά δικαιώματα, στις εργατικές κατακτήσεις, πιστεύουμε πως το εργατικό κίνημα μπορεί να διεκδικήσει και να πετύχει, όχι μόνο την υπεράσπιση των κεκτημένων, αλλά την ουσιαστική βελτίωση των όρων εργασίας. Να μην αρκεστούμε στα ψίχουλα που μας δίνουν, στο μοίρασμα της φτώχιας ανάμεσα στους πολλούς. Να απαιτήσουμε αυτά που μας ανήκουν, να μοιραστούμε τα υπερκέρδη των λίγων, να υπερασπιστούμε τις εργασιακές μας ικανότητες και την αξιοπρέπειά μας. Ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δε γίνεται. Τίποτα δε χαρίζεται, όλα κατακτούνται!

ΕΙΝΑΙ ΕΞΩΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΟΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ;

Εξωπραγματική είναι η λογική που θέλει να διαβιώνει ένας εργαζόμενος με 608 ευρώ μεικτά. Το όριο φτώχειας σύμφωνα με τις στατιστικές υπηρεσίες της Ε.Ε. είναι πάνω από 1.200 ευρώ. Ας μην ονειρεύονται εργαζόμενους με μισθούς Κίνας, δεν πρόκειται να δεχθούμε να ζήσουμε με ένα πιάτο ρύζι. Δε θα πέσει έξω η οικονομία τους, απλά τα κέρδη τους θα μειωθούν.

Το ερώτημα δεν είναι αν είναι δίκαιες οι απαιτήσεις μας, το ερώτημα είναι αν έχουμε τη δύναμη να τις επιβάλλουμε. Δεν πρόκειται να απαντήσουμε σ' αυτό το ερώτημα στα λόγια, αλλά μόνο στην πράξη, με τη συμμετοχή μας στην απεργία. Αυτό που χρειάζεται είναι η πίστη στη δύναμη του οργανωμένου, συλλογικού αγώνα, η συναδελφικότητα και η αλληλεγγύη! Είναι ανάγκη να γίνει μέλημα κάθε συναδέλφου η εφαρμογή της ΣΣΕ. Κανένας βιβλιοϋπάλληλος δεν πρέπει να αμείβεται πιο κάτω από όσο η ΣΣΕ προβλέπει…

Όλοι στην ΑΠΕΡΓΙΑ στις 18 Μαΐου

Πάρτε μέρος στην απεργιακή επιτροπή για την οργάνωση της απεργίας

Κάθε Πέμπτη στις 7.00 μ.μ. στα γραφεία του Συλλόγου

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ – ΧΑΡΤΟΥ, ΑΤΤΙΚΗΣ
Μεσολογγίου 5 (β' όροφος) Εξάρχεια, ΤΗΛΕΦ.: 210-3820537
e-mail: sylyp_vivliou@yahoo.gr

Για έναν δυνατό και ακηδεμόνευτο συνδικαλισμό των εργαζομένων

Επαναστατικός Βιομηχανικός Συνδικαλισμός

Σε μια εποχή που η οργάνωση και η συλλογικότητα αποτελούν το καθοριστικό ζήτημα στην έκβαση των εργασιακών αγώνων, η στροφή προς τον επαναστατικό βιομηχανικό συνδικαλισμό (Revolutionary Industrial Unionism) δεν επιδιώκει έναν ακόμα από μηχανής θεό. Αντί να προσπαθούν εκ νέου, οι εργαζόμενοι να ανακαλύψουν τον τροχό, είναι αποτελεσματικότερο να μάθουνε να τον κινούν. Μια συλλογική μνήμη που έχει χαθεί από τον παραδοσιακό συνδικαλισμό.

Με δεδομένο ότι το κεφάλαιο ταξιδεύει απρόσκοπτα, πέρα από εθνικά σύνορα, μέσα σε οικονομικές ζώνες και νομοθετήματα ελεύθερου εμπορίου, θα πρέπει και η οργάνωση των αγώνων να επιστρατεύσει έναν ανάλογο τρόπο οργάνωσης, ώστε αυτές οι μικρές νίκες της Γαλλίας, του Στρασβούργου, κλπ να μεγιστοποιηθούν, για να αποτελέσουν μελλοντικά κίνδυνο για τα αφεντικά. Η προσπάθεια «κοινωνικοποίησης» της γενικής απεργίας σε όλο το φάσμα της οικονομικής και κοινοτικής ζωής στις ΗΠΑ την περασμένη πρωτομαγιά αποτελεί ένα ακόμα σταθμό προς την προσπάθεια οριζόντιας οργάνωσης των ανθρώπων από τα κάτω και σίγουρα είναι ένα ακόμα καθοριστικό βήμα.

Στην σημερινή εποχή που ο παραδοσιακός συνδικαλισμός εκτός από αναποτελεσματικός, συχνά γίνεται και τροχοπέδη στα συμφέροντα των εργαζομένων, ο επαναστατικός βιομηχανικός συνδικαλισμός ξαναέρχεται στο προσκήνιο αυτή τη φορά διεθνοποιημένος, με στόχο την συνολική αντίσταση σε όλη την αλυσίδα αξίας της καπιταλιστικής οικονομίας.

Απώτερος στόχος είναι η ανάπτυξη ενός δυνατού και ακηδεμόνευτου

Ο επαναστατικός συνδικαλισμός θα πρέπει να έχει ως βασικό στόχο την ανάπτυξη αποτελεσματικών αγώνων που θα διατηρούν τα κεκτημένα των εργαζομένων και θα τους προσδίδει την απαραίτητη ώθηση για να διεκδικήσουν δυναμικότερα λιγότερες ώρες εργασίας, μεγαλύτερους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας.

συνδικαλισμού ανά βιομηχανική δραστηριότητα, από την εξόρρυξη ή την καλλιέργεια, στην παραγωγή ή την μεταποίηση και την τελική πώληση και τις υπηρεσίες. Με τον τρόπο αυτό μεγιστοποιείται η αλληλεγγύη των εργαζομένων αφού πλέον οργανώνονται συνολικά ανά δραστηριότητα και όχι με βάση κλαδικά, συντεχνιακά κριτήρια ή ειδικότητες που εξατομικεύουν, κατακερματίζουν και αποδυναμώνουν τις εργατικές διεκδικήσεις.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιου τρόπου οργάνωσης αποτελούν οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW), οι οποίοι οργανώνονται ανά κλάδους βιομηχανικής δραστηριότητας (Industrial Union) συνολικά και όχι ανά επάγγελμα ξεχωριστά. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να εξηγηθεί ότι η έννοια της βιομηχανίας δεν αφορά τους εργαζόμενους μιας μεμονωμένης επιχείρησης πχ Mercedes, αλλά όλη την αυτοκινητοβιομηχανία που αυτοί δουλεύουν, ανεξάρτητα ειδικότητας ή θέσης στην αλυσίδα παραγωγής - διανομής. Με τον τρόπο αυτό μια καθαρίστρια στο συγκεκριμένο εργοστάσιο ανήκει στο ίδιο συνδικάτο με έναν ηλεκτρολόγο και θα αγωνιστούν κλαδικά για τα ίδια αιτήματα και συλλογικές συμβάσεις με τους υπαλλήλους ενός καταστήματος πώλησης αυτοκινήτων. Συνεπώς όλοι θεωρούνται εργαζόμενοι και αποφεύγονται ψευδείς διαχωρισμοί όπως εργάτης, υπάλληλος ή εξειδικευμένο στέλεχος, που εκτός από κατακερματισμό και διάλυση δεν προσφέρουν τίποτα στο βαθμό που όλοι ανεξάρτητα υπόκεινται στο σύστημα της μισθωτής εργασίας. Φυσικά ανώτερα διευθυντικά στελέχη που μπορούν να προσλαμβάνουν ή να απολύουν εξαιρούνται και δεν μπορούν να συμμετέχουν, όπως και το προσωπικό των τμημάτων ανθρωπίνου δυναμικού ανεξαρτήτως επιπέδου, καθώς επίσης και το προσωπικό ασφαλείας (security).

Η βασική επιδίωξη του επαναστατικού συνδικαλισμού είναι, μέσω της άμεσης δράσης, να δώσει λύσεις στους εργαζομένους, ενισχύοντάς τους ενάντια σε απεργοσπαστικούς μηχανισμούς, πολιτικές επιστρατεύσεις, ή άλλες νομικές κυρώσεις.

Ο τρόπος αυτός οργάνωσης δημιουργήθηκε με το σκεπτικό του «ενός δυνατού και ενιαίου συνδικάτου όλων των εργαζομένων» (One Big Union), από την εποχή της πρώτης διεθνούς και παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στις αρχές του 1900 από τον πατέρα Haggerty (πρώην καθολικό ιερέα, συνδικαλιστή και έναν εκ των ιδρυτών της IWW), με την ονομασία «Wheel of fortune» Στόχος ήταν η βιομηχανική ταξινόμηση (Industrial Classification), ώστε να οργανωθούν αποτελεσματικότερα οι αγώνες των εργαζομένων με βάση την άμεση δράση σε μια εποχή που υπήρχε ραγδαία βιομηχανική άνθιση στις ΗΠΑ. Από τότε ο τροχός συνεχίζει να ανανεώνεται, να τροποποιείται έως και σήμερα. Φυσικά δεν αποτελεί το απόλυτο ευαγγέλιο ή μια μεσσιανική αλήθεια για τον τρόπο οργάνωσης, παρά μια αξιόλογη προσπάθεια σε ένα σημαντικό οργανωτικό ζήτημα στο οποίο υπάρχουν και άλλες ερμηνείες ή εκδοχές.

Προσωπικά θεωρώ ότι παραμένει διαχρονικό και αξεπέραστο το σκεπτικό κάτω από το οποίο ο τροχός ομαδοποιεί τις επιμέρους δραστηριότητες όπως για παράδειγμα η μεταφορά και διακίνηση των προϊόντων: **«Η διαδικασία παραγωγής δεν σταματάει μέχρι το τελικό προϊόν φθάσει στον τελικό καταναλωτή. Όλοι οι εργαζόμενοι που εμπλέκονται στην διαδικασία της μεταφοράς-διακίνησης ενός προϊόντος ανήκουν στην ίδια συνδικαλιστική ένωση (industrial union) στην οποία το συγκεκριμένο προϊόν υπάγεται».**

Το πρακτικό αποτέλεσμα αυτού, είναι η πραγματική δικτύωση των εργαζομένων και η ενότητα της εργατικής τάξης, με στόχο την γενική απεργία που αποτελεί και το υπέρτατο τρόπο συνδικαλιστικής διεκδίκησης σύμφωνα με τον βιομηχανικό συνδικαλισμό. Η περίπτωση της απόσυρσης της κοινοτικής οδηγίας από τους λιμενεργάτες στο Στρασβούργο, αποτελεί ένα μερικό παράδειγμα αυτού του τρόπου συνδικαλιστικής δράσης. Η Γαλλία αποτελεί μια υπερμεγέθυνση αυτού του τρόπου, δεδομένου ότι το ζήτημα πρώτα κινήθηκε από τους φοιτητές και στην συνέχεια από τα συνδικάτα αλλά δείχνει τον τρόπο που οι αγώνες έχουν αποτέλεσμα. Υποθετικά, η μεγιστοποίηση αυτού του τρόπου συνδικαλισμού, μπορούμε να πούμε ότι εκφράστηκε πολύ εύστοχα από τους εργαζόμενους στο χώρο του βιβλίου, όπου κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων τους για το ωράριο ζητούσαν από τον «καταναλωτή να σκέφτεται πρώτα ως εργαζόμενος». Αυτή είναι η ουσία και η διαφορά του βιομηχανικού συνδικαλισμού, σε σχέση με τον παραδοσιακό, συντεχνιακό κρατικοδίαιτο συνδικαλισμό.

Στην σημερινή πραγματικότητα, με ένα καπιταλισμό offshore, επιθετικό και άγριο όσο ποτέ, στο ιδεολόγημα της ελεύθερης αγοράς, ο βιομηχανικός συνδικαλισμός αποτελεί μια ικανή απάντηση προς τα αφεντικά. Εφόσον το κύριο μέλημα των απανταχού αφεντικών είναι η μεγιστοποίηση της κερδοφορίας, η γενίκευση της άμεσης δράσης σε όλη την αλυσίδα αξίας, θα αποφέρει απώλειες στο εργοδοτικό σύστημα, έστω και όχι μακροχρόνιες. Δεδομένου ότι, κάθε λεπτό μπορούμε να επιφέρουμε σοβαρές απώλειες στα κέρδη των αφεντικών τότε το κάθε λεπτό θα πρέπει να φέρνει την σύγκρουση στην καρδιά της αλυσίδας, από την παραγωγή στην κατανάλωση. Θα πρέπει όμως οι εργαζόμενοι να είναι αλληλέγγυοι και αποφασισμένοι. Ο επαναστατικός συνδικαλισμός έρχεται από το παρελθόν και κατευθύνεται προς το μέλλον, για τον λόγο αυτό δεν πρέπει να μείνει εντός των εθνικών συνόρων, θα πρέπει να διεθνοποιηθεί και κατά οικονομική ζώνη π.χ. Ευρωπαϊκή Ένωση, NAFTA, κ.α. για να έχει αποτέλεσμα. Μόνο έτσι μπορούμε να αντισταθούμε αποτελεσματικά στην συνολική επίθεση των αφεντικών που έχει παγκόσμιες διαστάσεις. Το επόμενο βήμα αποτελεί η δημιουργία ενός «διεθνούς μαύρου συνδικάτου» και αποτέλεσε το θέμα της πρώτης συνάντησης εργαζομένων από διάφορα επαναστατικά - αναρχικά συνδικάτα της Ευρώπης στις αρχές Απριλίου. Ο καιρός θα δείξει την δυναμική της όλης προσπάθειας. Εάν το μέλλον δεν θέλουμε να οδηγηθεί σε αναχρονισμούς του παρελθόντος, οι εργαζόμενοι στους αγώνες τους έχουν πραγματικά «το μαχαίρι και το καρπούζι». Είναι στο χέρι τους να το χρησιμοποιήσουν προς όφελος όλων των εργαζομένων, αυτοί και μόνο αυτοί. Γιατί η αδικία σε έναν είναι αδικία σε όλους!

Η προσπάθεια «κοινωνικοποίησης» της γενικής απεργίας σε όλο το φάσμα της οικονομικής και κοινοτικής ζωής στις ΗΠΑ την περασμένη πρωτομαγιά αποτελεί ένα ακόμα σταθμό προς την προσπάθεια οριζόντιας οργάνωσης των ανθρώπων από τα κάτω και σίγουρα είναι ένα ακόμα καθοριστικό βήμα.

Α.Α.

Για περισσότερες πληροφορίες:
www.iww.org, iwwgreece@yahoo.gr

φάκελος / εργασία: τέλος εποχής

Πρόωρη σύνταξη ή μακροχρόνια ανεργία;

ο παρονομαστής είναι κοινός

Με μεγάλο ενδιαφέρον αναμένεται η τελική(;) απόφαση του υπουργού Απασχόλησης, Σάββα Τσιτουρίδη για τη μονάδα Θεσσαλονίκης της Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων (ΒΦΛ). Μετά και την «φωτογραφική» διάταξη Τσιτουρίδη για τους απολυμένους των Κλωστηρίων Ναούσης η ανησυχία είναι έντονη στους εργαζόμενους της ΒΦΛ καθώς βάζει σε περιπέτειες όχι μόνο θέσεις εργασίας ή τομείς του εργοστασίου αλλά πιθανά και την ίδια την λειτουργία της μονάδας Θεσσαλονίκης. Μέσα στον Απρίλη πραγματοποιήθηκαν τέσσερις 3μερείς (τράπεζες-ιδιοκτήτες ΒΦΛ, Σωματείο ΒΦΛ, κυβέρνηση) συναντήσεις όπου το μόνο που συμφωνήθηκε ήταν η συγκρότηση 6μελούς επιτροπής που θα αποφαινόταν για την μελέτη βιωσιμότητας της μονάδας Θεσσαλονίκης της ΒΦΛ και το μέλλον της, με 2 μέλη από κάθε πλευρά. Κατά τις διακοπές του Πάσχα πραγματοποιήθηκαν και οι αρχαιρεσίες στο Σωματείο Εργαζομένων της ΒΦΛ όπου (όπως αναμενόταν) αύξησε τη δύναμή της η ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ) διατηρώντας 4 έδρες στο 7μελές Διοικητικό Συμβούλιο κι έχασε μία απ' τις 3 έδρες της η ΔΑΚΕ (ΝΔ). Την έδρα απέκτησε το ΚΚΕ. Αυτή η εξέλιξη είχε ως αποτέλεσμα να μην υπάρξει κοινό μπλοκ των εργαζομένων κατά την Πρωτομαγιά παρά μόνο αντιπροσωπεία μετρημένη στα δάκτυλα στη συγκέντρωση του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, από την πλευρά της ΠΑΣΚΕ φυσικά. Αυτό βέβαια εγκυμονεί κινδύνους και για το ενιαίο του αγώνα από δω και πέρα, αφού φαίνεται να έχει «εξαγυρωθεί» ένα μέρος των δυναμικών κινητοποιήσεων από συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ κι όχι μόνο. Στις 15 Απρίλη οι εργαζόμενοι έλαβαν την διαβεβαίωση του πρωθυπουργού για λειτουργία ορθολογική μεν χωρίς απολύσεις δε. Το μόνο που δέχτηκαν ήταν η πρόωρη συνταξιοδότηση για όσους βρίσκονται κοντά στο όριο, περίπου 70 άτομα δηλαδή. Ωστόσο, έρχεται η τροπολογία Τσιτουρίδη για τη Νάουσα η οποία από τη μια δημιουργεί κι ανέργους δύο ταχυτήτων από την άλλη στρώνει το δρόμο για το κλείσιμο της ΒΦΛ Θεσσαλονίκης.

Συγκεκριμένα προβλέπει πλήρη σύνταξη, υπό προϋποθέσεις στους ήδη απολυμένους και υπό απόλυση εργαζόμενους στις κλωστοϋφαντουργικές επιχειρήσεις της Νάουσας (βλέπε Όμιλος Λαναρά-ΚΛΩΝΑΤΕΞ). Παράλληλα, θα χορηγεί οικονομική ενίσχυση στους ανέργους των Κλωστηρίων Ναούσης και ΚΟΡΤΑΓΚ. Η τροπολογία δίνει τη δυνατότητα στους ήδη απολυθέντες και όσους πρόκειται να απολυθούν μέχρι τις 31/12/2008 από τις κλωστοϋφαντουργικές επιχειρήσεις της Νάουσας, να λάβουν πλήρη σύνταξη από το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, εφόσον συμπληρώνουν μέχρι την ημερομηνία αυτή, 7.500 ένσημα και το 50ο έτος της ηλικίας τους αλλά και πλήρη επικουρική σύνταξη από τους αντίστοιχους φορείς επικουρικής ασφάλισης, εφόσον συμπληρώνουν τουλάχιστον 4.500 ένσημα. Κάτι τέτοιο δεν λύνει βέβαια τα προβλήματα οικογενειών που σπουδάζουν παιδιά ή αποπληρώνουν δάνεια αλλά φυσικά δίνει και τη δυνατότητα στον «ευεργέτη» Λαναρά να κλείσει και τις τελευταίες μονάδες του στην περιοχή που υπολειτουργούν. Ο ίδιος βέβαια πήρε τον περασμένο μήνα νέο δάνειο πολλών εκατομμυρίων ευρώ για τη διατήρηση των θέσεων εργασίας και των μονάδων του αλλά όπως και πριν τα χρήματα αυτά δεν τοποθετήθηκαν σ' επενδύσεις στον τομέα των κλωστηρίων. Όσο για το κόστος της προκαλούμενης δαπάνης πρόκειται να καλυφθεί από τον Λογαριασμό για την Απασχόληση και την Επαγγελματική Κατάρτιση (ΛΑΕΚ) κατά 80% κι από τον κρατικό Προϋπολογισμό κατά 20%, επιμεριζόμενο για 15 έτη. Τέλος, με την ίδια υπουργική απόφαση χορηγείται έκτακτη οικονομική ενίσχυση ύψους οκτακοσίων (800) ευρώ στους 120 ανέργους των εργοστασίων του ομίλου Κλωστήρια Ναούσης και επτακοσίων (700) ευρώ στους 99 ανέργους της επιχείρησης ΚΟΡΤΑΓΚ!

Ωστόσο, η τροπολογία αυτή δικαιολογημένα ξεσήκωσε τους ανέργους των Σωληνουργείων Κορίνθου, των Κλωστηρίων Πιερίας και Πρέβζας, των Βαφείων Κιλκίς, της ΗΛΤΕΞ, της Τεξτίλ, των Σωληνουργείων Κορίνθου, της Κεράνης, της υαλουργίας ΓΙΟΥΛΑ και άλλων τόσων μικρότερων ή μεγαλύτερων μονάδων που οδήγησαν στο κλείσιμο 3000 επιχειρήσεις μόνο στη Β. Ελλάδα και στην ανεργία πάνω από 90.000 εργαζόμενους σ' όλη τη χώρα την περασμένη χρονιά. Δυστυχώς, κι εδώ βρίσκεται κι ένα από τα στοιχήματα του κινήματος, οι φωνές που αντιδρούν και ζητούν ίσα δικαιώματα κι αντιμετώπιση είναι κατακερματισμένες, γίνονται μόνο για τις κάμερες και δεν αποκτούν ισχυρή βάση παρά δίνουν ρόλο σε γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ψευτοηγεσίες. Τέτοια είναι κι η ηγεσία του Σωματείου της ΒΦΛ στην Καβάλα που εμμένει να πιέζει «χρησιμοποιώντας» και τοπικούς βουλευτές να κλείσει η μονάδα της Θεσσαλονίκης.

Την ίδια ώρα και κατά την διάρκεια της πολυήμερης απεργίας των εργαζομένων στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης εμφανίστηκαν μετά βαϊων και κλάδων οι απεργοσπαστικοί μηχανισμοί της ΝΔ και του Δήμου Θεσσαλονίκης. Δεν δίστασε ο μηχανισμός αυτός να επιστρατεύσει ανέργους ψηφοφόρους της ΝΔ ακόμα κι από τομείς όπως της οικοδομής ή αυτοκινητιστών για να λειτουργήσει τα απορριμματοφόρα. Μάλιστα οι απεργοσπάστες έφθασαν στο σημείο να φορούν μαύρες κουκούλες ανακαλώντας δυσάρεστες μνήμες. Ο δε Παπαγεωργόπουλος με τη συνδρομή κα των ΜΑΤ κατάφερε να κάνει επίδειξη δύναμης ενόψει και δημοτικών εκλογών περιορίζοντας τους απεργούς στους ΟΤΑ σε χώρο διαμετακομιδής των σκουπιδιών αφού πρώτα είχε στα χέρια του σχεδόν το σύνολο των απορριμματοφόρων με οδηγούς κι εργαζόμενους απεργοσπάστες. Το χειρότερο είναι ότι ενώ επί 15 μέρες ο αγώνας στους ΟΤΑ είχε μεγάλη, αναλογικά με τη ζημιά, αποδοχή από την κοινωνία, ξεπουλήθηκε για μια ακόμη φορά από το ΚΚΕ και τον μηχανισμό του που εγκατέλειψε-έληξε την απεργία με το φόβο του πολιτικού κόστους και των εκλογικών ποσοστών μη δίνοντας για μια ακόμη φορά την συγκρουσιακή μάχη.

Τέλος, επιβεβαιώνονται οι φήμες που θέλουν την μονάδα της ΒΙΑΜΥΛ στη Θεσσαλονίκη να μπαίνει σε τροχιά κλεισίματος έως το 2008 με τους 110 εργαζομένους του να μένουν άνεργοι. Η ΒΙΑΜΥΛ παρασκευάζει παράγωγα καλαμποκιού και καλαμποκάλευρου, δεν είναι ζημιογόνα και πρόσφατα έκανε αγορές νέων αυτοματοποιημένων μηχανημάτων. Για το λόγο αυτό αρκετοί εργαζόμενοι με τη διαδικασία των απολύσεων βάσει του 2% είχαν απολυθεί. Παράλληλα, είναι χιλιάδες και οι άμεσα εξαρτώμενοι αγρότες-παραγωγοί αλλά κι οι κτηνοτρόφοι από την μονάδα.

Σάκης Κηπουρός

Παράγει υπεραξία

Πριν από μισό αιώνα ο Paul Goodman είχε υπολογίσει πως το 10% της εργασίας θα επαρκούσε για να ικανοποιηθούν οι βασικές ανάγκες. Όποιο και αν είναι το ακριβές ποσοστό (το οποίο σήμερα θα πρέπει να είναι χαμηλότερο, αν και εξαρτάται από το τι θεωρεί ο καθένας ως βασικές ανάγκες) είναι φανερό πως το μεγαλύτερο τμήμα της εργασίας σήμερα είναι παράλογο και άχρηστο. Με την κατάργηση του εμπορευματικού συστήματος, εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπων που σήμερα παράγουν άχρηστα εμπορεύματα ή τα διαφημίζουν, τα πακετάρουν, τα μεταφέρουν, τα πουλάνε, τα προστατεύουν ή κερδίζουν από αυτά (πωλητές, υπάλληλοι, επιστάτες, μάνατζερς, τραπεζικοί, χρηματιστές, συνδικαλιστές ηγέτες, αστυνομικοί, πολιτικοί, δικηγόροι, δικαστές, δεσμοφύλακες, φύλακες, στρατιώτες, οικονομολόγοι, διαφημιστές, κατασκευαστές όπλων, τελωνειακοί, εφοριακοί, ασφαλιστές, σύμβουλοι επενδύσεων και αναρίθμητοι άλλοι) θα μπορούσαν να μοιραστούν την εκτέλεση των ουσιαστικά λίγων αναγκαίων ασχολιών.

Προσθέστε τους ανέργους, οι οποίοι, σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του ΟΗΕ ξεπερνούν του 30% του παγκόσμιου πληθυσμού. Αν αυτό το ποσοστό φαίνεται μεγάλο, είναι γιατί περιλαμβάνει φυλακισμένους, πρόσφυγες και πολλούς άλλους που συνήθως δεν περιλαμβάνονται στις στατιστικές γιατί έχουν παραιτηθεί από την προσπάθεια να βρουν δουλειά, όπως αλκοολικοί ή τοξικοεξαρτημένοι ή άνθρωποι που επιλέγουν να χρησιμοποιούν την ενερ-

Η ιστορία δύο κόσμων

Υπήρχε ένας πλανήτης που λεγόταν Μάτερ-ρα. Οι κάτοικοί του δεν ήξεραν πως ο πλανήτης τους λεγόταν έτσι γιατί δεν ήξεραν πως ζούσαν σε πλανήτη. Μάτερ-ρα ήταν το όνομα που έδιναν στον κόσμο, είτε ήταν τα δάση από φραμιλιές, μέσα στα οποία στα βάθη του χρόνου ζούσαν ως νομάδες, είτε η ενδοχώρα όπου έφτιαξαν τους πρώτους πρόσκαιρους στην αρχή οικισμούς τους, είτε το άγνωστο που βρισκόταν πέρα από τον ορίζοντα της θάλασσας που περιέβαλε το αρχιπέλαγος των νησιών τους, το άγνωστο πέρα από τη θάλασσα της Μάτερ-ρα. Η φραμιλιά ήταν το δώρο του κόσμου στους ανθρώπους της Μάτερ-ρα. Ένα θαμνώδες δένδρο ή ένας δενδρώδης θάμνος που τους έδινε τροφή με τους καρπούς του, νήματα από τους βλαστούς για τα ρούχα τους και φάρμακα από τις ρίζες του. Οι άνθρωποι της Μάτερ-ρα ζούσαν μαζί και έφτιαχναν τον κόσμο τους όπως τα δέντρα της φραμιλιάς φτιάχνουν τα μεγάλα δάση.

Υπήρχε ένα πλανήτης που λεγόταν Φερόξ. Ο πλανήτης δεν λεγόταν πάντα έτσι. Ο μύθος λέει πως Φερόξ ήταν το όνομα του γενναίου πολέμαρχου ο οποίος ίδρυσε τη μεγάλη δυναστεία που υπέταξε τις υπόλοιπες φατρίες φτιάχνοντας το μεγάλο βασίλειο που τελικά έδωσε το όνομά του σε όλο τον πλανήτη. Και στον Φερόξ υπήρχαν φραμιλιές. Αλλά πιο λίγες από ό,τι στην Μάτερ-ρα. Έπρεπε να ψάξεις για να τις βρεις, μέσα στα πυκνά και συχνά σκεπασμένα από χιόνι δάση. Κάποια στιγμή ο γενναίος Φερόξ βρέθηκε να ψάχνει για φραμιλιές. Και τότε είτε τα θεία λόγια –το έπος του Φερόξ: **Οι φραμιλιές είναι ιδιοκτησία μου, με απόφαση του θεού** («θεός» στην αρχαία γλώσσα του Φερόξ λεγόταν ο βούρδουλας). Οι στρατιώτες του Φερόξ χρησιμοποιούσαν το βούρδουλα-θεό για να εξασφαλίζουν ότι οι υπόλοιποι, που πια λεγόταν δούλοι ή καλλιεργητές, θα συνέχιζαν να φέρνουν τροφή στο στρατό του Φερόξ.

Για κάθε δέκα καλλιεργητές υπήρχαν δύο στρατιώτες. Δέκα παρήγαγαν για να φάνε δώδεκα. Στο μέτρημα δεν συμπεριλαμβανόταν οι γυναίκες· απέναντι σε αυτές, ακόμα και οι καλλιεργητές μπορούσαν να χρησιμοποιούν το θεό (το βούρδουλα). Πάντα πρέπει να υπάρχει κάποιος κατώτερος. Πάντα βοηθάει. Μια εκδίκηση γιατί για εννέα μήνες κρατούσαν τόσο τους μελλοντικούς στρατιώτες όσο και τους μελλοντικούς καλλιεργητές σε έναν κόσμο όπου δεν είχε εξουσία ο θεός του Φερόξ.

Ο βουρδουλας-θεός ήταν κουραστικός. Έτσι σκέφτηκαν ότι αρκούσε η απειλή του. Η απειλή ονομάστηκε θρησκεία. Ανακαλύφθηκε ο θεός-βούρδουλας. Και οι ιερείς του.

Για κάθε δέκα καλλιεργητές υπήρχαν δύο στρατιώτες και ένας ιερέας. Δέκα παρήγαγαν για να φάνε δεκατρείς.

Σιγά-σιγά τα θεϊκά λόγια εμπλουτίστηκαν και έγιναν ύμνος: **Η εκδίκηση του Φερόξ είναι τρομερή. Η πίστη στο Φερόξ νικάει όλους τους εχθρούς. Ο λαός μας είναι ιερός. Ευλογημένοι οι στρατιώτες του Φερόξ.**

Για αιώνες στον Φερόξ υπήρχαν πόλεμοι. Οι διάφοροι λαοί πολεμούσαν για να αποδείξουν ποιός είναι πιο ιερός. Η κοινωνία πρόοδευε: Πόλεμοι-δούλοι-υπήκοοι-έμποροι.

Ναι, κάποια στιγμή ανακαλύφθηκε ένας νέος τρόπος πολέμου: το εμπόριο.

Τώρα, για κάθε δέκα καλλιεργητές υπήρχαν δύο στρατιώτες, δύο ιερείς, ένας έμπορος, ένας διασκεδαστής, ένας αποθηκάριος, ένας γραφιάς, δύο τεχνίτες-κατασκευαστές όπλων. Δέκα παρήγαγαν για να φάνε εικοσιδύο.

Τα δέντρα κόπηκαν για να γίνουν πολεμικά πλοία και καύσιμη ύλη στις βιοτεχνίες.

Πολλοί καλλιεργητές μεταφέρθηκαν με τη βία στις πόλεις και έγιναν εργάτες.

Οι νέοι πολέμαρχοι, οι έμποροι, ανακάλυψαν ότι σκοπός των δούλων δεν είναι να δουλεύουν για να παράγουν προϊόντα, αλλά κέρδος. Για τους εμπόρους. Έφτιαξαν τις μηχανές, όχι για να παράγουν το ίδιο προϊόν με λιγότερο κόπο, αλλά για να παράγουν περισσότερη δουλειά. Γιατί η δουλειά παράγει κέρδος. Για τους εμπόρους. Οι έμποροι ανακάλυψαν ότι οι δούλοι δουλεύουν καλύτερα όταν λέγονται εργαζόμενοι. Τώρα στον Φερόξ, για κάθε δέκα καλλιεργητές υπάρχουν 30 εργαζόμενοι στον κρατικό μηχανισμό, 30 βιομηχανικοί εργάτες, 15 στρατιώτες και αστυνομικοί, 15 δάσκαλοι, 15 εμπορικοί αντιπρόσωποι, 20 πωλητές, 20 υπηρέτες, 20 εργαζόμενοι στη συσκευασία και τη μεταφορά τροφίμων, 10 ταμίες, 5 δικαστές και νομικοί, 20 πόρνες, 10 παπάδες, 70 διευθυντικά στελέχη κι επιθεωρητές, πέντε διαφημιστές και διασκεδαστές, πέντε κούριερ, 10 λογιστές. Δέκα παράγουν για να φάνε τριακόσιοι.

Αλλά οι εργαζόμενοι του Φερόξ, ενώ παρήγαγαν αρκετό κέρδος, δεν παρήγαγαν αρκετή τροφή. Έτσι οι έμποροι του Φερόξ κατέλαβαν την Μάτερ-ρα και μετέτρεψαν τους ανθρώπους της σε δούλους. Όταν οι δύο κόσμοι συναντήθηκαν, δεν υπήρχε καμμία ελπίδα. Ποτέ δεν θα μπορούσαν να συνεννοηθούν· οι άνθρωποι της Μάτερ-ρα δεν είχαν λέξεις για το εγώ, τον πόλεμο, την ιδιοκτησία. Δεν ήξεραν πόσο σημαντικό ήταν αυτό που είχαν, ούτε να πολεμούν για να το υπερασπιστούν. Και όταν έμαθαν ήταν αργά. Ενάντια σε όλες τις παραδόσεις της Μάτερ-ρα, οι άνθρωποί της ανακάλυψαν μια νέα χρήση για τη φραμιλιά: αν χαράξεις το νεαρό βλαστό της, καταδικάζοντας το φυτό σε θάνατο, βγαίνει το δάκρυ της φραμιλιάς, ένα δηλητήριο που σκοτώνει σιγά-σιγά αλλά χαρίζει τη λήθη.

φάκελος / εργασία: τέλος εποχής

ο οδηγός της ατμομηχανής;

γητικότητά τους για να αποφεύγουν τη δουλειά μέσα από το έγκλημα και τις απάτες.

Προσθέστε εκατομμύρια ηλικιωμένων που θα ήθελαν να ασχολούνται με δραστηριότητες με νόημα, ενώ τώρα είναι εγκαταλειμένοι σε βαρετή απόσυρση. Αλλά και τους έφηβους, ακόμα και τα παιδιά, που με χαρά θα συμμετείχαν σε δημιουργικές εκπαιδευτικές διαδικασίες αντί για τα σημερινά σχολεία, όπου το μόνο που διδάσκονται είναι η άγνοια και η υπακοή.

Αναλογιστείτε επίσης τα μεγάλο ποσοστό άσκοπης ενασχόλησης ακόμα και σε αναντίρρητα χρήσιμες ασχολίες. Οι γιατροί κι οι νοσοκόμες για παράδειγμα (πέραν του να συμπληρώνουν χαρτούρα, να χρεώνουν τους ασθενείς κλπ) προσπαθούν με περιορισμένη επιτυχία να αντιμετωπίσουν κάθε λογής κοινωνικής προέλευσης προβλήματα: εργατικά ατυχήματα, αυτοκινητιστικά ατυχήματα, ψυχολογικές ασθένειες και ασθένειες προερχόμενες από στρες, περιβαλλοντική μόλυνση, υποσιτισμό, για να μην αναφερθούμε στους πολέμους και τις επιδημίες που συνήθως τους συνοδεύουν –προβλήματα που θα εξαφανίζονταν σε μια απελευθερωμένη κοινωνία, αφήνοντας τους εργαζόμενους στην υγεία να επικεντρωθούν στην βασική προληπτική ιατρική.

Σκεφθείτε επίσης το τεράστιο ποσοστό εσκεμμένα χαμένης εργασίας: εργασίες που έχουν σχεδιασθεί απλά για να κρατούν τους εργαζόμενους απασχολημένους, αλλά και το να δουλεύεις-όσο-αργά-μπορείς-μέχρι-να-σε-πάρουν-χαμπάρι, το σαμποτάζ για άσκηση πίεσης στην εργοδοσία ή απλά από οργή και μίσος. Ή τον παραλογισμό του “Νόμου του Πάρκινσον” (η εργασία επεκτείνεται για να καταλάβει τον ελεύθερο χρόνο) ή την “Αρχή του Peter” (στην εργασία οι άνθρωποι ανυψώνονται στο ανώτατο επίπεδο της ανικανότητάς τους).

Τέλος, αναλογιστείτε πόση εργασία θα εξοικονομηθεί αν τα προϊόντα φτιάχνονται για να κρατάνε αντί να σχεδιάζονται έτσι ώστε να χαλάνε ή να βγαίνουν εκτός μόδας ώστε οι άνθρωποι να χρειάζεται να αγοράζουν συνέχεια καινούργια.

Λαμβάνοντας όλα τα παραπάνω υπόψη, είναι εύκολο να δούμε ότι σε μια υγειώς οργανωμένη κοινωνία η ποσότητα της αναγκαίας εργασίας θα μπορούσε να μειωθεί σε μια ή δυό μέρες τη βδομάδα.

Μια ιστορία από το Φερόξ

Ένας ανώτερος διευθυντής διαφημιστικής εταιρείας από το Φερόξ είχε πάει να περάσει τις άγιες μέρες του Πάσχα σε ένα ερημικό νησί. Την ημέρα που ήταν προγραμματισμένη για την επιστροφή του, ο πιλότος του, για ανεξήγητους λόγους, αρνήθηκε να πετάξει το ιδιωτικό του αεροπλάνο. Δεν ήθελε να δουλέψει.

Πίσω στη μητρόπολη, στη διαφημιστική εταιρεία, επικράτησε πανικός. Το νησί ήταν απομακρυσμένο και το κινητό τηλέφωνο του διευθυντή δεν είχε σήμα. Εκείνη η ημέρα ήταν κρίσιμη για την εταιρεία. Ο διευθυντής θα έδινε την τελική έγκριση για τη διαφημιστική καμπάνια για το νέο εξωτικό χυμό φραμιλιάς με εκχύλισμα τροπικών φρούτων από τη Μάτερ-ρα. Χωρίς την έγκριση του διευθυντή δεν μπορούσε να γίνει τίποτα.

Το συνεργείο που θα γύριζε το διαφημιστικό δεν μπορούσε να δουλέψει. Εκείνη την ημέρα δεν θα δούλευαν τρεις ηθοποιοί, ένα διάσημο μοντέλο κι ένας δημοφιλής τραγουδιστής που θα έπαιζαν στο διαφημιστικό· δεν θα δούλευε ένας σκηνοθέτης, ένας διευθυντής παραγωγής, δύο μακιγιέρ, ένας κομμωτής, ένας μόδιστρος, δέκα κομπάρσοι, ένας floor manager, ένας διευθυντής φωτογραφίας, ένας διευθυντής φωτισμού, ένας χειριστής φωτιστικής κονσόλας, τρεις εικονολήπτες, δύο ηχολήπτες, ένας μπούμαν, δύο χειριστές υπολογιστών για το post-production, ένας ηλεκτρολόγος κι ένας γκάφερ.

Το στούντιο που θα ηχογραφούσε το τραγούδι για το διαφημιστικό δεν θα μπορούσε να δουλέψει. Εκείνη την ημέρα δεν θα δούλευαν δύο τραγουδιστές, πέντε μουσικοί, δύο ηχολήπτες, ένας χειριστής κονσόλας και δύο χειριστές υπολογιστών για την τελική παραγωγή.

Δέκα τηλεοπτικοί σταθμοί θα έπρεπε να καλύψουν συνολικά τέσσερις πολύτιμες ώρες διαφημιστικού χρόνου και είκοσι ραδιοφωνικοί σταθμοί να βρουν σπόνσορες για τέσσερις εκπομπές και να καλύψουν δέκα ώρες διαφημιστικών σποτ. Τέσσερις κούριερ δεν θα δούλευαν γιατί δεν θα είχαν στα χέρια τους τις κασέτες με τα διαφημιστικά που θα έπρεπε να παραδοθούν στους τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς της πρωτεύουσας και της επαρχίας. Στο λογιστήριο της εταιρείας δεν θα είχαν να κόψουν ούτε δελτία παροχής υπηρεσίων ούτε δελτία αποστολής εμπορευμάτων. Οι δύο λογιστές το μόνο που θα είχαν να κάνουν θα ήταν να συζητούν τι είδαν την προηγούμενη στην τηλεόραση.

Εκείνη την ημέρα το ατελιέ γραφικών τεχνών και το τυπογραφείο της εταιρείας δεν θα μπορούσε να δουλέψει. Εκείνη την ημέρα δεν θα δούλευαν τρεις γραφίστες, δύο σελιδοποιοί, μία δακτυλογράφος, ένας μοντέρ, ένας υπεύθυνος παραγωγής, έξι τυπογράφοι, δύο χειριστές πλότερ και έξι βιβλιοδέτες. Πέντε οδηγοί φορτηγών δεν θα είχαν να φορτώσουν και να μεταφέρουν τα 700.000 διαφημιστικά φυλλάδια που θα έμπαιναν στις μεγάλης κυκλοφορίας κυριακάτικες εφημερίδες. Στις αποθήκες των μεγάλων εφημερίδων, πενήντα υπάλληλοι θα έμεναν χωρίς δουλειά, αφού δεν θα βρίσκονταν εκεί τα φυλλάδια που θα έπρεπε να βάλουν ένα-ένα μέσα στις εφημερίδες. Τρεις άλλοι οδηγοί φορτηγών θα έμεναν χωρίς δουλειά, αφού δεν θα είχαν τυπωθεί οι γιγαντοαφίσσες και τα σταντ που θα ανήγγειλαν την κυκλοφορία του νέου προϊόντος. Τριάντα αφισσοκολητές μάταια θα περίμεναν να τους παραδοθούν οι αφίσσες, ενώ είκοσι κοπέλες σαν τα κρύα τα νερά δεν θα έβγαιναν σε κεντρικά σημεία της μητρόπολης μοιράζοντας στους περαστικούς το νέο χυμό.

Εκείνη την ημέρα δεν θα δούλευαν σχεδόν 200 άνθρωποι. Αλλά δεν υπάρχει κανένα αγαθό που δεν θα είχε παραχθεί, δεν θα είχε εμποδιστεί κανένα είδος παραγωγικής εργασίας, με την έννοια της αύξησης του υλικού πλούτου της κοινωνίας, όπως θα έλεγαν οι οικονομολόγοι. Αντίθετα, θα είχαν εξοικονομηθεί χιλιάδες τόνοι χαρτιού καθώς και ηλεκτρική ενέργεια και καύσιμα.

Το μοναδικό “αγαθό”, όπως θα έλεγαν οι οικονομολόγοι, που εμπλέκεται στην όλη διαδικασία είναι οι τόνοι εξωτικού χυμού φραμιλιάς με εκχύλισμα τροπικών φρούτων που περιμένουν στις αποθήκες της εταιρείας για να διατεθούν στο κοινό, σε τιμή αυξημένη αρκετές φορές χάρη στη διαδικασία που προαναφέρθηκε *(ο χυμός μεταφέρθηκε σε παγοκολώνες από την αποικία της Μάτερ-ρα και θα μπορούσε να περιμένει για μήνες στις αποθήκες χάρη στα χημικά και τα συντηρητικά, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία από τον πλανήτη Φερόξ).*

Ερώτημα 1: Πως γίνεται να μην δουλεύει τόσος κόσμος χωρίς να υπάρχει απώλεια στην παραγωγή αγαθών αλλά αντίθετα εξοικονόμηση φυσικών πόρων;

Ερώτημα 2: Αφού η εργασία τόσων ανθρώπων δεν είναι παραγωγική, από που γεννιέται το χρήμα με το οποίο (δίκαια ή άδικα για τις εργατοώρες τους –δεν το εξετάζουμε τώρα) αμοιβονται;

Ας δούμε πως έφτασε ο εξωτικός χυμός φραμιλιάς με εκχύλισμα τροπικών φρούτων στις αποθήκες της εταιρείας. Στη μακρυνή αποικία Μάτερ-ρα, εκατοντάδες δούλοι καλλιεργούν τις φραμιλιές σε μονοκαλλιέργειες ιδιοκτησίας της εταιρείας και συλλέγουν τους καρπούς τους. Το κόστος εργασίας είναι μηδαμινό: οι καλλιεργητές αμοίβονται με πενταροδεκάρες. Στην πραγματικότητα, το μεγαλύτερο ποσοστό του κόστους παραγωγής οφείλεται στα χρήματα που δαπανούνται για το στρατό και τους χαφιέδες, τους παρακρατικούς και τους βασανιστές, τον οπλισμό και τα στρατόπεδά τους καθώς και για τα ακριβά γούστα των μελών της δημοκρατικά εκλεγμένης κυβέρνησης της συγκεκριμένης επαρχίας της Μάτερ-ρα. Στη συνέχεια ο χυμός φορτώνεται στα μεγάλα τάνκερ της εταιρείας. Το κόστος μεταφοράς είναι σημαντικό, έτσι η εταιρεία κάνει ότι μπορεί για να το κρατήσει χαμηλό. Κάνει πολέμους σε διάφορες επαρχίες της Μάτερ-ρα. Άλλωστε το πετρέλαιο και τα μεταλλεύματα με τα οποία φτιάχνονται τα τάνκερ, τα φορτηγά και τα εργοστάσια, αλλά και το χαρτί στο οποίο τυπώνονται τα διαφημιστικά, από τις αποικίες της Μάτερ-ρα προέρχονται. Οι πόλεμοι κρατούν τις τιμές των πρώτων υλών χαμηλές. Οι πόλεμοι δημιουργούν στρατιές προσφύγων, πρόθυμων να δουλέψουν για ψίχουλα στα εργοστάσια στις αποικίες και να επανδρώσουν τα τάνκερ της εταιρείας. Βέβαια ο τεράστιος αριθμός των προσφύγων αυξάνει λίγο το κόστος για τους συνοριοφύλακες, αλλά ο φόβος που γεννά στους υπηκόους του Φερόξ η “απειλή των λαθρομεταναστών” είναι εξαιρετικά ανταποδοτικός.

Ερώτημα 3: Αφού ο πλούτος και το χρήμα γεννιούνται από την εκμετάλλευση και τους πολέμους στη Μάτερ-ρα, γιατί οι υπήκοοι του Φερόξ πρέπει να συνεχίζουν να δουλεύουν και μάλιστα όλο και περισσότερο και μάλιστα μη παράγοντας τίποτε άλλο εκτός από σκουπίδια;

Ένας αρχαίος φιλόσοφος του Φερόξ είχε διατυπώσει την αρχή “αργία μήτηρ πάσης κακίας” (ο ίδιος βέβαια δεν δούλευε ποτέ). Γιατί πρέπει οι υπήκοοι να δουλεύουν; Μα το λέει η ίδια η λέξη: για να γίνονται δούλοι. Και ακριβώς επειδή η εργασία τους είναι χωρίς κανένα απολύτως νόημα, η αλλοτρίωση που προκαλεί είναι ακόμα πιο μεγάλη. Επιπλέον, η καταναγκαστική εργασία στον Φερόξ, πέραν του ότι διατηρεί τους υπηκόους υποταγμένους και άσχετα με το ότι δεν είναι παραγωγική, δεν παύει να είναι προσοδοφόρα. Γιατί τελικά για τον πολιτισμό του Φερόξ παραγωγική δεν είναι μόνο η εργασία που γεννάει υλικό πλούτο, αλλά και αυτή που γεννάει ηθική και πνευματική φτώχεια. Ηθική και πνευματική φτώχεια που παράγεται με ελάχιστο κόστος μέσα στο εργοστάσιο της κοινωνίας και του πολιτισμού και μεταπωλείται στους υπηκόους ξανά και ξανά, κάθε φορά με πιο ξεδιάντροπο περιτύλιγμα…

Νίκος Δημητριάδης

φάκελος / εργασία: τέλος εποχής

Απόσπασμα από την εισήγηση της «Χειρονομίας» στην εκδήλωση για το γαλλικό Μάρτη στα Γιάννενα, στις 13/4/06

Η «ευελιξία» του κεφαλαίου

Μέσα σε λίγους μήνες η Γαλλία κατάφερε να ταράξει τα λιμνάζοντα νερά των δυτικών κοινωνιών ξεσκεπάζοντας τις πληγές που κρύβει το πέπλο της ανάπτυξης που έγινε λάβαρο του σύγχρονου καπιταλισμού. Η εξέγερση των προαστίων του Νοέμβρη καθώς και οι κινητοποιήσεις της γαλλικής κοινωνίας ενάντια στην επιβολή του CPE τον Μάρτη ήρθαν να υπενθυμίσουν τη βαρβαρότητα της Νέας Τάξης και να αφυπνίσουν τις συνειδήσεις μίας κοινωνίας που αποκοιμήθηκε μπροστά στην οθόνη. Ήρθαν να αποδείξουν πως πόρρω απέχουμε από το περίφημο 'τέλος της Ιστορίας', είτε αυτό σημαίνει την απόλυτη κυριαρχία των εξουσιαστών, είτε την απελευθέρωση των εξουσιαζόμενων...

...Η επιβολή της παγκοσμιοποίησης πήρε τη μορφή επίθεσης σε όλα τα μέτωπα. Πέρα απ' αυτό, έθεσε νέα μέτωπα εντός των δυτικών κοινωνιών, ζητώντας να επαναπροσδιορίσει τα αυτονόητα και να εκθεμελιώσει τα δημοκρατικά δικαιώματα που λειτουργούσαν ως ανάσχεση των ληστρικών διαθέσεων του πολυεθνικού κεφαλαίου. Ως επίφαση νομιμοποίησης ανακαλύφθηκαν νέοι αόρατοι εχθροί, το φάντασμα της τρομοκρατίας και ο νέος πόλεμος κηρύχθηκε ανοιχτά προβάλλοντας το αίτημα της ασφάλειας, πίσω από το οποίο αναδύθηκε η νέα μορφή του φόβου. Η ασφάλεια ως ζητούμενο υπονοεί την ανασφάλεια ως συνθήκη και την ανασφάλεια αυτή φρόντισαν να τη νιώσουμε στο πετσί μας και σε όλα τα επίπεδα του καθημερινού βίου.

...Δεν θα μιλήσουμε εδώ για τις ανοιχτές όψεις του πολέμου, για τα μέτωπα ενάντια στο Ισλάμ και τα 'κράτη- παρίες'... Θα μιλήσουμε για την εσωτερική επίθεση, για την επίθεση στις δικές μας ζωές, για την επίθεση στα ίδια τα δημοκρατικά κεκτημένα της Δύσης, για την επίθεση στην εργασία. Και όπως γνωρίζουμε ο καθένας, λιγότερο ή περισσότερο, η επίθεση αυτή πλέον είναι συνολική και έχει ως στόχο την εξάπλωση της κυριαρχίας παντού και την αναδιάρθωση συνολικά του διπόλου παραγωγή- κατανάλωση με όρους στυγνής εκμετάλλευσης. Το περίφημο κοινωνικό συμβόλαιο που μας κληροδότησε ο Διαφωτισμός έληξε, τα νέα συμβόλαια είναι πλέον ατομικά και εκδίδονται ως τελεσίγραφα.

Το περίφημο κοινωνικό συμβόλαιο που μας κληροδότησε ο Διαφωτισμός έληξε, τα νέα συμβόλαια είναι πλέον ατομικά και εκδίδονται ως τελεσίγραφα.

Η λέξη κλειδί στους σχεδιασμούς της κεφαλαιοκρατικής ελίτ σε πανευρωπαϊκή κλίμακα είναι η ευελιξία. Ευελιξία που σημαίνει ευελιξία των αφεντικών, που πλέον υπερίπτανται οποιουδήποτε θεσμικού πλαισίου προστασίας των εργαζομένων, ευελιξία που σημαίνει πως οι εν δυνάμει ή εν ενεργεία εργαζόμενοι μπαίνουν στον γύψο. Ευελιξία που σημαίνει πως πλέον ο ορίζοντας της κερδοσκοπίας εκτείνεται στο άπειρο και το χάσμα μεταξύ της ολιγαρχίας του πλούτου και του πλήθους της φτώχειας ανοίγει γκρεμίζοντας κάθε γεφύρι που είχε στηθεί. Οι νομικές και θεσμικές διατάξεις που επιστρατεύονται ώστε να προωθηθούν οι εν λόγω σχεδιασμοί είναι τόσο σκληρά απονομιμοποιημένες, όσο και οι βομβαρδισμοί της Βαγδάτης.

...**Ρυθμίσεις τύπου CPE και CNE** είναι μία νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική στρατηγική επιλογή σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Αρκεί να δούμε τις αντιδράσεις των Βρυξελλών απέναντι στο γαλλικό Μάρτη. Οι πολιτικοί υπάλληλοι των πολυεθνικών δείλιασαν για μία ακόμη φορά μπροστά στη γαλλική αντίδραση, όπως συνέβη και με το Ευρωσύνταγμα. Ψέλλισαν τα ιδεολογήματα της ισχυρής Ευρώπης, για να κρύψουν την πραγματικότητα που τυφλώνει το βλέμμα. Την ίδια στιγμή, αντίστοιχες ρυθμίσεις με τις γαλλικές περνούν στη Γερμανία του σοσιαλ-νεοφιλελεύθερου συνασπισμού και στην Ισπανία.

Μορφές του CPE βρίσκονται ήδη εμμέσως και στην Ελλάδα. Οι μορφές μερικής απασχόλησης, όπως για παράδειγμα οι συμβάσεις έργου, τα 18μηνα προγράμματα Stage του ΟΑΕΔ (;),το δικαίωμα του εργοδότη να απολύει απροειδοποίητα σε συνεργασία με τον ΟΑΕΔ, η πρόταση του ΣΕΒ για ατομικές συμβάσεις των εργαζομένων σε περιοχές με χαμηλή ανεργία, η προεκλογική πρόταση του ΠΑΣΟΚ για ανασφάλιστη εργασία των νέων έως 29 ετών, είναι μερικά από τα παραδείγματα τέτοιου τύπου ευέλικτων εργασιακών σχέσεων.

Οι νομικές και θεσμικές διατάξεις που επιστρατεύονται ώστε να προωθηθούν οι εν λόγω σχεδιασμοί είναι τόσο σκληρά απονομιμοποιημένες, όσο και οι βομβαρδισμοί της Βαγδάτης.

...Οδηγούμαστε λοιπόν σε σχέσεις εργασίας πολλών ταχυτήτων με κύριο χαρακτηριστικό τους την προσωρινότητα. Προσωρινότητα εις βάρος του εργαζομένου, ο οποίος πλέον καλείται όχι μόνο να κάνει τη δουλειά του χωρίς αντιδράσεις, αλλά να την κάνει χωρίς να γνωρίζει καν αν θα έχει δουλειά και αύριο.

...Τα κουρέλια της κοινωνίας οδηγούνται στο σημείο να παλεύουν για τη διατήρηση έστω του κουρελιασμένου φτηνού υφάσματος που τους παρασχέθηκε, ενώ από κάτω ανοίγει η άβυσσος ενός κόσμου γυμνού από καθετί που αναγνωρίζαμε ως αξιοπρέπεια, από κάθετι που συντέθηκε ως αλληλεγγύη. Η προσωρινότητα δίνει το τελευταίο χτύπημα στα παραδοσιακά μορφώματα του, απαξιωμένου στην κοινωνική συνείδηση, κρατικού γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, που έπαιξε το ρόλο του συνομιλητή του κεφαλαίου εξαργυρώνοντας τα αργύρια του Ιούδα με θέσεις στους κρατικούς ή κεφαλαιοκρατικούς μηχανισμούς. Συνοδεύεται επίσης και με την ανάδυση ενός νέου στρώματος εργαζομένων της ανασφάλειας, που προσφάτως ορίστηκε ως πρεκαριάτο.

...Ενώ όμως οι ήδη 'πρεκάριοι' αναζητούν δρόμους ενοποίησης της αντίστασης και διεκδίκησης των οφειλομένων, η πρεκαριοποίηση αρχίζει να γίνεται κανόνας διάρθωσης όλων των εργασιακών σχέσεων. Η κοινωνία που έβλεπε με κάποια αποστασιοποιημένη συμπάθεια την κατάσταση των πρεκαρίων, αρχίζει να οσμίζεται πως η πρεκαριοποίηση δεν είναι απλώς το μέλλον των παιδιών της αλλά τείνει να γίνει το δικό της παρόν. Ενώ το ψωμί γίνεται ξανά ψωμάκι, ενώ τα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά προγράμματα καταρρέουν, οι δρόμοι της Γαλλίας γέμισαν πάλι με ζωή.

...Πριν ανοίξουμε όμως σαμπάνιες, οφείλουμε να κάνουμε τον πρώτο απολογισμό...

...Το παράδοξο μίας κοινωνίας που εξεγείρεται τμηματικά και αποκομμένα δεν είναι τόσο παράδοξο, αν σκεφτούμε τι νοείται πλέον ως κοινωνία. Είναι σαφές πως το Νοέμβρη οι Γάλλοι αντιμετώπισαν τους εξαθλιωμένους Γάλλους ως εχθρούς και τους αρνήθηκαν το δικαίωμα να ακουστούν γιατί δεν τους αναγνώρισαν ποτέ ως μέλη της κοινωνίας τους. Δέχτηκαν χωρίς πολλά πολλά την κατάσταση έκτακτης ανάγκης που επέβαλλε ο Σαρκοζί ως αναγκαίο μέτρο για να οχυρωθούν οι μικρομεσαίες τους ελπίδες. Τις ίδιες ελπίδες που δεν χαρίζουν σε καμία κυβέρνηση, τις αρνήθηκαν σε αυτόν τον όχλο που είδαν να πολιορκεί τις γαλλικές πόλεις. Το σύνορο που χαράζουν οι παραγκουπόλεις και τα γκέτο στο περιθώριο της δυτικής αστικής δομής πήρε χαρακτήρα εθνικού συνόρου. Η έννοια πολίτης, που αναγορεύτηκε σε κεντρική έννοια κατά τη νεωτερικότητα και τόσοι αγώνες έγιναν ώστε να διευρυνθεί και να περιλάβει τα αποκλεισμένα τμήματα του πληθυσμού συρρικνώνεται εκ νέου ξανά υπό την πίεση των ιδεολογημάτων της ασφάλειας και της ξενοφοβίας. Και η νέα οριοθέτηση και περιχαράκωση της συμβαίνει κατά τη βούληση της εξουσίας...

Προσωρινότητα εις βάρος του εργαζομένου, ο οποίος πλέον καλείται όχι μόνο να κάνει τη δουλειά του χωρίς αντιδράσεις, αλλά να την κάνει χωρίς να γνωρίζει καν αν θα έχει δουλειά και αύριο.

...Τα γεγονότα της Γαλλίας είναι δικά μας γεγονότα. Η επίθεση του νεοφιλελεύθερου κεφαλαίου πλέον βιώνεται παγκόσμια. Οι βαθμίδες και η ένταση της επίθεσης ποικίλλουν, μα ο πόλεμος που διεξάγεται διεξάγεται και εντός των κοινωνιών, και μέσα στην Ευρώπη- φρούριο με τους εσωτερικούς της φράχτες. Το νεοφιλελεύθερο πείραμα αποτελεί μία στρατηγική και τακτική κλιμάκωση της καπιταλιστικής επίθεσης μέσα στο ζοφερό κλίμα του 'τέλους της Ιστορίας' που δεν μπορεί να σημαίνει τίποτε άλλο παρά το 'τέλος της δημοκρατίας'. Ωστόσο, τα πειραματόζωα αντιδρούν. Η θρυμματισμένη κοινωνία, ο σύγχρονος γυμνός άνθρωπος έχει ακόμη αντιστάσεις.

Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση, Γιάννενα, Απρίλης 2006

φάκελος / εργασία: τέλος εποχής

«Γαλλικός Μάρτης»: Μιλά στη Βαβυλωνία μέλος της γαλλικής CNT

Μένουν να γίνουν ακόμα πολλά...

Ο ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και το ξεπέρασμά της από το γαλλικό κίνημα

Η εξέγερση της γαλλικής νεολαίας ενάντια στο CPE (Συμβόλαιο Πρώτης Πρόσληψης) βρέθηκε στο επίκεντρο της ελληνικής επικαιρότητας για περίπου ένα μήνα έως ότου ο γάλλος πρωθυπουργός ντε Βιλπέν αντικατέστησε το νόμο με αντεργατικά μέτρα που υπήρχαν ήδη και άρχισε να συνομιλεί με τις πάντα …πρόθυμες «ηγεσίες» της πλειοψηφίας των γαλλικών συνδικάτων.
Η «Β» συνομίλησε με τη γαλλίδα φοιτήτρια Lucie, μέλος του τμήματος της CNT-France στην πόλη Rennes, η οποία μαζί με το συνάδελφό της Jerome (επίσης μέλος της CNT), ύστερα από κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, μίλησαν στις αρχές Απριλίου σε εκδηλώσεις σε Πέραμα, Φιλοσοφική Σχολή Αθήνας, Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Nosotros, Πάτρα, Γιάννενα, Θεσσαλονίκη. Στις εκδηλώσεις μίλησε και ο Κώστας Λιακόπουλος, εργαζόμενος στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα.

«Β»: Τι πραγματικά γίνεται με την «απόσυρση» της CPE;

Ο Βιλπέν δεν απέσυρε τη CPE. Την αντικατέστησε, ενισχύοντας μέτρα που υπήρχαν ήδη. Για να συνοψίσουμε, πρόκειται για παροχές στα αφεντικά που προσλαμβάνουν νέους και μακροχρόνια ανέργους

«Β»: Η Σύμβαση Πρώτης Πρόσληψης (CPE) δεν αφορά μόνο τους φοιτητές αλλά γενικότερα το σύνολο των νέων και των εργαζομένων της Γαλλίας. Ποια ήταν η σημασία του κινήματος του Μάρτη για την συνεργασία αυτών των διαφορετικών κοινωνικών στρωμάτων;

Από την αρχή, το κίνημα των φοιτητών και μαθητών λυκείου απηύθυνε κάλεσμα για ένα κοινωνικό κίνημα, γιατί είναι αλήθεια ότι αυτό το άρθρο του νόμου περί της «ισότητας των ευκαιριών» αφορά το σύνολο του πληθυσμού κάτω των 26 χρόνων. Τα συνδικάτα της πλειοψηφίας στην Γαλλία, καθυστέρησαν να συνταχθούν με το κίνημα γιατί είναι πιο κοντά στην εργοδοσία από ό,τι στον αγώνα για την υπεράσπιση των εργαζομένων.
Υπάρχουν πέντε συνδικάτα αντιπροσωπευτικά (συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες), η FO (Εργατική Δύναμη), η CGT (Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας), η CFDT (Γαλλική Συνομοσπονδία Εργασίας), η CFTC (Γαλλική Συνομοσπονδία Χριστιανών Εργαζομένων) και η CGC (Γενική Συνομοσπονδία Στελεχών). Αυτές οι συνομοσπονδίες λειτουργούν με ιεραρχική οργάνωση και οι αντιπρόσωποί τους δέχονται «διευκολύνσεις» «κάτω από το τραπέζι», δηλαδή καλές θέσεις εργασίας, προνομιακές αμοιβές και προαγωγές για τους ίδιους και τους ανθρώπους του περιβάλλοντός τους, εγγύηση για σταθερές θέσεις εργασίας, ταξίδια, πολυτελή αυτοκίνητα για τις ανάγκες του πόστου τους κ.λ.π.
Το πρόβλημα είναι ότι οι συνδικαλιστικοί ηγέτες αποφασίζουν για το σύνολο των εργαζομένων, ενώ μόλις το 8% των μισθωτών συνδικαλίζονται. Καταλαβαίνει κανείς λοιπόν ότι η συνδικαλιστική ηγεσία δεν έχει κανένα ενδιαφέρον για να δημιουργηθεί στη Γαλλία ένα μεγάλο κίνημα αμφισβήτησης και απεργίας. Για αυτό και κάλεσαν με μεγάλη καθυστέρηση τους εργαζόμενους σε κινητοποίηση και σε απεργία (πάνω από ένα μήνα μετά από την αρχή του κινήματος). Κι επιπλέον δεν προσπάθησαν να ενώσουν τους αγώνες και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων με τις δικές μας αλλά να κάνουν μια κίνηση αλληλεγγύης.
Αυτό που συνηθίζουν να κάνουν είναι να διαιρούν τους αγώνες ανά τομείς και αυτό έκαναν και με αυτό το κίνημα. Υπήρξε λοιπόν πολύ δύσκολο για εμάς να κινητοποιήσουμε το σύνολο των εργαζομένων. Στη Γαλλία, αν δεν κατατεθεί «προειδοποίηση» για κήρυξη απεργίας από ένα από αυτά τα πέντε συνδικάτα, οι μισθωτοί δεν μπορούν να απεργήσουν αυτόνομα διότι υφίστανται πολύ δυνατές πιέσεις (απόλυση) από τους εργοδότες τους.
Επιπλέον όταν αυτά τα συνδικάτα συμπαρατάχθηκαν με τον αγώνα μας, κάλεσαν σε έξι μέρες απεργίας συνολικά.
Το πρόβλημα είναι ότι αυτές οι έξι μέρες μοιράστηκαν σε έξι εβδομάδες, πράγμα άχρηστο για έναν αποτελεσματικό αγώνα, αλλά που κάνει να χαθούν αποδοχές μίας εβδομάδας για τους εργαζόμενους. Αν αυτές οι έξι ημέρες ήταν συνεχόμενες, η κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να αντέξει μια βδομάδα γενικής απεργίας στην Γαλλία και θα είχε σίγουρα υποχωρήσει πολύ γρήγορα.
Υπάρχουν όμως άλλα συνδικάτα, μη αντιπροσωπευτικά (όπως τα CNT και SUD) που κάλεσαν πολύ νωρίς σε γενική απεργία παρέχοντας έτσι στους εργαζόμενους προστασία έναντι των εργοδοτών.
Στη Rennes κάναμε Γενικές Διεπαγγελματικές Συνελεύσεις σε μία βάση αυτοδιαχειριστική και με άμεση δημοκρατία, για να οργανώσουμε τον αγώνα με τους εργαζόμενους (συνδικαλισμένους και μη) αλλά χωρίς τις συνομοσπονδίες που αντιτέθηκαν διότι δεν έλεγχαν αυτές τις συνελεύσεις και έτσι δεν πήραν μέρος. Από αυτές τις Συνελεύσεις γεννήθηκε μια επιτροπή αγώνα μέσα στην οποία όλοι οι κινητοποιημένοι άνθρωποι, ανεξάρτητα από τη θέση τους (εργαζόμενοι, φοιτητές, άνεργοι κ.λ.π) μπορούσαν να οργανωθούν σε κοινές δράσεις και διακηρύξεις .
Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι οι εργαζόμενοι αντιλήφθηκαν τον ρόλο που παίζουν τα συνδικάτα και πλησίασαν τους φοιτητές, τους μαθητές Λυκείου και τους ανέργους, αλλά μένει να γίνει ακόμα τεράστια προσπάθεια.

«Β»:Κατά τα γεγονότα του Νοέμβρη διαπιστώσαμε ένα είδος σιωπής και μια έλλειψη αντίδρασης εκ μέρους του συνόλου της γαλλικής κοινωνίας. Ποιοι είναι οι λόγοι και πώς θα μπορούσε να κλείσει αυτό το χάσμα μέσα στη γαλλική κοινωνία;

Τα γεγονότα άρχισαν μετά από το θάνατο δύο νέων που κυνηγούσε η αστυνομία και οι οποίοι είχαν κρυφτεί σε έναν ηλεκτρικό μετασχηματιστή. Η κυβέρνηση και τα μέσα ενημέρωσης έκαναν γρήγορα τη δολοφονία να περάσει σαν «ατύχημα» με το οποίο η αστυνομία δεν είχε καμία σχέση, αφού υποστήριξαν ότι η αστυνομία δεν κυνηγούσε αυτά τα παιδιά. Αυτή ήταν η «σταγόνα» που ξεχείλισε το ποτήρι και οι νέοι διαμαρτυρήθηκαν για το θάνατο των φίλων τους βάζοντας φωτιά στις γειτονιές τους.
Εδώ και 50 χρόνια, η κυβέρνηση και τα μέσα ενημέρωσης στιγματίζουν τους κατοίκους των προαστίων αποκλείοντάς τους και μη θεωρώντας τους σαν «Γάλλους» αλλά σαν αιώνιους μετανάστες ή σαν τεμπέληδες που αρκούνται στα επιδόματα της πολιτείας. Ορισμένοι από αυτούς τους μετανάστες είναι στην Γαλλία πάνω από 40 χρόνια, τα παιδιά και τα εγγόνια τους έχουν γεννηθεί στην Γαλλία και έτσι είναι τόσο Γάλλοι όσο και εμείς όλοι που έχουμε λευκό δέρμα.
Για παράδειγμα, εγώ είμαι 24 χρόνων, είμαι λοιπόν Γαλλίδα λιγότερο καιρό απ' ό,τι πολλοί απ' αυτούς!
Το πρόβλημα είναι ότι δεν σκέφτεται όλος ο κόσμος έτσι, και μια ιδεολογία ρατσιστική και φασιστική πλανάται πάνω από τη Γαλλία. Η εικόνα που δίνουν τα προάστια είναι η αντανάκλαση 30 χρόνων ακινησίας των κυβερνήσεων όσον αφορά την ένταξη και την υποδοχή των ξένων και φτωχών πληθυσμών (τα προάστια δεν κατοικούνται μόνο από μετανάστες, πολλοί φτωχοί δεν προέρχονται από μετανάστευση).
Οι «καλοί άνθρωποι», πίσω από τις οθόνες τους, τρομοκρατούνται από αυτό το «συρφετό» που σπάει τα πάντα, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι η παθητική τους στάση οδήγησε σε αυτήν τη κατάσταση τα πράγματα. Είναι πιο καθησυχαστικό να λες μέσα σου ότι αυτοί οι «ξένοι» δεν έχουν καμία σχέση με τους «καλούς Γάλλους»!
Κατά την κρίση των προαστίων, ο Σαρκοζύ, υπουργός εσωτερικών που και ο ίδιος προέρχεται από οικογένεια μεταναστών (αλλά ευρωπαίων!) πρόσβαλε όλη αυτή τη θυμωμένη νεολαία πηγαίνοντας στα προάστια για να τους αντιμετωπίσει σαν «συρφετό», σαν «αλήτες», λέγοντας ότι πρέπει να καθαριστούν τα προάστια με karcher (όργανο επινοημένα από έναν ναζί, το δόκτορα Karcher, για να πλένουν τους εβραίους και τα ύποπτα ίχνη στα στρατόπεδα του θανάτου!).
Η κυβέρνηση επέβαλε λοιπόν την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», που συνεπάγεται τον έλεγχο των μέσων ενημέρωσης, την απαγόρευση κυκλοφορίας και πολλά άλλα καταχρηστικά μέτρα ασφαλείας.
Σ' αυτές τις συνοικίες όπου δεν υπάρχει τίποτα (ούτε μαγαζιά, ούτε μπαρ, σινεμά, ψυχαγωγία γενικά), όπου η παιδεία είναι παραγκωνισμένη και όπου η ανεργία ανέρχεται μερικές φορές στο 40%, ορισμένοι - οι κοινωνικοί εμψυχωτές- αγωνίζονται για να κινητοποιήσουν τους νέους και να τους βοηθήσουν να χτίσουν ένα καλύτερο μέλλον. Εντούτοις, δεδομένου του ότι το κράτος δίνει όλο και λιγότερα χρήματα στα κοινωνικά κέντρα, η δουλειά τους είναι σκληρή και περιορίζεται στο μίνιμουμ: στο διάλογο. Εμείς έχουμε στην CNT εμψυχωτές που δουλεύουν με τους νέους των προαστίων και που τους βοηθούν καθημερινά. Ήταν φυσικά παρόντες κατά τις εξεγέρσεις του Νοέμβρη, αλλά είχαν πολύ λίγα μέσα δράσης. Μετά τα γεγονότα, κάμποσες οργανώσεις (ανάμεσα στις οποίες και η CNT) προσπάθησαν να τους βοηθήσουν λίγο περισσότερο, αλλά η δικαιολογημένη αντίδραση των κατοίκων των προαστίων ήταν να σκεφτούν ότι αυτή η βοήθεια (ανεξάρτητη από το κράτος που δεν έκανε τίποτε άλλο απ' το να στέλνει την αστυνομία) έφτανε πολύ αργά.
Για να κλείσουμε το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στους κατοίκους των προαστίων και την υπόλοιπη κοινωνία, θα έπρεπε να σταματήσουμε να τους αντιμετωπίζουμε σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας, σαν αλήτες. Θα έπρεπε το κράτος να φτιάξει αληθινές κοινωνικές δομές με επιχορηγήσεις στο ύψος των αναγκών, να δημιουργήσει θέσεις εργασίας και όχι προσωρινές συμβάσεις όπως η CPE και CNE. Θα έπρεπε τα μέσα ενημέρωσης να σταματήσουν να προβάλλουν μόνο τις αρνητικές πλευρές και να δείχνουν περισσότερο τις θετικές πρωτοβουλίες (και υπάρχουν πολλές!). Και την αλληλεγγύη (που ενοχλεί πολύ την κουλτούρα του ατομισμού που επιβάλει το κράτος) που υπάρχει σ' αυτές τις συνοικίες. Θα 'πρεπε να κατεδαφιστούν οι απάνθρωποι πύργοι και να στεγαστεί αυτός ο κόσμος σε σπίτια καθαρά και φιλόξενα!

Επιμέλεια: Ελιάνα Καναβέλη

φάκελος / εργασία: τέλος εποχής

Νέος εργαζόμενος

no future for us

Το menu περιλαμβάνει:

Στη «Β» έχουν παρουσιαστεί κι αναλυθεί πολλές φορές θέματα άμισθης εργασίας των φοιτητών εντός των πανεπιστημίων, ανέργων πτυχιούχων, υπερεκμετάλλευσης των νέων εργαζομένων, επισφαλούς εργασίας, θέματα εμπορευματοποίησης της γνώσης, εισβολής εταιριών στην εκπαίδευση, δια βίου και δια της βίας εκπαίδευσης, επιχειρηματικοποίησης των πανεπιστημίων κλπ. Κοινός επίλογος στα κείμενα ήταν η απαγκίστρωση από συντεχνιακές διεκδικήσεις και η προτροπή για συνολική αντίσταση απέναντι στην συνολική επίθεση κράτους και κεφαλαίου, διότι πολύ απλά πρόκειται για κομμάτια του ίδιου παζλ.

1 + 1 κάνει 2…

Σε όλες τις μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση και στην εργασία το κράτος συνεπικουρούσε την προπαγάνδα υπέρ του κεφαλαίου, ενώ το κεφάλαιο επικροτούσε ένα κράτος που θα ρυθμίζει τον ανταγωνισμό και θα προωθεί την ανάπτυξη. Μέχρι και πρόταση για κοινό υπουργείο εργασίας- παιδείας έγινε πριν λίγα χρόνια. Πριν φτάσει ένας νόμος στη Βουλή, έχουν προηγηθεί συσκέψεις, γνωμοδοτήσεις, παρεμβάσεις, όπου επιχειρηματίες, κρατικοί λειτουργοί, μαζί με κρατικούς λειτουργούς που παράλληλα είναι και επιχειρηματίες, έχουν συμφωνήσει το περιεχόμενο των νόμων.

Δεν νοείται κράτος ανεξάρτητο του κεφαλαίου, ούτε κεφάλαιο χωρίς την υποστήριξη του κράτους. Βέβαια για όσους αντιμετωπίζουν το αστικό κράτος και το κεφάλαιο ως μια εξουσιαστική ενότητα που μας καταπιέζει και που πρέπει να ανατρέψουμε, το παραπάνω είναι λημένο ζήτημα, αλλά οι εξελίξεις επιβάλλουν να το επαναλαμβάνουμε. Οπότε, μια εκπαιδευτική «μεταρρύθμιση» ή ένα νομοσχέδιο για τα εργασιακά είναι προϊόν και του κράτους και του κεφαλαίου.

…κι είμαστε ενάντια και στα 2

Όπως και στο αντι-παγκοσμιοποιητικό κίνημα, έτσι και στην εναντίωση στις «μεταρρυθμίσεις» σε παιδεία κι εργασία παρατηρούνται δυο τάσεις. Οι μεν επιθυμούν τον εξορθολογισμό της διαδικασίας, καλύτερες συνθήκες, συμμετοχικές κι εκλογικές διαδικασίες, συμμετοχή στο σύστημα κι αλλαγή εκ των έσω, οι δε επιδιώκουν την κοινωνική απελευθέρωση και την εξάλειψη της εξουσίας χωρίς συμβιβασμούς. Η διαμάχη στους κόλπους της Διεθνούς ανάμεσα στους αναρχικούς (Μπακούνιν) και τους αριστερούς (Μαρξ) ουσιαστικά συνεχίζεται. Όπως και στη Γαλλία προσφάτως, όπου κάποιοι συνδιαλέγονταν με την εξουσία για το πώς θα βελτιωθεί ο νόμος συμβολαίου πρώτης εργασίας, ενώ κάποιοι ζητούσαν την ανατροπή αυτού και των προηγούμενων νόμων.

Μόνο που έχουμε βαρεθεί αυτούς που παρουσιάζονται ως σύντροφοι κι αργότερα θα νομοθετούν για τα παιδιά μας, αφού προηγουμένως ξεπουλήσουν όσες κινητοποιήσεις προλάβουν. Έλεος, όχι άλλοι μαοϊκοί στο ΠΑΣΟΚ (Τσουκάτος, Ευθυμίου, Πάγκαλος) ή στη ΝΔ (Τατούλης) ή ανανεωτικοί που προωθούν ευρωσυντάγματα (Μπίστης), ή αριστεροί που ζητούν «μη κρατικά πανεπιστήμια» (Δαμανάκη). Στις χώρες του πρώην Ανατολικού Συνασπισμού (ήταν κι αυτοί της αριστεράς και της προόδου…) με την αλλαγή καθεστώτος, όλοι οι κρατικοί αξιωματούχοι συνέχισαν το έργο τους, αλλάζοντας ονόματα: έγιναν διευθύνοντες σύμβουλοι, οι κρατικές επιχειρήσεις έγιναν Α.Ε., και το παραμύθι συνεχίζεται.

Ομολογημένη αποτυχία

Το σκηνικό που διαμορφώνεται επηρεάζει κάποιον από τα 13 του ως τα 30 περίπου, δηλαδή από το γυμνάσιο ωσότου γίνει μεσήλικας. Οι αρχές που διέπουν την εκπαιδευτική διαδικασία είναι οι ίδιες που θα διέπουν την πανεπιστημιακή εκπαίδευση και την μελλοντική εργασία. Εξοντωτικό διάβασμα και εργασία, ανταγωνισμός, συναδελφικά μαχαιρώματα, ταύτιση ονείρων-επιτυχιών, επιλογή δραστηριοτήτων βάσει οικονομικής απόδοσης, κλπ.[1] Έτσι παρατηρούμε πολλά νέα παιδιά να επιθυμούν την εισαγωγή τους σε στρατιωτικές και αστυνομικές σχολές. Ένα σύστημα που βάζει ως όραμα στους νέους να γίνουν μισθοφόροι και μπάτσοι, είναι εξ αρχής αποτυχημένο. Ομοίως όταν ειδικευμένο εργατικό δυναμικό με πτυχία αντιμετωπίζει την ανεργία[2] και είτε μεταναστεύει είτε ασχολείται με άσχετες δουλειές. Το να υπάρχει έλλειψη νοσηλευτικού κι εκπαιδευτικού προσωπικού τη στιγμή που νοσηλεύτριες δουλεύουν ως bar-women και μαθηματικοί ως πιτσαδόροι, δείχνει πόσο καταστροφικό είναι το σύστημα για την κοινωνία.

Another brick in the wall

Παλιότερα υπήρχε προβληματισμός (κρίση ρόλου) αν ο σκοπός των ΑΕΙ είναι να βγάζει μορφωμένους ανθρώπους ή καταρτισμένους επαγγελματίες. Αφού υπερίσχυσε το δεύτερο, τώρα υπάρχει προβληματισμός αν το πανεπιστήμιο καταρτίζει ή όχι επαρκώς (κρίση αποτελεσματικότητας). Όροι παραγωγής στην εκπαίδευση, δηλαδή. Το αποτέλεσμα είναι να καλλιεργείται στους φοιτητές η αντίληψη «ό,τι κάνω στο πανεπιστήμιο έχει νόημα μόνο εφ' όσον μεταφράζεται σε ανταγωνιστικότητα κι είναι αρεστό στους μελλοντικούς μου εργοδότες». Τα αποτελέσματα, ήδη ορατά στο εξωτερικό, αρχίζουν κι εδώ να γίνονται αντιληπτά. Διαπαιδαγωγείται ένας τύπος ανθρώπου αδίστακτος στους τριγύρω του αλλά δουλοπρεπής στον προϊστάμενό του και με την επιχειρηματικοποίηση των ΑΕΙ η ποιότητα του ακαδημαϊκού έργου φθίνει. Δεν έχει σημασία αν λέγεται Πάντειο ή Fujitsu, αποδίδει; Σε αυτό το σημείο ξεκινάει η εργασία –οι εργασίες των φοιτητών αξιοποιούνται από τους καθηγητές κι οι εταιρίες κάνουν τις μελέτες τους με αμοιβή έναν καλό βαθμό, ή ένα ευτελές για αυτές χρηματικό έπαθλο –τι είναι 1.500 euro βραβείο;

No future for you

Με τη λήψη του πτυχίου, ένας νέος γύρω στα 24 καθορίζει το μέλλον του ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς: το αν, πού και πώς θα κάνει μεταπτυχιακό, έχει να κάνει με το τι ζητά η αγορά εργασίας. Πολλοί τα συνδυάζουν, δουλειά το πρωί ως το μεσημέρι και το απόγευμα μεταπτυχιακό, διάβασμα τη νύχτα ή το Σαββατοκύριακο. Το άγχος και το τρέξιμο δεν αφήνουν περιθώρια για άλλα. Στην αρχή ένας πτυχιούχος, όσο καλός και να' ναι, είτε επειδή απαιτείται πρακτική άσκηση (βλ. δικηγόροι) είτε όχι, θα δουλέψει σε ένα γραφείο (τεχνικό, δικηγορικό, φοροτεχνικό κλπ) ή σε κάποια εταιρία. Χωρίς σταθερό ωράριο, χωρίς ασφάλιση, οι πιο τυχεροί παίρνουν γύρω στα 300 euro το μήνα, άρα εξαρτώνται οικονομικά από τους γονείς τους. Μερικοί επιλέγουν να ζήσουν με τους γονείς τους, ιδίως όταν υπάρχει οικονομική στενότητα[3]. Μερικοί δουλεύουν πρωί και το απόγευμα κάνουν δεύτερη δουλειά για βιοποριστικούς λόγους, π.χ. ιδιαίτερα μαθήματα. «Μαύρη» δουλειά υπαλλήλου, σεξουαλική παρενόχληση[4], αβεβαιότητα για το μέλλον, το αφεντικό πάει διακοπές κι ο πτυχιούχος σαββατοκύριακο, έλεγχος προσωπικής ζωής –το να έχεις σχέση, σου αποσπά την προσοχή από τη δουλειά, άρα δεν είσαι αρκετά παραγωγικός, βρες άλλο γραφείο. Για πολλούς-ές το Δημόσιο είναι λύτρωση. Μέχρι να σταθεί ο πτυχιούχος στα πόδια του μόνος του, συνεργαζόμενος με άλλους συνομήλικους του, ή έχοντας πλέον δική του δουλειά, είναι πάνω από 30. Πώς να ξεκινήσει κάποιος οικογένεια; Οικονομική ανεξαρτησία θα υπάρξει μετά τα 30.

Έτσι είναι ο νέος εργαζόμενος. Δεν είναι μόνο ότι δεν έχουμε μέλλον. Ίσως και να έχουμε. Όμως μας στερούνε το παρόν. Τα καλύτερά μας χρόνια είναι μια θητεία σε συνθήκες καταναγκαστικών έργων, από το λύκειο ωσότου γίνουμε μεσήλικες. Είμαστε όλοι απογοητευμένοι και απελπισμένοι –όποιος δεν το λέει, ντρέπεται να το ομολογήσει. Όλοι σκεφτόμαστε ότι κάτι πρέπει να γίνει.

Άγγελος Φελεσάκης

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Μαθαίνουμε μια γλώσσα όχι γιατί μας αρέσει, αλλά για το βιογραφικό μας ή για λόγους μοριοδότησης.
2. Ειδικά εδώ, που το παραμύθι με τους «ξένους που μας παίρνουν τη δουλειά» δεν περνάει, γιατί πολύ απλά δεν ήρθαν Αλβανοί λογιστές, Βούλγαροι δικηγόροι, Πακιστανοί φιλόλογοι ή Κινέζοι μαθηματικοί, επιστρατεύεται το παραμύθι της «ανταγωνιστικότητας».
3. Πολλά υποσχόμενα μυαλά, μόλις πάρουν το πτυχίο γυρίζουν στην πόλη των γονιών τους, μένουν με αυτούς και δουλεύουν εκεί.
4. Ο φόβος που έχουν οι κοπέλες να πλησιάσουν το γραφείο του αφεντικού εν ώρα εργασίας μην τυχόν τις παρενοχλήσει, δεν περιγράφεται. Βιώνεται.

Εκπαίδευση - Εκπαίδευση - Εκπαίδευση - Εκπαίδευση - Εκπαίδευ

Το παιχνίδι είναι στημένο

Η εκπαίδευση, όντας βασικός μοχλός παραγωγής και αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας, μέσω της καθολικής πλέον ταύτισης με την αγορά και την κατανάλωση, οδηγείται σε μια εκ νέου διατύπωση των όρων που θα την σχετίζουν με τις άλλες σφαίρες της κοινωνικής ζωής. Η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, εκτός από την απελευθέρωση των αγορών, οδήγησε και στην καθιέρωση της αγοραπωλησίας των εκπαιδευτικών υπηρεσιών, αφού η εκπαίδευση καθίσταται άμεσα εξαρτημένη και ελεγχόμενη από τους κοινωνικοοικονομικούς συσχετισμούς που δημιουργούνται, με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζεται ως εμπόρευμα. Βέβαια το παιχνίδι δεν στήνεται τώρα αλλά έχει αποφασιστεί προ πολλού, με την προσπάθεια από την πλευρά της κυριαρχίας να καταστήσει το εκπαιδευτικό σύστημα και δη τα πανεπιστήμια, όμοια των επιχειρήσεων που θα υπόκεινται στους ανταγωνιστικούς κανόνες της αγοράς. Οι εκπαιδευόμενοι παίρνουν το χαρακτήρα των πελατών αφού καλούνται να καταναλώσουν την προσφερόμενη γνώση, γεγονός που συμβάλει στην συνειδητή νομιμοποίηση και εσωτερίκευση των κανόνων που διέπουν το κοινωνικό-οικονομικό status.

Στην Ελλάδα, οι αποφάσεις των συμφωνιών της Μπολόνια, Πράγας, Βερολίνου, Μπέργκεν έχουν αρχίζει να μπαίνουν σε εφαρμογή. Βέβαια η υλοποίηση των μεταρρυθμίσεων αυτών από το ελληνικό κράτος επιχειρείται να γίνει κάτω από τον παραπλανητικό μανδύα του διαλόγου (στην ουσία πρόκειται για μονόλογο) ώστε να επιτευχθεί η συναίνεση ή η υποταγή των ούτως ή άλλως ξεπεσμένων «κοινωνικών εταίρων». Μέσω της παρουσίασης κενών και λαϊκίστικων επιχειρημάτων οριστικοποιείται η κοινωνική συναίνεση, αφού οι μεσαίες και κατώτερες τάξεις βλέπουν την εκπαίδευση ως το μοναδικό μοχλό για την κοινωνική κινητικότητα και την επιβίωση, μη λαμβάνοντας υπ' όψη όμως την διεύρυνση του διαχωρισμού που ανακύπτει. Οι όποιες επιτροπές που δημιουργούνται για την υποβολή διορθωτικών προτάσεων, στην ουσία καλούνται να προσυπογράψουν τις ήδη προειλημμένες.

Η σύμπλευση της εκπαίδευσης με την αγορά εργασίας ενισχύεται με το νομοσχέδιο της αξιολόγησης. Βέβαια η λέξη αξιολόγηση δεν ανταποκρίνεται στην ουσία αυτού του νομοσχεδίου. Τα φθηνά ιδεολογήματα περί συνδιοίκησης ή της συμμετοχής των φοιτητών στην λήψη των αποφάσεων, προσπαθούν να συμβάλλουν στο χτίσιμο της νέας συναίνεσης. Στην ουσία έχουμε να κάνουμε με μια προσπάθεια ταξινόμησης των πανεπιστημίων, ώστε να μπορούν οι εκάστοτε επιχειρήσεις να επενδύουν τα ανάλογα στα ερευνητικά προγράμματα, καθιστώντας τη γνώση και τους φοιτητές ομήρους των ορέξεών τους. Με αυτήν την μορφή αποκρατικοποίησης, η ευθύνη μετατοπίζεται και ο έλεγχος και οι δομές επαναπροσδιορίζονται. Η τάση που υπάρχει για την τοποθέτηση στα όργανα διοίκησης των πανεπιστημίων εκπροσώπων «εξωτερικών φορέων», δηλαδή φορέων του κεφαλαίου και των επιχειρήσεων καθώς και η θεσμοθέτηση μάνατζερ καθιστά φανερή την νέα μεταβολή. Όλα πλέον περνούν στη σφαίρα του εμπορίου ενώ ο άνθρωπος προσδιορίζεται με απόλυτους όρους χρησιμότητας στην παραγωγική διαδικασία. Τα Ι.Δ.Β.Ε. (Ινστιτούτα Δια Βίου Εκπαίδευσης) θα προσφέρουν στο εξής, με το ανάλογο αντίτιμο βέβαια, εκείνες τις πιστωτικές μονάδες (credits) ώστε ο άνθρωπος να ανταποκρίνεται όσο το δυνατόν καλύτερα στις ανάγκες τις αγοράς. Η επανακατάρτιση που προωθείται θα έχει ελάχιστο αντίκτυπο στα εργασιακά δικαιώματα, όντας εναρμονισμένη με τους νέους όρους που διαμορφώνονται και που καθιστούν τον εργαζόμενο ελαστικό και απασχολήσιμο. Το σπάσιμο του πτυχίου σε δύο κύκλους μετατοπίζει το γνωστικό αντικείμενο μέσω του διαχωρισμού προσβλέποντας στην παγίωση των νέων εργασιακών όρων, ενισχύοντας τον ανταγωνισμό και τον ατομισμό, αποβάλλοντας κάθε έννοια του συλλογικού.

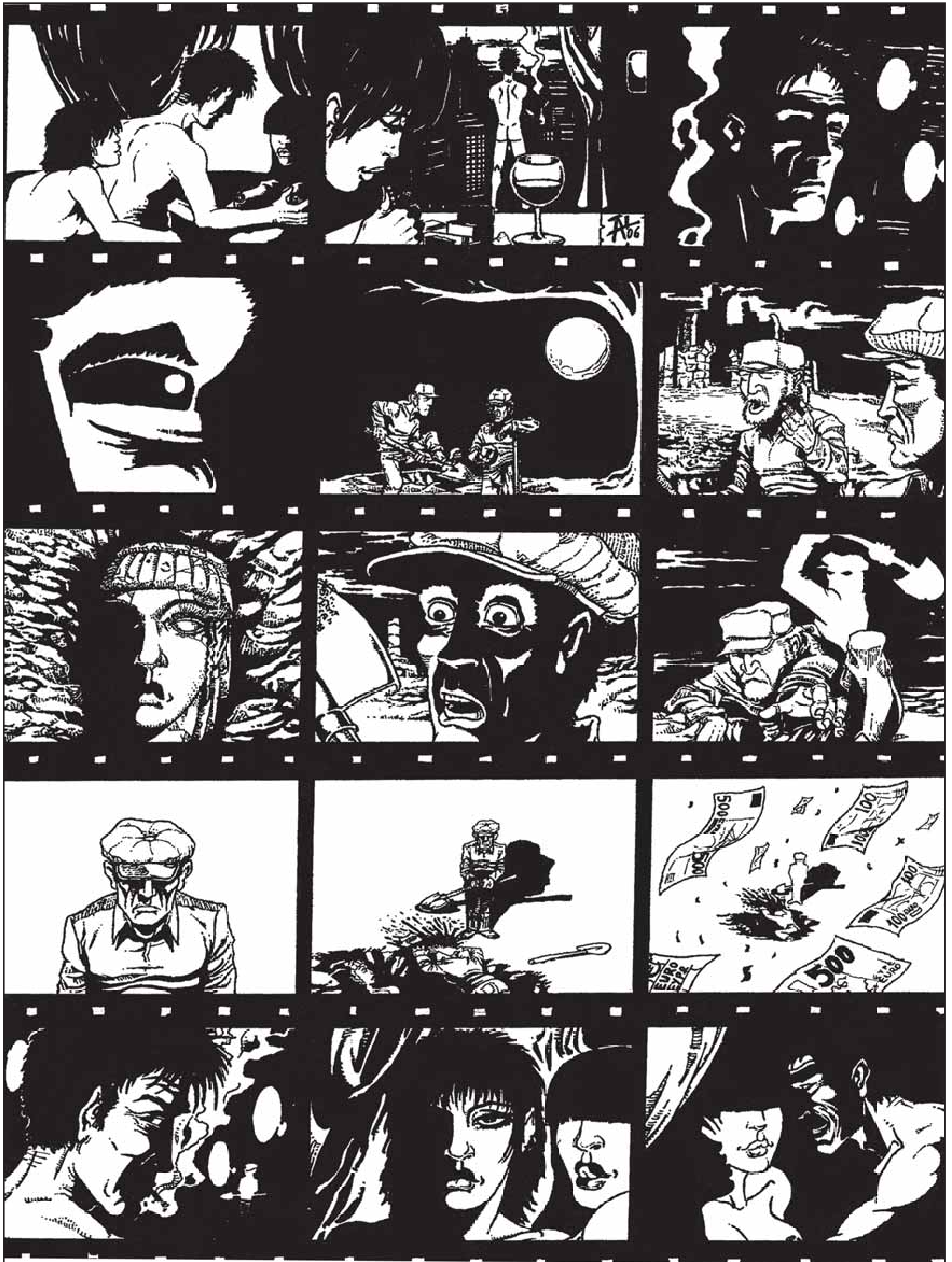
Αυτό που φαίνεται ότι θα απασχολήσει αρκετά είναι η τάση για την άρση της συνταγματικής απαγόρευσης περί των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Η πρόσβαση σε αυτά τα ιδρύματα θα είναι εφικτή από τα εύρωστα οικονομικά στρώματα εξ' αιτίας των διδάκτρων που θα απαιτούνται ενώ η προσκόλληση του επιθέτου μη κερδοσκοπικά σημαίνει κρατικές, ευρωπαϊκές επιχορηγήσεις και φοροαπαλλαγές. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι με την δημιουργία αυτών των ιδρυμάτων ταυτόχρονα νομιμοποιείται στην συνείδηση της κοινωνίας η παρέμβαση του κεφαλαίου στην εκπαιδευτική διαδικασία με ότι αυτό συνεπάγεται. Και οι επιπτώσεις σίγουρα θα είναι τραγικές. Η επικείμενη άρση του ασύλου, αν και αυτό αποτελεί μέρος του θεσμικού πλαισίου των πανεπιστημίων, αποτελεί ένα μέτωπο στο οποίο η μάχη δεν πρέπει να χαθεί. Στη γενικευμένη κατασταλτική πολιτική που παρατηρείται, η κοινωνία έχει ανάγκη από κάποιους χώρους ελευθερίας ώστε να μπορεί να προστατευθεί, ανεξάρτητα αν ορισμένοι το ταυτίζουν μόνο με την ακαδημαϊκή ελευθερία.

Γενικά οι αλλαγές που προωθούνται στα πανεπιστήμια είναι σαρωτικές. Κατάργηση των «αιωνίων φοιτητών», των δωρεάν συγγραμμάτων, αλλαγές στις δομές διοίκησης, μείωση του αριθμού των εισακτέων ενώ οι χρηματοδοτήσεις τύπου Ε.Π.Ε.Α.Ε.Κ αποτελούν μοχλούς εξυπηρέτησης των νέων αναδιαρθρώσεων. Υπάρχει ανάγκη να δοθούν απαντήσεις σε αυτά τα ζητήματα. Παρόλη την απάθεια και την απολιτίκ συμπεριφορά που παρατηρείται, τίποτα δεν έχει χαθεί. Το ιδεολόγημα περί συνδιοίκησης που καλλιεργήθηκε στο φοιτητικό κίνημα από τη μεταπολίτευση έχει πλέον καταρρεύσει, ενώ η επικράτηση των καθεστωτικών και ελεγχόμενων συνδικαλιστικών μηχανισμών έχει απολέσει κάθε χαρακτηριστικό σύγκρουσης. Η αριστερά μένει προσκολλημένη στις υπάρχουσες δομές και στους μηχανισμούς αντιπροσώπευσης, δείχνοντας πλήρη υπακοή στο θεσμικό πλαίσιο, χωρίς να αντιλαμβάνεται την ανάγκη δημιουργίας κινηματικών διαδικασιών με επιθετικά χαρακτηριστικά. Ενός κινήματος το οποίο θα μπορεί να αντισταθεί στις επιθέσεις αλλά και θα είναι ικανό να δημιουργήσει ρήξεις στους κυρίαρχους θεσμούς της εκπαίδευσης στην ολότητά της. Ο διαχωρισμός των ταυτοτήτων που επιβάλει η κυριαρχία και η πλήρης παγίωσή του, θα πρέπει να σπάσει οριστικά ώστε να επιτευχθεί η σύνδεση με τους ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες. Οι παρακαταθήκες που έχουν αφήσει τα γεγονότα της Γαλλίας ανοίγουν κάποιους δρόμους για την δημιουργία ευρύτερων μετώπων. Η μάχη μόλις ξεκίνησε και είναι στο χέρι μας να την κερδίσουμε.

Νίκος Κατσιαούνης

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ: για την κατάρρευση κάθε αίσθησης αλληλεγγύης

του Αλέξη Σκισμένου

Μεξικό: συγκρούσεις αστυνομίας - εργατών σε μεταλλείο σιδήρου

Μεταλλωρύχοι νεκροί από σφαίρες μπάτσων

Δυό εργάτες σκοτώθηκαν και δεκάδες τραυματίστηκαν στις 20 Απριλίου από τις δυνάμεις της αστυνομίας στη διάρκεια βίαιης εκκένωσης του μεταλλείου σιδήρου SICARTSA στο Μεξικό το οποίο είχαν καταλάβει οι εργαζόμενοι.Το Φεβρουάριο,από έκρηξη στις υπόγειες στοές μεταλλείου στο βόρειο Μεξικό είχαν σκοτωθεί άλλοι 65 μεταλλωρύχοι και οι εργάτες είχαν ξεσηκωθεί και πάλι διαμαρτυρόμενοι για τα ελλιπή μέτρα ασφαλείας.

Στην επέμβαση για την ανακατάληψη του μεταλλείου στην πόλη Lazaro Cardenas που πραγματοποιήθηκε τα ξημερώματα συμμετείχαν 800 "άνδρες" της κρατικής και ομοσπονδιακής αστυνομίας οι οποίοι έκαναν γενικευμένη χρήση δακρυγόνων και πυροβόλων όπλων. Το μεταλλείο είχε καταληφθεί στις 2 Απρίλη από τους εργάτες, μέλη της Μεξικανικής Ένωσης Μεταλλωρύχων και Εργατών Μετάλλου (SNTMMRM) ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την πραξικοπηματική επιβολή στην Ένωση διοίκησης φιλικής προς την κυβέρνηση και τις μεταλλευτικές εταιρείες.

Εκτός από τους δύο νεκρούς υπάρχουν δύο βαρειά τραυματίες από πυροβολισμούς στο στήθος και τους πνεύμονες, ενώ δεκάδες οδηγήθηκαν σε νοσοκομεία.

Λίγο μετά την επέμβαση της αστυνομίας, εκατοντάδες μέλη της Ένωσης αλλά και κάτοικοι της πόλης επιτέθηκαν με μολότωφ, πέτρες, λοστούς και ματσέτες στους αστυνομικούς και ανακατέλαβαν το μεταλλείο. Κατά τη διάρκεια των συμπλοκών πυρπολήθηκε ένα κτίριο των εγκαταστάσεων και πάνω από 30 οχήματα της εταιρείας καθώς και εξοπλισμός. Το απόγευμα της ίδιας μέρας, χίλιες γυναίκες των εργατών πραγματοποίησαν πορεία στο κέντρο της πόλης η οποία κατέληξε στο κατειλημμένο μεταλλείο. Σε στρατηγικά σημεία της πόλης είχαν αναπτυχθεί δυνάμεις του μεξικανικού στρατού ενώ στην πόλη κατέφθασαν και πλοία του πολεμικού ναυτικού.

Η εταιρεία Villacero, ιδιοκτησία της οποίας είναι το μεταλλείο SICARTSA, χαρακτήρισε τους εργάτες "τρομοκράτες" και υπερασπίστηκε τις ενέργειες της αστυνομίας. Ο Μεξικάνικος Σύνδεσμος Εργοδοτών, COMPARMEX, υπερασπίστηκε επίσης τη δολοφονική επέμβαση της αστυνομίας ενώ δεν εξέφρασε καν τη λύπη της στις οικογένειες των νεκρών.

Αλληλεγγύη στους απεργούς της CNT ενάντια στη Mercadona

Η CNT Ισπανίας πραγματοποιεί εθνική απεργία εδώ και ένα μήνα, ενάντια στην Ισπανικών συμφερόντων εταιρεία διανομών Mercadona, η οποία δραστηριοποιείται στο χώρο του λιανικού εμπορείου. Οι λόγοι της απεργίας είναι οι κανονισμοί και τα μέτρα ασφαλείας εντός της εταιρείας και η ανάκληση των απολύσεων τριών συνδικαλιστών.

Η εταιρεία αντέδρασε απαγορεύοντας στους απεργούς να ενημερώνουν τους συναδέλφους τους εντός εταιρείας ή να πλησιάζουν τους χώρους διακίνησης και λογιστικών, με αποκορύφωμα την χρήση δυνάμεων της στρατιωτικής αστυνομίας έξω από την Βαρκελώνη για την προστασία των αποθηκευτικών χώρων της εταιρείας και την βίαιη καταδίωξη των απεργών.

Η εταιρεία Mercadona είναι η μεγαλύτερη αλυσίδα supermarket στην Ισπανία με ετήσιο τζίρο 10.338.000 euro, και απασχολεί 54.000 άτομα προσωπικό στα 970 καταστήματα της σχεδόν σε όλη την Ισπανία. Η εταιρεία χρησιμοποιεί σύγχρονες τεχνικές management για να δείξει ότι διαθέτει αυξημένες κοινωνικές ευαισθησίες και ότι προσφέρει ένα εξαιρετικό εργασιακό περιβάλλον. Φυσικά όλα αυτά αποτελούν μια ψευδή εικόνα marketing για την δημιουργία ενός κλίματος ποιοτικής εξυπηρέτησης προς τον τελικό καταναλωτή, ενώ οι πραγματικές συνθήκες εργασίας είναι τελείως διαφορετικές.

Η γραμματεία της διεθνούς ένωσης εργαζομένων (AIT), εξέδωσε πρόσφατα ανακοίνωση για διεθνή αλληλεγγύη στους απεργούς της Mercadona. Στην έκκληση ανταποκρίθηκαν διάφορες αναρχοσυνδικαλιστικές ενώσεις στην Ευρώπη και οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW), οι οποίοι και ξεκίνησαν διεθνή καμπάνια ενημέρωσης.

Επειδή η απεργία συνεχίζεται και λόγω της μεγάλης έκτασης που έχει και του αριθμού των εργαζομένων που συμμετέχουν σε αυτήν, οι σύντροφοι της CNT κάνουν έκκληση για οικονομική υποστήριξη στις οικογένειες των απεργών. Χρήματα μπορούν να σταλούν στον τραπεζικό λογαριασμό IBAN: ES08 2100 (La Caixa)-1183-35-0100505773. Τέλος μηνύματα συμπαράστασης και αλληλεγγύης μπορούν να σταλούν μέσω του παρακάτω email: sov@barcelona.cnt.es. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας!

A.A

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την απεργία και την καμπάνια διεθνής αλληλεγγύης των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου μπορείτε να απευθυνθείτε στο iwwgreece@yahoo.gr

Γουατεμάλα

Δολοφονίες ινδιάνων ακτιβιστών

Ένοπλοι δολοφόνησαν δύο υπερασπιστές των δικαιωμάτων των αυτόχθονων στη Γουατεμάλα, λίγες ώρες αφότου η οργάνωσή τους απηύθυνε έκκληση για κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας για την απουσία μεταρρυθμίσεων στο θέμα της αναδιανομής της γης.

Θύματα της επίθεσης είναι ένα ζευγάρι που ηγείτο του "Εθνικού Συντονιστικού Οργανισμού Ιθαγενών και Αγροτών" (CONIC). Δράστες της επίθεσης είναι τέσσερις ένοπλοι που εισέβαλαν τη νύχτα της Τετάρτης 5 Απρίλη στο σπίτι του ζευγαριού και οι οποίοι διέφυγαν, όπως ανακοίνωσε ο υπεύθυνος της υπηρεσίας ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Πόλη της Γουατεμάλας.

Λίγες ώρες πριν από την εν ψυχρώ δολοφονία, η οργάνωση CONIC, που ιδρύθηκε στη διάρκεια του πολυετούς εμφυλίου πολέμου στη Γουατεμάλα από εργάτες γης που ζητούσαν καλύτερους μισθούς και αναδιανομή των αγροτικών εκτάσεων, είχε καλέσει τα μέλη της να κατέβουν σε κινητοποιήσεις αποκλείοντας οδικές αρτηρίες, για να διαμαρτυρηθούν για την αποτυχία της κυβέρνησης να υλοποιήσει μεταρρυθμίσεις στον αγροτικό τομέα.

Καναδάς

Οι Mohawk επί ποδός πολέμου

Στις 20 Απρίλη, πριν την ανατολή του ήλιου, 200 πάνοπλοι αστυνομικοί επιτέθηκαν στην κατάληψη γης που πραγμαοποιούσαν επί δύο μήνες ινδιάνοι Mohawk στο Οντάριο του Καναδά. Οι αστυνομικές δυνάμεις έκαναν χρήση δακρυγόνων και ηλεκτροφόρων tazers, εκδιώχνοντας τους καταληψίες ινδιάνους και συλλαμβάνοντας 15 άτομα.

Σε μια δραματική ανατροπή της κατάστασης, εκατοντάδες ινδιάνοι συγκεντρώθηκαν στην περιοχή, ανακατέλαβαν τη γη, έστησαν οδοφράγματα στον αυτοκινητόδρομο «6» και πυρπόλησαν μια σιδηροδρομική γέφυρα.

Η κατάληψη γης στο "Douglas Creek Estates" έχει ξεκινήσει για να παρεμποδιστούν τα σχέδια του οικοδομικού κολοσσού Henco, στον οποίο η κυβέρνηση του Καναδά έχει παραχωρήσει εκτάσεις για "οικιστική ανάπτυξη" οι οποίες ανήκουν πατροπαράδοτα στους ινδιάνους Mohawk. Η κατάληψη πραγματοποιείται από την ινδιάνικη οργάνωση "Six Nations of the Grand River" και έχει δεχτεί την αλληλεγγύη ινδιάνικων οργανώσεων του Καναδά αλλά και από κάθε γωνιά της αμερικάνικης ηπείρου.

Μεξικό: η "Άλλη καμπάνια" των Ζαπατίστας

Αυτές τις ημέρες η Άλλη Καμπάνια των ζαπατίστας *(βλ. «Β» #20)* **φτάνει στο Distrito Federal, την πολιτεία της πρωτεύουσας του Μεξικού. Αναδημοσιεύουμε από το αθηναϊκό indymedia κείμενο της ομάδας "Σπείρα Αλληλεγύης - Σπόρος Αντίστασης" όπου καταγράφονται οι κυριότερες στιγμές των 3 πρώτων μηνών της *"προσπάθειας οργάνωσης του διαλόγου, γεφυροποίησης και συλλογικοποίησης των αντιστάσεων και των εξεγέρσεων και μετατροπής τους σε ένα κίνημα βαθιάς και ριζικής μεταμόρφωσης με, από και για τους από κάτω"*.**

Πρώτη στάση το San Cristóbal, η πλέον τουριστική και γεμάτη αντιφάσεις πόλη της Chiapas, σύμβολο της υπεροψίας και της αλαζονείας των από πάνω, αφού στις παρυφές των τουριστικών αξιοθέατων εκτείνονται εξαθλιωμένες φτωχογειτονιές ιθαγενών. Στις συζητήσεις που πραγματοποιούνται, μετά την εν είδει πορείας άφιξη του καραβανιού, αρχίζουν να μπαίνουν σιγά-σιγά τα βασικά ζητήματα που θα απασχολήσουν την άλλη καμπάνια σε όλη της την πορεία μέσα στο Μεξικό: ζητήματα όπως οι απαλλοτριώσεις αγροτικών και κοινοτικών γαιών για την πραγματοποίηση έργων υποδομής ή εμπορικών χρήσεων, τα μεταλλαγμένα και η μεθόδευση της διατροφικής εξάρτησης των αγροτικών πληθυσμών από τα αφεντικά των μεγάλων πολυεθνικών, η επίταση της εκμετάλλευσης και τα αυτόνομα διεκδικητικά κινήματα στους χώρους εργασίας, η ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση φυσικών πόρων και ειδών πρώτης ανάγκης, το εκπαιδευτικό, το γυναικείο, οι διακρίσεις ενάντια στο «διαφορετικό», η ελεύθερη αυτόνομη έκφραση, η αυτονομία των ιθαγενών και η διάσωση των παραδόσεων και του τρόπου ζωής τους, η μετανάστευση προς τις ΗΠΑ. Υπενθυμίζεται ότι η άλλη καμπάνια είναι ουσιαστικά περιοδεία μελών ενός αντάρτικου και ότι οι παρακρατικές και κρατικές συμμορίες δε θα αργήσουν να πραγματοποιήσουν τις απειλές που ήδη διατυπώνουν και τέλος καλωσορίζονται όλοι, κομμουνιστές, αναρχικοί, ελευθεριακοί, ανένταχτοι, αντισεξιστές/τριες, ομοφυλόφιλοι, λεσβίες, σε ένα κίνημα από τα κάτω που δε θα ηγεμονευτεί και δε θα δεχθεί ανταλλάγματα από κανέναν, και δε θα μετατραπεί ούτε σε κόμμα, ούτε σε οργάνωση και,το χειρότερο, ούτε σε κοινοβούλιο… Φεύγοντας από το San Cristóbal, το καραβάνι φτάνει στο Palenque όπου ιθαγενείς ζαπατίστας έχουν αποκλείσει το στρατόπεδο του ομοσπονδιακού στρατού που βρίσκεται στην είσοδο της πόλης, σε μία περιοχή όπου *«η έντονη στρατιωτική και παραστρατιωτική παρουσία και δράση καθιστούν το να είσαι ζαπατίστας πολύ πιο επικίνδυνο από οπουδήποτε αλλού…»*. Στις 4 Γενάρη γίνεται γνωστός ο θάνατος της comandanta Ramona. Η περιοδεία διακόπτεται και σε όλες τις εξεγερμένες κοινότητες πραγματοποιούνται εκδηλώσεις μνήμης.

Η εκστρατεία ξαναξεκινά στις 9 Γενάρη, αφήνοντας πίσω της την Chiapas, με επόμενο σταθμό το τουριστικό Cancun, όπου σε μία εντυπωσιακή συγκέντρωση 5.000 ατόμων υπενθυμίζεται δια στόματος Marcos η πλήρης διάσταση και εχθρική στάση του EZLN προς το κεντροαριστερό PRD –που από κομμάτια της μεξικανικής αριστεράς καταγγέλλεται ως στάση που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της δεξιάς παράταξης. *« Ο υφυπουργός εσωτερικών κατά τη σφαγή του Acteal με θύματα 45 ιθαγενείς»*, υπενθυμίζεται, *«ήταν μέλος του PRD. Από πάνω δεν έρχονται λύσεις, παρά μόνο σφαίρες, φυλακές, ταπεινώσεις και ποδοπάτημα…»*. Την ίδια μέρα, πραγματοποιείται στην κοινότητα Rosario της Chiapas επίθεση παρακρατικών γειτονικού χωριού με σκοπό την κατάληψη της ζαπατιστικής γης, απαγάγεται μέλος της κοινότητας και καταστρέφονται καλλιέργειες και εγκαταστάσεις της κοινότητας. Η επίθεση αυτή είναι η πρώτη μίας σειράς οργανωμένων επιθέσεων που θα ακολουθήσουν, με επίκεντρο σχεδόν πάντα περιοχές από τις οποίες περνούσε ή θα περνούσε η άλλη καμπάνια και στόχο άτομα, ομάδες και κοινότητες που τάσσονταν υπέρ της.

Στις 26 του μήνα πραγματοποιείται η πρώτη μίας σειράς επισκέψεων σε φυλακές, όπου ο Marcos, συνοδευόμενος από κατοίκους της περιοχής, θα επισκεφτεί τους εκεί πολιτικούς κρατούμενους. Υπενθυμίζεται ότι η κυβέρνηση Fox είχε προτείνει την απελευθέρωση όλων των κρατουμένων ζαπατίστας με αντάλλαγμα μία φωτογραφία του Marcos με τον επίτροπο για την ειρήνευση στην Chiapas, πράγμα που ο EZLN αρνήθηκε, και προτείνεται στους πολιτικούς κρατούμενους να αποποιηθούν την ζαπατιστική τους ιδιότητα ώστε να πάψουν να χρησιμοποιούνται ως πολιτικοί όμηροι, πράγμα που φυσικά αυτοί με τη σειρά τους αρνούνται. Μπροστά τους ο Marcos δεσμεύεται ότι δε θα υπάρξει διάλογος με οποιαδήποτε κυβέρνηση και θα συνεχιστεί ο αγώνας για την απελευθέρωσή τους. Καθώς μπαίνει ο Φλεβάρης, ολοένα πληθαίνουν τα περιστατικά καταστολής ενάντια σε άτομα και ομάδες που συμμετέχουν στην άλλη καμπάνια. Μέσα σε διάστημα πέντε ημερών πραγματοποιούνται 2 βίαιες επιθέσεις μπάτσων με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες ενάντια σε σημεία συγκέντρωσης πλανόδιων μικροπωλητών που έχουν προσυπογράψει την έκτη διακήρυξη, με αρκετούς τραυματίες και συλληφθέντες. Η μία εκ των δύο λαμβάνει χώρα στην Puebla, μόλις μία εβδομάδα πριν από την άφιξη εκεί του καραβανιού της άλλης καμπάνιας.

Η άλλη καμπάνια συνεχίζει την πορεία της στη Veracruz. Εκεί, και με αφορμή τις εξιστορήσεις των ιθαγενών αγροτών που η γη τους αλλά ακόμη και οι αρχαίοι τόποι λατρείας τους απαλλοτριώνονται για λογαριασμό εταιρειών όπως η αμερικανική Wal Mart, τίθεται το ζήτημα της *«επιβίωσης, όπως λέγεται, ενάντια στο θάνατο που μας προτείνουν και που προέρχεται όχι από ένα άτομο αλλά από ένα σύστημα. Μερικοί λένε ότι δεν γίνεται να αλλάξουμε αυτό το σύστημα παρά μόνο να το εξανθρωπίσουμε. Εμείς είχαμε την αίσθηση και τώρα τη βεβαιότητα πως υπάρχει κόσμος που όπως και εμείς δεν προσαρμόζεται στις υπάρχουσες επιλογές και θέλει να φτιάξει κάτι άλλο. Υπάρχει ένας μεγάλος κοινωνικός αναβρασμός που δεν κατευθύνεται προς τις εκλογές … ένα κίνημα σε αναβρασμό το οποίο από στιγμή σε στιγμή θα εκραγεί, χωρίς συντονισμό και χωρίς στήριξη»*.

Η εκστρατεία συνεχίζεται στην Oaxaca, την περιοχή που μαζί με την Chiapas συγκεντρώνει τα πλέον δυναμικά και δραστήρια ιθαγενικά κινήματα στο Μεξικό. Εκεί, μία από τις πρώτες στάσεις είναι και πάλι οι φυλακές και μάλιστα μία από τις πιο γνωστές για τις εξοντωτικές συνθήκες κράτησης φυλακές της χώρας, όπου οι έγκλειστοι είναι σε μεγάλο ποσοστό ιθαγενείς που διώκονται για πολιτικούς λόγους. Εκεί ο Marcos, συνοδευόμενος από 300 περίπου άτομα που πραγματοποιούν συγκέντρωση έξω από τη φυλακή, επισκέπτεται 2 από τους πολιτικούς κρατούμενους της κοινότητας San Blas Atempa, που με αιματηρές συμπλοκές διεκδίκησε την αυτονομία της τον Γενάρη του 2005. Μετά τη συζήτηση μαζί τους ο Marcos δεν παραλείπει να υπενθυμίσει ότι *«οι κυβερνήσεις δεν καταδιώκουν εγκληματίες, είναι εγκληματίες»* , πράγμα που δεν θα αργήσει να επιβεβαιωθεί μόλις 20 μέρες αργότερα, στις 2 Μαρτίου, με την εισβολή 300 πάνοπλων μπάτσων και την κατάληψη της εν λόγω κοινότητας…

Καθ 'όλη τη διάρκεια της παραμονής του καραβανιού της άλλης καμπάνιας στην Oaxaca συχνές είναι οι αναφορές στο ιθαγενικό ζήτημα και τον ιθαγενικό τρόπο ζωής και αντίστασης που, όπως αναφέρεται, *«στηρίζεται στην αυτονομία και την κοινοτική – συλλογική ζωή, ενώ ο κυριότερος στόχος της επίθεσης εναντίον τους είναι η γη, που είναι η ρίζα, η κουλτούρα, η πηγή ζωής των ιθαγενών…»*. Επισημαίνεται η ανάγκη *«οι ιθαγενείς να διεξάγουν το δικό τους αυτόνομο αγώνα στα πλαίσια της άλλης εκστρατείας και παράλληλα, μαζί με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που αντιστέκονται σε όλο το Μεξικό, πρέπει να γνωρίσουν και να καταλάβουν την ιστορία αντίστασης των ιθαγενών που μπορεί να τους φαίνεται μικρή, φτωχή, ανεπαρκής»*. Στις 19 Φλεβάρη, σε αυτόνομη κοινότητα της περιοχής, εισβάλλουν 60 κουκουλοφόροι μπάτσοι οπλισμένοι μέχρι και με βόμβες αερίου, καταλαμβάνουν πυροβολώντας το κέντρο του χωριού και συλλαμβάνουν 4 άτομα.

Το καραβάνι συνεχίζει στην Puebla. Εδώ και δεκαετίες η περιοχή έχει καταληφθεί από τα maquilas. Εργοστάσια, ξένων συνήθως συμφερόντων, όπου δουλεύουν έναντι εξευτελιστικών μισθών κυρίως γυναίκες και παιδιά. Εδώ, ο ομοσπονδιακός εργασιακός νόμος δεν εφαρμόζεται ποτέ και ο μέσος όρος ωρών εργασίας είναι 12-16 ώρες. Η άλλη καμπάνια συναντιέται με επιτροπές εργαζομένων που αγωνίζονται για τα αυτονόητα, ερχόμενοι συχνά αντιμέτωποι με μαζικές απολύσεις. Η άλλη καμπάνια συνεχίζει να *«προχωράει ρωτώντας»*, κατά τη προσφιλή ζαπατιστική έκφραση και συναντιέται με την Εθνική Συνέλευση Braceros, όπως λέγονται οι ηλικιωμένοι πια εργάτες που από το 1942 μέχρι το 1966 μετανάστευσαν βάσει διακρατικής συμφωνίας στις ΗΠΑ για να δουλέψουν. Το 10% του μισθού τους παρακρατούνταν όλα αυτά τα χρόνια για την δημιουργία, υποτίθεται, ενός ταμείου συντάξεων. Εννοείται πως ποτέ δεν πήραν ούτε συντάξεις ούτε τα χρήματα αυτά πίσω. Αφού αρνήθηκαν να δεχτούν ανταλλάγματα, θεωρώντας το ποσό που τους προσφέρθηκε σαν αποζημίωση αναξιοπρεπές, συγκρότησαν τη συνέλευση και απαιτούν την επιστροφή αυτών των χρημάτων, συν τους τόκους. Δια στόματος Marcos εκδηλώνεται η σύνταξη του EZLN και της άλλης εκστρατείας στο πλευρό των braceros και προτείνεται η από κοινού κινητοποίηση ενόψει πρωτομαγιάς και η πραγματοποίηση 2 συνελεύσεων στα σύνορα και μίας από την πλευρά των ΗΠΑ, με τους εκεί μεξικανούς μετανάστες προκειμένου να υποστηριχτεί ο αγώνας τους και από την «άλλη πλευρά». Τέλος, τους απευθύνει τα λόγια που ένας γέρος σύντροφος του είπε το 1994, μετά την ένοπλη εξέγερση και λίγο πριν πεθάνει: *«Μην παραδοθείτε, μην πουληθείτε και μην αφήνετε να σας κοροϊδεύουν…»* Μία ακόμη πολύ ενδιαφέρουσα συνάντηση πραγματοποιείται με εκδιδόμενες γυναίκες, στα πλαίσια της οποίας συζητιούνται και καταγγέλλονται οι λόγοι που τις ωθούν σε αυτή την επιλογή και οι καθημερινές κακοποιήσεις που υφίστανται. Όπως αναφέρθηκε κατά τη διάρκεια της κουβέντας *«οι αγώνες για την ανατροπή αυτού του συστήματος από τη μία και η διεκδίκηση μέχρι τότε αξιοπρεπών και ασφαλών συνθηκών εργασίας, δεν μπορούν παρά να είναι παράλληλοι»*. Τίθενται ζητήματα όπως το πόσο πραγματικά απέχει αυτή η δουλειά από την καθημερινή εκπόρνευση των γυναικών στα maquilas από τις οποίες ούτως ή άλλως συχνά τα αφεντικά ζητάνε σεξουαλικές χάρες… Η συνάντηση επισφραγίζεται με ένα κάλεσμα για μία παμμεξικανική συνάντηση εκδιδόμενων γυναικών *«για να ανατρέψουμε»* όπως αναφέρει το κάλεσμα *«το καπιταλιστικό σύστημα που μας εξαναγκάζει σε αυτή την επιλογή»*.

Υπάρχει ένας μεγάλος κοινωνικός αναβρασμός που δεν κατευθύνεται προς τις εκλογές … ένα κίνημα σε αναβρασμό το οποίο από στιγμή σε στιγμή θα εκραγεί…

Η πορεία της άλλης καμπάνιας συνεχίζεται στο Hidalgo όπου, μεταξύ άλλων, τίθεται όλο και πιο συχνά το ζήτημα των εργατικών αγώνων… Ο Marcos αναφέρεται στους τρεις εχθρούς που έχουν να αντιμετωπίσουν οι εργάτες στον αγώνα τους: *«Τις κυβερνήσεις, τα αφεντικά και τους εργατοπατέρες»*, ενώ τίθενται προβληματισμοί πάνω στην σχέση των εργαζομένων με πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς. Ζητείται από τους εργάτες να διδάξουν τον EZLN και τα υπόλοιπα μέλη της άλλης καμπάνιας τι σημαίνει να είσαι αγωνιστής εργάτης στη πόλη και εκδηλώνεται η αλληλεγγύη του EZLN σε οποιοδήποτε εγχείρημα κατάληψης και οικειοποίησης εργοστασίων από τους εργάτες.

Λίγες μέρες αργότερα η άλλη καμπάνια επισκέπτεται ένα τέτοιο εγχείρημα. Τα μεταλλεία της Santa Fe, που από το 1939 τα διαχειρίζονται και τα δουλεύουν οι ίδιοι οι εργάτες, οι οποίοι έχουν σχηματίσει την Κολεκτίβα Μεταλλείων της Santa Fe, και που απειλούνται με ξεπούλημα σε μία καναδική εταιρεία με πρόσχημα κάποια χρέη στην εφορία. Μετά την κουβέντα με τους εργάτες των μεταλλείων επισημαίνεται πως *«στην άλλη καμπάνια πιστεύουμε πως κάθε παραγωγική δραστηριότητα θα πρέπει να ανήκει στους εργάτες. Ο αγώνας αυτός είναι σημαντικός γιατί δείχνει ότι τα αφεντικά όχι απλά δεν είναι απαραίτητα αλλά είναι εμπόδιο. Και όχι μόνο μας εμποδίζουν αλλά και πλουτίζουν με το αίμα και τον πόνο μας, ενώ κάθε κίνηση που γίνεται εναντίον τους ξεγελιέται ή καταστέλλεται με τους νόμους που φτιάχνουν οι από πάνω»*.

Τελευταίος σταθμός της αναφοράς μας το Michoacan και η συνάντηση με τους ιθαγενείς Purépecha, που αγωνίζονται ενάντια στην εμπορευματοποίηση, μεταξύ άλλων, της γης και των υδάτινων πόρων των κοινοτήτων τους. Εκεί, στην συνέλευση που πραγματοποιείται, διευκρινίζεται ότι *«δεν επιδιώκουμε πια το διάλογο ή τη συμφωνία με αυτούς που εξουσιάζουν, παρά τους αναγνωρίζουμε σαν εχθρούς μας και επιδιώκουμε την ανατροπή τους… Όλων αυτών που μας έχουν βυθίσει εδώ και 500 χρόνια σε αυτή την ατέλειωτη νύχτα. Οι κατακερματισμένες μας αντιστάσεις θα εξακολουθήσουν να είναι απλά ηρωικές και καταδικασμένες σε αποτυχία. Αν όμως καταφέρουμε να ενώσουμε αυτές τις δυνάμεις για να αντισταθούμε απλά στην επίθεσή τους, γιατί να μην πάμε ακόμη πιο πέρα; Γιατί να περιοριστούμε στο να ζητάμε από το κράτος να μην είναι πια κακό και από τα πολιτικά κόμματα να μην μας ληστεύουν πια; Αν καταφέρουμε να συλλογικοποιήσουμε όλες αυτές τις αντιστάσεις, γιατί να περιοριστούμε στην ρεφορμιστική μεταρρύθμιση αν έχουμε τη δύναμη να καταστρέψουμε ολοκληρωτικά το σύστημα που μας υπόσχεται την καταστροφή; Πρέπει να περάσουμε στην επίθεση… Αν δεν οργανώσουμε τον ξεσηκωμό αυτό σε όλη τη χώρα, σε λίγο δεν θα είμαστε ικανοί να επιβιώσουμε αντιστεκόμενοι. Έφτασε η ώρα να ξεσηκωθούμε και να αποφασίσουμε αν θα το κάνουμε αποφασισμένοι να μην ξαναγονατίσουμε ποτέ ή απλά ελπίζοντας να αναγνωριστεί η ύπαρξή μας από τους ισχυρούς. Σύμφωνα με εμάς, πρέπει να ξεσηκωθούμε και να παραμείνουμε έτσι μέχρι το τέλος της ιστορίας…»*

Η άλλη καμπάνια συνεχίζει την πρώτη αυτή φάση της πορείας της, που θα συνεχιστεί μέχρι τις αρχές Ιούνη, οπότε και θα καταλήξει στη πόλη του Μεξικού, λίγες μόλις μέρες πριν τη διεξαγωγή των εκλογών. Όχι όμως για να κατέβει σε αυτές, όπως εδώ και μήνες αποκαλύπτουν οι δαιμόνιοι δημοσιογράφοι, παρά συσπειρώνοντας την οργή, τον πόνο και την δυσπιστία όλων όσων, κατά την πορεία της θα έχει συναντήσει και όσων εκεί θα την υποδεχτούν, ενάντια στην δημοκρατική εκλογική φιέστα και την νέα κυβέρνηση, προτάσοντας την αδιαμεσολάβητη αντίσταση από τα κάτω ενάντια στην χειραγώγηση και τις αυταπάτες της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, την αυτοοργάνωση των αγώνων ενάντια στο καπέλωμα και την αφομοίωσή τους, την αυτονομία και τον κοινοτισμό ενάντια στην εκμετάλλευση και την καπιταλιστική βαρβαρότητα...

Θα κλείσουμε με ένα απόσπασμα από μία αναρχική εφημερίδα που εκδίδεται στη πόλη του Μεξικό: *«Η δημοσίευση της 6ης διακήρυξης της ζούγκλας Λακαντόνα πρέπει να χαιρετηθεί σαν μία δυνατότητα… Η δυνατότητα αυτή η μακριά πορεία αντίστασης που πολλές κοινωνικές και λαϊκές οργανώσεις, ζαπατιστικές και μη, προβάλλουν σε ολόκληρο το μεξικό, να μπορέσει να πάει πιο πέρα και να δομήσει αυτό το «άλλο» που επείγει και που ο EZLN προτείνει με την 6η διακήρυξη στο ευρύ μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς των από κάτω. Πρόκειται, κατά τη γνώμη μας, για τη δημιουργία των συνθηκών που θα επιτρέψουν τον συντονισμό και πολλαπλασιασμό της δύναμης αντίστασης των εκατομμυρίων από εμάς που σε όλο το κόσμο επιθυμούμε να βιώσουμε συνθήκες αντισυστημικής ακυβερνησίας. Μόνο αν αυτό επιτευχθεί, στα πλαίσια της άλλης καμπάνιας, θα μπορέσει να ωριμάσει η ποιοτική υπέρβαση που απαιτείται για την γενίκευση του αγώνα και την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων, με σκοπό το πέρασμα στην οριστική επίθεση που θα οπλίσει την επανάστασή μας που παλεύει να γεννηθεί ενάντια στην αδικία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Πρόκειται, τελικά, για την προσπάθεια της αένανης πάλης ενάντια στην εξουσία, που εκφράζεται τόσο μέσα από αναρχισμό όσο και από το ζαπατισμό, να προσεγγίσει την ριζοσπαστική δημοκρατία και την λαϊκή αυτοδιεύθυνση. Αυτός ο αγώνας καλείται να εισάγει την πολιτική αυτονομία στην καθημερινότητα και στους αγώνες που θα ακολουθήσουν για μία βαθειά κοινωνική μεταμόρφωση. Όχι εκεί που το πολιτικό χειραφετείται από το κοινωνικό, αλλά εκεί που το πολιτικό περιλαμβάνει το κοινωνικό με τρόπο ολοκληρωτικό και αυτόνομο...»*

ΣΠΕΙΡΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ – ΣΠΟΡΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Σημείωση της «Β»: Λόγω περιορισμένου χώρου, έγιναν περικοπές στο αρχικό εκτενές κείμενο, χωρίς να αλλοιώνεται, ελπίζουμε, η ουσία ή το περιεχόμενό του.Το πλήρες κειμένο, στο οποίο υπάρχουν αρκετές αναφορές για τις διαδικασίες που προηγήθηκαν της Άλλης Καμπάνιας, βρίσκεται στο http://athens.indymedia.org/display.php?articleId=9910

Γενάρης 2006: η άλλη καμπάνια αναχωρεί από τη Chiapas

Ινδιάνοι υποδέχονται την άλλη καμπάνια στην Oaxaca

Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους

Αγρότες κι εργάτες υποδέχονται την άλλη καμπάνια στην Puebla

Συνάντηση με εκδιδόμενες γυναίκες

Συνάντηση με τους braceros

Συνάντηση με ινδιάνους Purépecha στο Michoacan

24 Απρίλη 2006: η Πόλη του Μεξικού ετοιμάζεται για την άλλη καμπάνια

32 μετανάστες νεκροί σε ναυάγιο στα Κανάρια

Στις 2 Απρίλη, 32 αφρικανοί πρόσφυγες πνίγηκαν κατά την προσπάθειά τους να φθάσουν στο "ευρωπαϊκό όνειρο", έπειτα από την ανατροπή της βάρκας τους στα ανοικτά των ακτών της Μαυριτανίας. Άλλοι 25 άνθρωποι, που επέβαιναν στη βάρκα, διασώθηκαν από μαυριτανικό πλοιάριο και μεταφέρθηκαν σε νοσοκομείο της πρωτεύουσας της χώρας Νουακσότ.

Η βάρκα, που μετέφερε πρόσφυγες από τη Σενεγάλη, το Μάλι, και τη Γκάμπια, είχε αποπλεύσει από την πόλη Νουαντίμπου 2,5 βδομάδες πριν.

Μετά τα γεγονότα του περασμένου καλοκαιριού στις ισπανικές πόλεις Θεούτα και Μελίγια, η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ενισχύσει με χρήματα και εξοπλισμό την κυβέρνηση του Μαρόκου για να αποτρέψει το πέρασμα των καραβανιών των εξαθλιωμένων από τα ισπανομαροκινά σύνορα. Έτσι, οι κολασμένοι της αφρικανικής ηπείρου έχουν μεταφέρει τις προσπάθειές τους στα θαλάσσια σύνορα ανάμεσα στην Ισπανία και τη Μαυριτανία.

Στα μέσα του περασμένου Μάρτη, ο Ahmedu Uld Haye, εκπρόσωπος της Ερυθράς Ημισελήνου της Μαυριτανίας, δήλωσε πως τους τελευταίους έξι μήνες έχουν χάσει τη ζωή τους 1200 με 1300 πρόσφυγες, στην προσπάθειά τους να φθάσουν στα Κανάρια.

Στο μεταξύ, στις 27 Απρίλη ένας ακόμη μετανάστης, ένας 31χρονος μαροκινός, βρέθηκε νεκρός σε κρατητήριο της συνοριοφυλακής της Θεούτα. Από την αρχή της χρονιάς άλλοι εφτά αφρικανοί μετανάστες έχουν δολοφονηθεί από ισπανούς συνοριοφύλακες, ενώ άγνωστος είναι ο αριθμός των νεκρών στην άλλη πλευρά των συνόρων, στο Μαρόκο.

Προσωρινότητα α λα ισπανικά

Την 1η Απρίλη, 5.000 διαδηλωτές συμμετείχαν στην πανισπανική πορεία που διοργάνωσε στη Μαδρίτη η CNT ενάντια στη νέα αντεργατική νομοθεσία που προωθεί η ισπανική κυβέρνηση. Τα κύρια σημεία της νέας νομοθεσίας είναι τα εξής:

- Διευκόλυνση των μαζικών απολύσεων, χωρίς έλεγχο ή διαπραγματεύσεις. Η απόλυση 100 εργαζομένων θα είναι εξίσου εύκολη με την απόλυση ενός.
- Μείωση των αποζημιώσεων. Με το νέο νόμο, οι απολυμένοι θα αποζημιώνονται με 33 ημερομίσθια για κάθε χρόνο απασχόλησης, με μέγιστη αποζημίωση ίση με 24 μηνιαίους μισθούς. Σήμερα η αποζημίωση είναι 45 ημερομίσθια με μέγιστο 42 μηνιαίους μισθούς.
- Η παράνομη απόλυση λόγω ασθένειας εξισώνεται με την άδικη απόλυση. Σύμφωνα με τη μέχρι τώρα νομοθεσία υπάρχουν τρία είδη απολύσεων: η "νόμιμη"-*procedente* (αν, για παράδειγμα εμφανιστείς στον εργασιακό χώρο μεθυσμένος), η "άδικη"-*improcedente*, στην περίπτωση της οποίας ο εργοδότης δεν είναι υποχρεωμένος να σε επαναπροσλάβει αλλά οφείλει να σε αποζημιώσει και η παράνομη-*nulo*, όπου ο εργοδότης είναι υποχρεωμένος να σε ξαναπροσλάβει. Οι ασθενείς πλέον θα απολύονται με αποζημίωση.
- Αυξάνονται οι επιδοτήσεις κι οι επιχορηγήσεις προς την εργοδοσία.
- Νομιμοποιούνται οι εταιρείες ενοικίασης εργαζομένων που πλέον θα συναλλάσσονται και με το δημόσιο.
- Ενισχύονται οι εταιρείες παροχής προσωρινής εργασίας (ΕΤΤ).
- Το όριο συνταξιοδότησης αυξάνεται από τα 60 χρόνια στα 61 με προοπτική τα 65.

Ο "σοσιαλιστικός" προσδιορισμός της κυβέρνησης Αθνάρ έχει προς το παρόν αποτρέψει την ευρύτερη κινητοποίηση εργαζομένων. Η συγκέντρωση στη Μαδρίτη αποτέλεσε την αφετηρία των κινητοποιήσεων της CNT, που πρώτη ξεκίνησε τον αγώνα ενάντια στη νέα νομοθεσία. Οι κινητοποιήσεις των αναρχοσυνδικαλιστών συνεχίστηκαν τον Απρίλιο σε όλη την Ισπανία.

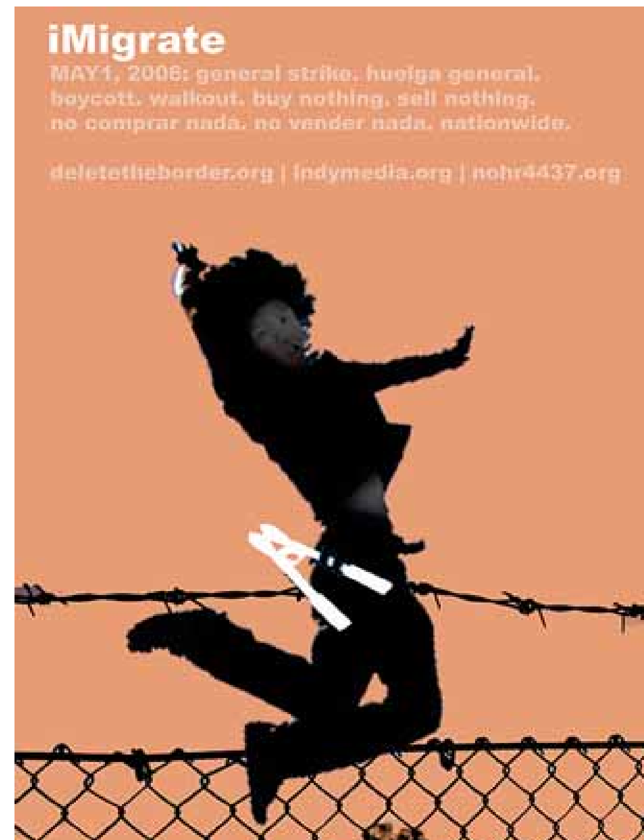

iMigrate

Γενική Απεργία την πρωτομαγιά στις ΗΠΑ

ημέρα χωρίς μετανάστες

Την φετινή πρωτομαγιά στις ΗΠΑ πραγματοποιήθηκε γενική απεργία σε όλες τις πολιτείες ταυτόχρονα, καθώς εκατομμύρια άνθρωποι συμμετείχαν σε μαζικές διαδηλώσεις υπέρ των μεταναστών και ενάντια στις νέες νομοθετικές ρυθμίσεις για την μετανάστευση που επιχειρεί να περάσει η κυβέρνηση Μπους. Με στόχο την ενδυνάμωση της όλης προσπάθειας στη γενική απεργία συμμετείχαν τα συνδικάτα ναυτεργατών και φορτηγατζήδων, με την υποστήριξη της IWW.

Κεντρικό σύνθημα της κινητοποίησης ήταν το **«1η Μάη, μέρα χωρίς μετανάστες»**. Οι οργανωτές καλούσαν τους μετανάστες να μην εμφανιστούν στις εργασίες τους –πραγματοποιώντας άτυπη απεργία– και όλο τον πληθυσμό να συμμετάσχει στις διαδηλώσεις και να μην προβεί σε καμμία αγοραπωλησία. Μεγάλες αλυσίδες εστιατορίων υπολειτούργησαν ή έκλεισαν τελείως. Σε αρκετές πόλεις δεν υπήρχε κανείς για να παρκάρει τα αυτοκίνητα, να καθαρίσει τα σπίτια ή τους κήπους. Στο Λος Αντζελες, περισσότεροι από 1.000.000 άνθρωποι συμμετείχαν στις δύο διαδηλώσεις, μια στο κέντρο και μια στο Mid-Wilshire, ενώ το λιμάνι της πόλης υπολειτουργούσε λόγω της απεργίας ναυτεργατών και φορτηγατζήδων. Στο Σικάγο διαδήλωσαν 700.000 άτομα σύμφωνα με τους διοργανωτές (400.000 σύμφωνα με την αστυνομία), ενώ εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στη Νέα Υόρκη. Διαδηλώσεις έγιναν σε 60 ακόμα πόλεις, με μεγαλύτερες εκείνες στο Ντένβερ, το Χιούστον, το Σαν Χοσέ της Καλιφόρνιας και τη Φλόριντα. Είναι σημαντικό να υπενθυμιστεί ότι στις ΗΠΑ η 1η Μαΐου δεν αποτελεί ημέρα εορτασμού των εργαζομένων, όπως γίνεται στον υπόλοιπο κόσμο, αλλά η επίσημη ημέρα εργασίας (labor day) είναι στις αρχές Απριλίου. Τέλος είναι η πρώτη φορά στα τελευταία χρόνια που οργανώνεται γενική απεργία, κάτι αδιανόητο για τα αμερικανικά δεδομένα από το '80 και μετά. Φαίνεται τελικά ότι η μνήμη του Σικάγου δεν έχει ξεθωριάσει στην αμερικανική αυτοκρατορία, ενώ τα αιτήματα του 1886 δεν φαντάζουν τόσο παλιά.

Η ψυχιατρική μπάμπουσκα

ή πώς κάθε επανένταξη κρύβει μια αποένταξη

Στον Εύοσμο της Θεσσαλονίκης, για να αναφέρουμε το πιο πρόσφατο από τα πολλά παραδείγματα, κάποιοι κάτοικοι εισέβαλαν στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου που συζητούσε την ανέγερση ξενώνων κοινωνικής αποκατάστασης για ψυχικά ασθενείς. Οι διαμαρτυρόμενοι εξεγείρονται στην ιδέα να έχουν ψυχικά ασθενείς δίπλα στα σπίτια τους και στα σχολεία των παιδιών τους, θέλουν οι ξενώνες –και οι « τρελοί τους »- να πάνε « άλλού ». Πριν από ένα χρόνο περίπου, σε ένα δωμάτιο με γκρίζους καναπέδες και άχρωμες κουρτίνες, ο κύριος που έχω απέναντί μου απορεί αλλά και εξεγείρεται ταυτόχρονα « Τι κάνω εγώ εδώ; Εδώ έχει μόνο τρελούς…[1]». Κανείς δε θέλει να βρίσκεται στον ίδιο χώρο με τους «τρελούς », ούτε καν αυτοί που υποτίθεται ότι ανήκουν σε αυτούς.

Η «επανένταξη» των ψυχικά ασθενών αποτέλεσε ιστορικά, και αποτελεί και σήμερα, τον πυρήνα κάθε εγχειρήματος για αλλαγή στα ψυχιατρικά δεδομένα. Αν ο συνήθης λόγος αντιλαμβάνεται πλέον την αναγκαιότητα της επανένταξης στο όνομα του ανθρωπισμού, των δικαιωμάτων και της αυτονομίας, ή ακόμη στο όνομα της θεραπείας, αδυνατεί να κατανοήσει τις αντιδράσεις ενάντια στην επανένταξη, όταν δεν καταφεύγει σε ερμηνείες του τύπου «έλλειψη ενημέρωσης», «στίγμα» και «στερεότυπα» ή ακόμη και «ρατσισμός». Σίγουρα τέτοιου είδους εξηγήσεις αποτελούν χρήσιμα εργαλεία για μια κοινωνιολογική και ιδεολογική κριτική, και πολλές φορές περιγράφουν πιστά την πραγματικότητα. Τείνουν, όμως, να υποβαθμίζονται σε πολεμική, χωρίς το αντίστοιχο αντίκρισμα στην κλινική, όταν δίνουν εξαιρετική βαρύτητα στη μια πλευρά της ζυγαριάς και κλέβουν με τα ζύγια της άλλης: με άλλα λόγια, προσπαθούμε να αλλάξουμε τη στάση της ελληνικής κοινωνίας απέναντι στην επανένταξη, και, κατά συνέπεια, απέναντι στη ψυχική ασθένεια, όταν δεν γνωρίζουμε ακριβώς τι αυτή σημαίνει, όταν δε ξέρουμε δηλαδή τι ακριβώς θέλουμε να επανεντάξουμε.

Ο αριστερός και ελευθεριακός λόγος είχε επιλέξει ήδη από τη δεκαετία του '60 και του '70 να στρέψει την προσοχή του στην ίδια τη ψυχική ασθένεια, ως φιλοσοφική, κοινωνικοπολιτική και ψυχιατρική οντότητα. Οι θεωρητικοί των ρευμάτων της Αντί-ψυχιατρικής[2], παρά τις διαφορετικές τους πολλές φορές προσεγγίσεις (για παράδειγμα αυτή του Laing στην Αγγλία και του Basaglia στην Ιταλία), ανέδειξαν τον αρνητικό ρόλο των ψυχιατρικών ασύλων της εποχής στην έκφραση ή τη διαιώνιση των ψυχικών παθήσεων. Στην Αμερική, σημαντικά ρεύματα της κοινωνιολογίας τόνισαν τη σημασία του ψυχιατρικού λόγου στην κατασκευή της «απόκλισης»[3] και ιδιαίτερη κριτική ασκήθηκε απέναντι στην πολιτική χρήση των ψυχιατρικών ιδρυμάτων . Το Ίδρυμα ως θεσμός ελέγχου και αντικατοπτρισμός της καπιταλιστικής ιδεολογίας περί παραγωγικότητας, οι σχέσεις μεταξύ σχιζοφρένειας και καπιταλισμού, η αναθεώρηση εννοιών όπως «τρέλα», «κατηγορία», «παθολογία», αποτέλεσαν ένα κομμάτι μόνο μιας συνολικής διαδικασίας ριζικής αλλαγής των αντιλήψεων στην ψυχιατρική. Μαζί, ωστόσο, με την παραδοσιακή ψυχιατρική, χτυπήθηκαν και εκείνοι στους οποίους αυτή η ριζοσπαστικότητα απευθυνόταν εξαρχής : η προσπάθεια για μια ιστορικοπολιτική αποδόμηση των εννοιών άρχισε να ταυτίζεται λίγο ή πολύ με τη λήθη αυτού για το οποίο μιλούσαν, με τη λήθη του ίδιου του ανθρώπου[4].

Οι εξηγήσεις γύρω από την ταξική καταγωγή της ασθένειας (π.χ. ένας άστεγος είναι φυσιολογικό να έχει κατάθλιψη), οι θεωρίες σχετικά με την απόδοση «ετικέτας» στους ασθενείς (labelling theories), ο αυτοπροσδιορισμός μέσα από τον επιβαλλόμενο καπιταλιστικό λόγο, αντιμετώπιζαν το άτομο ως παθητική ύπαρξη που υφίσταται τα δεινά από την κοινωνία και την εξουσία. Η έλλειψη ενός θεωρητικού μοντέλου στην κλινική που να αναγνωρίζει ως ισότιμα φαινόμενα τόσο την κοινωνία όσο και τον «ψυχισμό» του ατόμου και να εξηγεί τις πιθανές αλληλεπιδράσεις, οδηγούσε σε δογματικές ταλαντεύσεις ανάμεσα στη μια ή την άλλη πλευρά: η αλήθεια του ατόμου τοποθετούνταν άλλοτε στην κοινωνία και τους θεσμούς της και άλλοτε στο εσωτερικό του, σε αυτό που ονομάζουμε γενικά «ψυχισμός».

Γύρω από αυτό το δίπολο, θα μπορούσαμε να αναγνώσουμε και τα αδιέξοδα που εμφανίζονται κάθε φορά που ζητάμε μεταρρυθμίσεις στο χώρο της ψυχιατρικής, ιδίως όταν μιλάμε για επανένταξη : αποτελούν το προϊόν πολλαπλών θεωρητικών αρνήσεων με ιστορία διακοσίων περίπου χρόνων. Στην κλινική, η πιο σημαντική άρνηση αφορά όχι τόσο το πώς πρέπει να θεραπεύονται οι ασθενείς, αλλά το τι ακριβώς συνιστά «θεραπεία»· και κατά συνέπεια, το ποιες είναι οι σχέσεις ατόμου και κοινωνίας.

Η σύγχρονη κλινική εξακολουθεί να αρνείται ότι η «κοινωνία» δεν εμπεριέχει μόνο εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, νόρμες και αποκλίσεις, αλλά και κουλτούρα και κοσμοθεωρίες. Και ότι η κουλτούρα δεν είναι απλώς μια εξωτική διάσταση, το «αλατοπίπερο», της ζωής μας, αλλά το πρίσμα μέσα από το οποίο αναγκαστικά βλέπουμε και ερμηνεύουμε την πραγματικότητά μας. Θεωρήσαμε ότι ο άνθρωπος γεννιέται μόνος και δεν υπολογίσαμε πως από την πρώτη στιγμή της ζωής του υπάρχουν γύρω του συστήματα σκέψεων που του λένε πώς να νιώθει και να αντιδράει, πώς να προστατεύεται και πώς να επιτίθεται, ή ακόμη πώς να τρελαίνεται. Με άλλα λόγια, αγνοήσαμε το ρόλο της κουλτούρας (με τη διευρυμένη έννοια) ως ισότιμο φαινόμενο με αυτό του ψυχισμού, ως σύστημα δηλαδή που, όπως και ο ψυχισμός, περικλείει και διαφοροποιεί ή αποκλείει και αποδιοργανώνει το άτομο.

Η ψυχιατρική, σεβόμενη τα πανάγια ιδανικά της επιστημονικότητας και της καθολικότητας, απομονώνει το άτομο από τις επιμέρους πραγματικότητες που φέρνει μαζί του από τη γέννησή του: θεότητες και πνεύματα, προγόνους και συγγενείς, θεωρίες για την αρρώστια και το θάνατο, γλώσσα και αντικείμενα. Από την πρώτη στιγμή της συνάντησής της με τον ασθενή, του θέτει τις θεωρητικές και χωροταξικές προϋποθέσεις της για τη μεταμόρφωσή του: ο ασθενής απομακρύνεται από τις κοσμοθεωρίες και πρακτικές που έφερε από πάντα και εντάσσεται σταδιακά στην ομάδα των ειδικών, στις έννοιες, τις αλήθειες και τις πρακτικές της. Δεν ανήκει, δεν έχει ήθη και έθιμα, θρησκεία και δεισιδαιμονίες, σταματάει να είναι Έλληνας ή Καμποτζιανός, μονοθεϊστής ή πολυθεϊστής, από τη στιγμή που περνάει –ηθελημένα ή με το στανιό– το κατώφλι της Ψυχικής Υγείας. Αλλάζει ταυτότητα (παρανοϊκός, μανιακός…) και καταγωγή (νεύρωση, ψύχωση ή ακόμη σύστημα ντοπαμίνης) και είναι πλέον μόνος του στον κόσμο, μόνος κάτοχος της αλήθειας του. Μαθαίνει να καταλαβαίνει τον εαυτό του με άλλους όρους, να χρησιμοποιεί καινούργια θεωρητικά εργαλεία, νέους μηχανισμούς και άμυνες. Και τόσο πιο πετυχημένη είναι η θεραπεία του όσο πιο ουσιαστική είναι η μεταμόρφωση, όσο δηλαδή πιο αποτελεσματικά γίνεται η αποένταξη και η επανένταξή του στην καινούργια γι' αυτόν κοσμοθεωρία της ψυχιατρικής.

Αν, επομένως, τα αιτήματα για επανένταξη ή για αποκατάσταση εμφανίζονται σήμερα ως αναγκαιότητα, αυτή γεννήθηκε από τη συστηματοποιημένη αποένταξη του ασθενή από την κοινωνία –ως κουλτούρα και ως χωροταξική πραγματικότητα–. Ο μηχανισμός είναι παράδοξος, πόσο μάλλον όταν η επανένταξη που ζητείται αποτελεί μια δεύτερη στη σειρά αποένταξη: αυτή τη φορά από τον κόσμο της ψυχιατρικής. Όταν, λοιπόν, η θεραπεία εξακολουθεί να λαμβάνεται ως ανθρωπιστικό μέτρο, χωρίς να αναλύονται οι μηχανισμοί μεταμόρφωσης του ατόμου που τη χαρακτηρίζουν, τότε κάθε συζήτηση γύρω από την επανένταξη θα περιορίζεται στο χωροταξικό ορισμό της. Όμως το πού θα λαμβάνει μέρος η τρέλα δεν αλλάζει –ή τουλάχιστον όχι ουσιαστικά– τα νοήματα που ιστορικά της έχουν αποδοθεί. Και αν η δημιουργία ξενώνων αποτελεί αναγκαίο μέτρο για την υπάρχουσα κατάσταση, η αλλαγή στις αντιλήψεις του τι είναι «τρέλα» δεν είναι θέμα απλής διαφώτισης των «αδαών», αλλά περνάει αναγκαστικά από τη θεωρητική ανασυγκρότηση της κλινικής με γνώμονα το κοινωνικό και πολιτιστικό ανήκειν του ατόμου[5].

Αγγελική Νίνου

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Απόσπασμα από επικοινωνία μου με «παρανοϊκό» ασθενή σε ίδρυμα ψυχικής υγείας της Γαλλίας, Φλεβάρης 2005.
2. Με κυριότερους εκπροσώπους τους Laing, Cooper, Esterson και Basaglia.
3. Οι περισσότεροι θεωρητικοί αυτών των ρευμάτων της Αμερικής εμπνεύστηκαν άμεσα από τους γάλλους, κυρίως από τους Foucault και Deleuze.
4. Με την έννοια που το θέτει ο Devereux όταν λέει ότι «ο καπιταλισμός και ο μαρξισμός δεν έχουν ανακαλύψει ακόμη τον άνθρωπο» στο βιβλίο του *Essais d' ethnopsychiatrie générale.*
5. Για μια κλινική σε αυτήν την κατεύθυνση βλ. Nathan, T (1994), *L' influence qui guérit* και Odile Jacob, Devereux, G (1970), *Essais d' ethnopsychiatrie générale,* Editions Gallimard. Αρκετές πληροφορίες και κείμενα βρίσκουμε στο site www.ethnopsychiatrie.net

G8 στη Ρωσία

Russia über alles

Η επόμενη σύνοδος των G8 έχει προγραμματιστεί να γίνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας τον Ιούλιο του 2005. Οι κυρίαρχοι του πλανήτη συναντιούνται για πολλοστή φορά για να συζητήσουν τα προβλήματα της φτώχιας, της τρομοκρατίας και του πολέμου στον πλανήτη που, όμως, οι ίδιοι δημιουργούν. Η παρούσα παγκόσμια κατάσταση καταδεικνύει ξεκάθαρα ότι χάρη στα κυρίαρχα ΜΜΕ που σπέρνουν την αντιτρομοκρατική υστερία, η εξουσία μπορεί ακόμα να υποτάσσει τους υπηκόους της στην πολιτική του πολέμου και της καταπίεσης. Η Ρωσία ήταν ένας από τους προδρόμους αυτού του μοντέλου που αυτήν την χρονική περίοδο περιλαμβάνει τον ασταμάτητο πόλεμο στον Καύκασο και την κατάπνιξη των ανεξάρτητων ΜΜΕ. Η αλληλεγγύη μεταξύ της ελίτ των κυρίαρχων ξεπερνά κάθε σύνορο, έτσι οι διάφορες διπλωματικές εντάσεις εξαιτίας του πολέμου στο Ιράκ και στην Τσετσενία ξεπεράστηκαν σύντομα και όλες οι χώρες του G8 έχουν πλήρη σύμπνοια όσο αφορά τον πόλεμο και την κατασταλτική πολιτική στο εσωτερικό τους ή τουλάχιστον εξασφαλίζουν την σιωπηλή αποδοχή των υπολοίπων εταίρων.

Είναι ξεκάθαρο ότι και η αντίσταση στους G8 πρέπει να είναι παγκόσμια. Γι' αυτόν τον λόγο έχει δημιουργηθεί το «Δίκτυο Ενάντια στους G8» που θέτει σαν στόχο του να οργανώσει τις διαμαρτυρίες κατά της συνόδου των 8 ισχυρότερων κρατών του κόσμου που θα πραγματοποιηθεί στην Πετρούπολη τον Ιούλιο. Ήδη έχει προγραμματιστεί η «προκαταρκτική εβδομάδα δράσεων και συζητήσεων» στην Μόσχα, στις 2-13 Ιουλίου. Σκοπός της συνάντησης είναι να δοθεί η δυνατότητα στους ακτιβιστές από διάφορες χώρες να πάρουν μέρος σε συζητήσεις και διάφορες άλλες εκδηλώσεις, να έρθουν σε επαφή με ακτιβιστές από άλλες χώρες και να ανταλλάξουν εμπειρίες. Είναι προφανές ότι κατά τις διαμαρτυρίες στην Πετρούπολη δεν θα υπάρχει αυτή η δυνατότητα.

Τα υπαρκτά εσωτερικά προβλήματα είναι πολλά. Ακόμα και στις μεγάλες πόλεις της Ρωσίας δεν υπάρχει υλική υποδομή, οι τοπικές ομάδες δυσκολεύονται να βρουν ακόμα και μέρος για συνελεύσεις. Οι διοργανωτές θα αναγκαστούν να δημιουργήσουν αυτήν την υποδομή (μέρη για διανυκτέρευση ακτηβιστών, χώροι για διεξαγωγή συνελεύσεων και συζητήσεων κ.λ.π.) σχεδόν από το μηδέν. Η αντίσταση στους G8 δεν είναι υπόθεση μόνο των ρώσων ακτιβιστών. Ευθύνη των τοπικών συλλογικοτήτων είναι να προετοιμάσουν την υποδομή, να λύσουν τα διάφορα τεχνικά ζητήματα, όμως η διατύπωση λόγου και η οργάνωση δράσεων είναι ευθύνη όλων...

Επίσης η 14 Ιουλίου έχει οριστεί σαν παγκόσμια μέρα αντίστασης στους G8 και το «Δίκτυο Ενάντια στους G8» καλεί όλους όσους είναι αντίθετοι με την πολιτική των G8 σε δράσεις διαμαρτυρίας στις χώρες τους. Σε προηγούμενες αντι-συνόδους έχει δηλωθεί ότι «We are everywhere» και κάθε χρόνο θα πρέπει να το αποδεικνύουμε.

Για περισσότερες πληροφορίες:
Δίκτυο Ενάντια στους G8:
www.spb8.net (ή www.spb8.hardcore.lt)
Indymedia Ρωσσίας
ru.indymedia.org

Στο μεταξύ, διαδοχικά κύματα καταστολής δέχτηκαν τα μέλη της «Συνομοσπονδίας Εργασίας της Σιβηρίας» (CKT) τον τελευταίο μήνα. Μετά από την αυθαίρετη απαγόρευση συγκεντρώσεων που πραγματοποιούσε η συνομοσπονδία ενάντια στους νέους αντεργατικούς νόμους που προωθεί η κυβέρνηση του Πούτιν, στις 8 Απριλίου η αστυνομία προχώρησε σε βίαια διάλυση μιας τέτοιας συγκέντρωσης. Κατά την απρόκλητη και αδικαιολόγητη επίθεση της αστυνομίας σημειώθηκαν τραυματισμοί και συνελήφθησαν 8 άτομα, τα οποία αφέθηκαν ελεύθερα την επόμενη μέρα αφού τους ορίστηκε δικάσιμος. Κατά την 24ωρη κράτηση των συλληφθέντων, τους απαγορεύτηκε να λάβουν τροφή και δεν τους παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες με αποτέλεσμα 3 να μεταφερθούν στο νοσοκομείο με ασθενοφόρο. Οι διοργανωτές συσχέτισαν την απρόκλητη επίθεση με την επικείμενη συνάντηση κορυφής μεταξύ Γερμανίας και Ρωσίας στο Τομσκ και τις διαμαρτυρίες που ετοίμαζε γι' αυτόν τον λόγο η CKT.

Παρόλη την καταστολή η CKT πραγματοποίησε άλλες δύο συγκεντρώσεις, στις 15 και 22 Απριλίου, πράγμα που εξαγρίωσε τις αρχές. Έτσι στις 24 Απριλίου, στην δίκη που έγινε για την συγκέντρωση της 8 Απριλίου, στους ακτιβιστές επιβλήθηκαν υπέρογκα χρηματικά πρόστιμα. Την επόμενη μέρα, 25 Απριλίου, ο ακτιβιστής της CKT Σ. Ζάικωφ δέχτηκε δολοφονική επίθεση από αγνώστους έξω από το σπίτι του. Οι άγνωστοι, που είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους, του επιτέθηκαν με μπαστούνια του μπέιζμπολ, σπάζοντάς του το πόδι και το κρανίο πράγμα που δείχνει την πρόθεσή τους να τον σκοτώσουν. Την ίδια ώρα στο διαμέρισμα του Ι. Κουζνετσώφ έγινε διάρρηξη με αποτέλεσμα να κλαπούν κομπιούτερ, σημαίες, πλακάτ, μεγάφωνο κ.α. Παρόλη την απόπειρα τρομοκράτησής τους από την πλευρά της εξουσίας, τα μέλη της CKT πραγματοποίησαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στις 26 και στις 27 Απριλίου ενάντια στην συνάντηση κορυφής Ρωσίας-Γερμανίας. Και τις δύο μέρες, μετά το τέλος των συγκεντρώσεων η αστυνομία προχώρησε σε συλλήψεις με αποτέλεσμα να ασκηθούν νέες διώξεις ενάντια σε ακτιβιστές της CKT για παράνομη πραγματοποίηση πολιτικής συγκέντρωσης.

Είναι προφανές ότι η εξουσία χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να καταστείλει κάθε φωνή διαμαρτυρίας στην Ρωσία. Η αστυνομία, η εισαγγελία και οι διάφοροι κρατικοί υπάλληλοι είναι συνένοχοι στην δολοφονική επίθεση κατά του Σ. Ζουικώφ και την εγκληματική ασυδοσία των αρχών στο Τομσκ.